

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Nix_Garth-Sedma_vez_3-Aenir.pdb

PDB Name: Nix - Sedma vez 3 - Aenir
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 5.8.2008
Modification Date: 5.8.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Sedmá věž
AENIR
Garth Nix
www.egmont.cz

Celému týmu Sedmé věže: Všem ze Scholasticu a Lucasfilmu,
kteří se zasadili o to, aby byly knížky vydány
a distribuovány mezi čtenáře.

Všechna práva vyhrazena v rámci mezinárodních konvencí. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována,
archivována nebo přenášena v jakékoli formě a jakýmkoli prostředky, ať už elektronicky, mechanicky, fotograficky,
zvukově nebo jinak, bez předchozího písemného svolení majitele autorských práv.

Copyright © 2002 Lucasfilm Ltd & TM.
All rights reserved. Used under authorization.
Cover design by Madalina Stefan.
Cover art by Steve Rawlings.

Vydalo nakladatelství EGMONT CR, s.r.o.,
v Praze roku MMII jako svou 951. publika
Z anglického originálu The Seventh Tower. Aenir.
Přeložila Marie Šimková.
Odpovědný redaktor Stanislav Kadlec.
Technická redaktorka Alena Mrázová.
TS 14. První vydání.
Sazba AMOS Typo.
Tisk Česká typografie, a.s.
ISBN 80-7186-799-3

o KAPITOLA o JEDNA

Ta hora, která se tyčila nad zeleným údolím podél řeky, vypadala jako jedna obrovská šedivá skála.

Ale ve skutečnosti to nebyla skála.

Bylo to obrovité staré a chladné kamenné stvoření, které rádo zůstávalo na jednom místě po tisíce let. Spalo a snilo o časech, kdy se narodilo z ohnivých hlubin země.

Protože sedlo na stejném místě už tak dlouho, většina poutníků si myslela, že to je věčná a nehybná součást krajiny. Na rozdíl od zbytku Aeniru, kde lesy pochodovaly, kopce zápasily a řeky měnily svoje koryta, kdykoli se jim zachtělo. Na mapách Vyvolených z Hradu byla tato hromada kamení označená jako Hora Chladokam. Každým rokem přicházeli Vyvolení z jiného světa do Aeniru a po mnoho týdnů tady chytali a zotročovali zdejší stvoření, která si pak odváděli s sebou, aby jim sloužila jako duchostíny v jejich světě.

Ale někteří Vyvolení věděli, že Hora Chladokam ve skutečnosti žádná hora není. Jeden Vyvolený dokonce přišel na to, jak ji přimět, aby se pohnula.

Jednou ji přinutil, aby se napřímila, zaduněla a zvedla se z ložiska menších kamenů, které pokrývaly dno údolí.

Ve chvíli, kdy se hora prohnula v zádech, vběhli dva další Vyvolení - společníci toho prvního - přímo pod zavalité, zlatě tečkované žulové břicho a něco vložili do jedné z mnoha prohlubní na spodní straně Hory Chladokam.

Naneštěstí pro ty dva Vyvolené jejich pán nezvládl kouzlo, které přimělo horu se pohnout. Svalila se zpátky o trochu dřív než předpokládal a ty dva nešťastníky pohřbila. Předmět, který uložili do jedné z trhlin, zůstal nepoškozený,

zapečetěný v temnotě, pod šesti sty metry kamene.

Ten předmět byl téměř nezničitelný. Byl to krystal, který narostl do tvaru kvádra. Byl vysoký asi jako dospělý Vyvolený, třikrát tak široký a tlustý jenom asi jako lidská pěst. Jeho povrch zářil i ve tmě záhadným stříbrným jasnem, jako vodní hladina, od níž se odráží úplněk.

Občas se jeho světlo zachvělo a ukázala se duha, nebo se na jeho povrchu zavlínly obrázky, které vypadaly jako živé. Někdy se také objevilo pár řádek napsaných buď složitým elegantním rukopisem, který používali Vyvolení, nebo hranatými runami Ledovanů.

Ten zvláštní zářící předmět byl Zákoník Vyvolených a správně patřil do Hradu, který stál na vrcholu Hory Světla v Temném světě. Nepatřil do Aeniru a nikdy sem neměl být přinesen.

Zákoník měl spoustu schopností, ale provrtat se skálou nebo přimět horu, aby se pohnula, to nedokázal. Veškerá jeho síla spočívala ve vědění - hromadil v sobě vědomosti, které pak předával dál.

Hluboko ve svém tmavém vězení mohl Zákoník využít jen jediné ze svých schopností. Mohl pozorovat a naslouchat prostřednictvím mysli zvířat a využívat jejich smyslů.

Hned, jak ho hora uvěznila, začal tyto duše vyhledávat.

V prvním roce našel Zákoník bezoké a hluché červy.

V druhém roce objevil slepé cvrčky, kteří pobíhali chodbičkami ve skále.

Ve třetím narazil na kusy částečně inteligentních plísni, které však neměly žádné smysly, skrze něž by se kouzelný předmět mohl něco dovědět.

Dalších pár let strávil Zákoník vysíláním pátravých myslivých vláken, ale narazil jen na samé nepotřebné tvory... a někdy nenašel vůbec nic.

Ale jeho povaha mu nedovolila se vzdát. Snažil by se dál po stovky, ba i tisíce let.

Naštěstí to nebylo nutné. Pouhých dvaadvacet let poté, co byl ukraden z Hradu a uložen pod horu, našel grúgla. I když se s tím malým hlodavcem s krovkami nikdy předtím osobně nesetkal, poznal ho podle jeho duše. Grúgl přišel zvenčí, aby si tu nasbíral slepé cvrčky, a teď se vracel. Jeskyní, kde ležel Zákoník, právě procházel směrem k velmi úzkému komínu. Tím se pomocí háčků na svých končetinách protáhl, pomáhaje si zahnutým ocasem, který používal jako šplhací lano.

Zákoník vstoupil do grúglový mysli a spolu s ním se dostal do vnějšího světa. Dokázal dlít v myslích tisíce inteligentních zvířat nebo v jediné aenirské bytosti s intelektem člověka, což bylo ovšem velmi náročné. Mysl samotného člověka opanovat nedovedl. Zakázali to ti, kdo ho vyrobili.

Ale Zákoník stále potřeboval být nablízku své první oběti, nebo musel mít příležitost dívat se očima jednoho ze svých pomocníků.

Z grúgla se dostal do mysli dvou potulných lipitů a pak celé smečky žablišů. Poté získal mnohé další oči a uši od všech možných stvoření. Zanedlouho jeho vnímání pojímalo skoro celý Aenir.

Ale to nebylo napořád. Někteří tvorové zemřeli nebo s nimi Zákoník jednoduše ztratil kontakt. To se stávalo, když se příliš vzdálili od ostatních očí a uší, které mu sloužily. A tak musel Zákoník neustále obnovovat svou špiónskou síť tisíců mysli.

Zákoník stále doufal, že zahlédne nebo zaslechne, jak někdo dává na otázku, kterou chtěl tak zoufale zodpovědět: "Kde je Zákoník Vyvolených?" nebo "Jak bych mohl najít Zákoník?"

Jakmile by se někdo zeptal, Zákoník by mohl použít jedno ze svých zvířat, aby navedlo tazatele správným směrem, nebo by s ním jeho prostřednictvím mohl komunikovat.

Ale součástí jeho podstaty bylo, že dovedl pouze odpovídat na otázky. Z vlastní vůle jednat nemohl.

A tak vysedával ve svém vězení, pozoroval život v Aeniru očima svých agentů a naslouchal jejich uším.

Nejbedlivěji sledoval Vyvolené, protože to byli jeho lidé. Každý rok v Den nanebevstoupení přiměl stovky tvorů, aby běžely, skákaly, letěly a podhrabaly se k Enklávě Vyvolených a počkaly tam na lidi z Hradu, kteří sem vždy přišli z Temného světa.

Zákoník věděl, že Vyvolení mají zakázáno vstoupit do Aeniru před Dnem nanebevstoupení, ale přesto to někteří činili.

Na tyhle si dával obzvlášť pozor. Sám byl totiž přinesen Vyvoleným, který sem přišel před Dnem.

Zákoník neprožíval lidské pocity - nebo si to alespoň sám myslel. Ale když se jednoho deštivého odpoledne jeden z jeho stovek párů očí, chlupatý kosočtverec s ploutvemi místo nohou, známý jako vej, vyplazil z nově vzniklého jezera nahoru na kopec, zachvěl se jeho povrch vzrušením.

Vejpovými očima spatřil něco, co by nečekal. Do Dne nanebevstoupení zbývaly ještě dva týdny, ale na kopci se objevili dva obyvatelé Temného světa. Chlapec a dívka.

A co bylo ještě podivnější, ten kluk byl Vyvolený a ta holka jedna z Lodních lidí, kteří si říkali Ledované.

Na pokyn Zákoníku se vej připlazil blíž. Moc se mu nechtělo, protože tam hřmělo a blýskalo se, ale Zákoník ho přinutil.

Zákoník brzy zjistil, že se kluk jmenuje Tal a že dívka je Milla.

Pozoroval je při nějakém obřadu, který byl pro ně očividně velmi důležitý. Když zanedlouho obětovali kapky krve bouřce nad nimi, došlo Zákoníku, co se bude dít.

Většina míst v Aeniru byla pokrytá kouzly a prastarými tradicemi, které byly vryty do země. Tohle bylo jedno z nich.

Krev obětovaná na Hoře Hrigga přivolá Hřmotné Pastýře, kteří vykonají službu za jistou cenu. Tahle cena je vždycky stejná.

Život.

A tamhle v těch černých mracích už určitě jsou dva Hřmotní Pastýři. Budou muset poslechnout výzvu krve, i kdyby byla nabídnuta nedoplaťením.

Už se nedalo nic dělat. A kromě toho, co by si asi Zákoník počal s pouhým vejpem? Byl velký jenom jako chlapcovo chodidlo a ani neuměl kousat. Vejpy přezvykovali různé plevy. A to jen velmi pomalu. Hřmotní Pastýři, obrovské postavy z tmavých mraků a světla, se snesli dolů. Zákoník slyšel, jak požadují životy, které jim Vyvolený a Ledovanka v nevědomosti přislíbili. Nejraději by vstoupil do mysli toho většího Hřmotného Pastýře, ale jeho spojení s vejpem bylo příliš křehké a on věděl, že se mu to nemůže podařit. Jen by ztratil i vejpa. Mohl jenom naslouchat. Vyvolený a Ledovanka odmítli. Hřmotní Pastýři zdvihli své mračné pěsti, v nichž se začaly tvořit blesky. Nejdřív to byly jen malé jiskřičky, ale ty se stále zvětšovaly. Za několik vteřin vypustí Pastýři své světelné rány a smetou chlapce i dívku z kopce. Vejpy zakručelo v břiše. Už hodinu nic nejedl. Zákoník se pokusil potlačit jeho potřebu jíst, aby se soustředil na Vyvoleného kluka a holku z Ledovanů. Ale vejpy dostal ještě větší hlad. Jejich spojení ochablo. Vidění skrz malé zvířátko se zamžilo. Pak všechno zčernalo.

o KAPITOLA o DVĚ

Děšť se opíral do svahu a všude okolo šlehal blesky. Dvě malé postavy, Vyvolený chlapec a Ledovanka, stály vzpurně před obrovskými mračnými bytostmi, které se nad nimi hrozivě tyčily. "Žádáme život!" zavěštili Hřmotní Pastýři a jejich hlasy zaburácely jako vichřičná vřava. "Kdo z vás zaplatí?" "Nic vám nedáme!" zakřičel Tal a zdvihl prsten se slunokamem. Začal se na něj soustřeďovat a slunokam zářil stále jasněji a jasněji, protože se Tal chystal vyslat na Hřmotné Pastýře světelnou ránu. Po jeho boku stála Milla, která tasila svůj meč z merwinova rohu. Měla také slunokam, ale neuměla s ním dobře zacházet. Alespoň zatím. Tal doufal, že její meč bude dost ostrý na to, aby rozpáral podivné mračné tělo Hřmotných Pastýřů, stejně jako si na Hradě poradil se stínem. "Sami jste nás zavolali!" zaburácel větší Hřmotný Pastýř. "Když nás někdo přivolá na Hoře Hrigga, musíme přijmout jeho nabídku a na oplátku vykonat nějaký rozkaz." Talovi se zdálo, že v jeho hlase zaslechl podivný tón. Znělo to, jako by Hřmotní Pastýři sami nechtěli lidský život, jako by byli nuceni uplatňovat tento nárok. Věděl, že mnoho aenirských bytostí bylo ovládáno prastarými kouzly, která Vyvolení neznali. Možná že i Hřmotní Pastýři byli začarovaní, a proto museli žádat život, pokud někdo prolil krev zrovna na tomto kopci. "Nechtěli jsme vás přivolat," odpověděl. V tom hrozném větru, který duněl na vrcholu kopce, se mu mluvilo špatně. Do toho je stále bičoval děšť a Hřmotní Pastýři buráceli hromy a v dlaních jim prskaly blesky. "Ale učinili jste tak," zavyl jeden z nich. Znělo to skoro smutně. Než to dořekl, zdvihl ruku nad hlavu - a náhle mrštil po Talovi a Mille celou hrstí blesků. "Utíkej!" zvolala Milla, ale její varování bylo přehlušeno, když jeden z blesků vybuchl přímo před nimi. Ledovanku a Vyvoleného to oslepilo a úplně omráčilo, a když se kolem kopce prohnalo zahřmění, málem ohluchli. Tal si nebyl jistý, co se stalo potom. Začal lžet po čtyřech, prsty zabořené do bláta. Snažil se zvednout a postavit se protivníkům, na něž hodlal zaútočit blesky ze svého slunokamu. Ale nic neviděl ani neslyšel. Vtom se srazil s Millou a oba spadli na záda. Když se opět pokusil vstát, ucítil silnou energii, která ho tlačila zpátky do bahna. Tížila ho na hrudi a na ramenou a on skoro nemohl dýchat. Snažil se vyprostit, ale nebylo to k ničemu. "Millo!" zakřičel. Vnímav ozvěnu svého hlasu uvnitř hlavy, ale ušima nic neslyšel. Nemohl ani použít svůj slunokam, protože ho nikde neviděl. Aby se mohl na svůj slunokam soustředit, musel by ho vidět. Jinak nemohl dělat nic jiného, než ho nechat zářit. Kdybych měl alespoň svůj strážný stín, pomyslel si. Ten by si určitě věděl rady. Ale ten už teď byl svobodný, protože Tal byl dost starý na to, aby si z bytostí Aeniru vybral svůj duchostín, který by mu sloužil i doma na Hradě. Dost starý na to, aby si zvolil duchostín... Mohl se pokusit získat Hřmotného Pastýře, který ho právě držel. Mohl by ho přinutit, aby mu sloužil. Byla to asi jejich jediná naděje na záchranu života. Přesto se ale Talovi honily myšlenky v hlavě jako splašené blesky Hřmotných Pastýřů a on zaváhal. Svůj duchostín si může vybrat z obyvatel Aeniru jen jednou. Je to nejdůležitější událost v jeho životě. Jeho duchostín ovlivní jeho postavení na Hradě - buď mu pomůže dostat se k Fialovému, nebo společně klesnou k Červeným. Vždycky si představoval, že si nejdříve prohlédne spoustu různých aenirských tvorů, než si jednoho z nich vybere. Pečlivě zváží všechna pro a proti. Poradí se s rodiči, které stvoření se k němu nejvíce hodí. Probere to i se svými přáteli. Vůbec netušil, jaký by vlastně takový duchostín ze Hřmotného Pastýře byl. Nikdy žádného neviděl ani v Aeniru, ani na Hradě. Třeba jsou z nich mizerné duchostíny. Ale pokud k sobě Hřmotného Pastýře nepřipoutá, pravděpodobně zemře. A kdo pak zachrání Grefa, jeho matku nebo Kusi, kdo najde jeho otce? Co by udělal Rerem? zeptal se sám sebe. Skoro jako by slyšel otce odpovídat, jako by cítil jeho sevření, když si podávali ruce na rozloučenou. Postarej se o svou matku a o děti, Tale. Spoléhám na tebe. Do tváře se mu vyhrnuly slzy. Až doposud zklamal. Jeho matka Graile byla v bezvědomí. Jeho bratr Gref byl uvězněn duchostínem, kterého, jak Tal doufal, rozpozná Zákoník. O jeho mladší sestru Kusi se staraly jeho sestřenice, přítelkyně

Pána Stínů Sushina, který byl Talův nepřítel. Jeho otec Rerem se ztratil a jediné vodítko k němu bylo jméno vyškrábané na stěně nezákonného vězení na Hradě.

Tal byl rozhodnutý, že už znovu zklamat nesmí.

Udělá cokoli, co bude nutné. Výběr jeho duchostínu nic neznamenal, i když při pomýšlení, že se vzdává svého tolik vysněného obřadu, ho píchlo u srdce.

Připoutá k sobě Hřmotného Pastýře.

Ale nejdřív musí procitnout.

Začal rychle mrkat a doufal, že to pomůže. Určitě byl oslepený jen na chvíli. Ale co když ho Hřmotní Pastýři zabijí dřív, než cokoli uvidí? Ale pak... chtěli přece jen jeden život...

To mrkání pomohlo. Pomalu se mu vrátil zrak. Matné barevné skvrny se pospojovaly a Tal dokázal zaostřit.

Hřmotný Pastýř ho držel při zemi jen jedním mračným prstem. Jeho druh musel tlačit Millu k zemi dvěma ze svých tří prstů. Tal měl volné ruce i nohy. A přestože stále lilo a kolem Hřmotných Pastýřů se proháněl dunivý vítr, opět spatřil svůj slunokam. Kolem kopce už dokonce nepršelo.

Tal si nacvičoval připoutání aenirského tvora několik let. Když k sobě děti Vyvolených připoutaly nějakou bytost a přivedly ji zpátky na Hrad do Temného světa, aby jim sloužila jako duchostín, dosáhly vrcholu svého žakovského studia. A tak znal Tal všechny rituály a kouzla nazpaměť.

Nejdřív musí vyznačit Hranice. Pak musí odříkat Slova. Nakonec musí stín oddělit od těla.

Nikdy si nepředstavoval, že to bude dělat vleže na zádech, zamáčkнутý do bláta jedním z příliš silných prstů Hřmotného Pastýře.

"Který z vás má zemřít?" zaburáceli Hřmotní Pastýři současně. Takhle zblízka je jejich hlasy málem ohlušily.

Tal odpověděl, ale ne slovy. Místo toho nastavil svůj prsten se slunokamem. Vystřelil z něj tenký oranžový paprsek, který prosvítl blíž stojícím Hřmotným Pastýřem. Zdálo se, že si toho Pastýř nevšiml, ale světlo mu stejně nemělo ublížit. Byl to značkováč.

Tal jím hbitě vyznačil kruh, v němž se ocitli oba Hřmotní Pastýři, Milla i on. Tam, kde se paprsek dotkl zemského povrchu, se tráva i bláto oranžově rozzářily.

Díky obrovitým Hřmotným Pastýřům byl kruh poněkud vachrlatý. V Lektoriu by ho za něj určitě nepochválili. Ale byl to uzavřený kruh, a tak Tal úspěšně ukončil první část Připoutání duchostínu. Podařilo se mu vyznačit Hranice.

"Co to děláš?" zeptal se jeden Hřmotný Pastýř. Nezdálo se, že by ho to nějak rozrušilo. Spíš byl jen zvědavý. "Stačí, když se dohodnete, který z vás má zemřít."

Tal promluvil, ale neodpověděl, nýbrž vyslovil kouzlo. Nevěděl, co ta slova znamenají, protože se je učil nazpaměť a protože nebyla v jazyce, který Vyvolení běžně používali. Proto si také nacvičoval odříkání Slova skoro každý den po mnoho let. Připoutáním duchostínu začínal jeho život dospělého a na druhu a síle duchostínu, kterého získá, bude záviset jeho případný postup do vyšších Řádů Hradu.

Tal potlačil představu, jak se vleče Červenými chodbami a jak se mu všichni smějí a šeptají si: "Podívejte na jeho duchostín. Připoutal k sobě Hřmotného Pastýře, no věřili byste tomu?"

"Mestrel ol Tel, Aster, Mestrel ol Lameth, amsal gebborn yeo nebedi -"

"Co to děláš?" zaječela Milla. Škubla sebou tak prudce, že ji musel Hřmotný Pastýř přidržet i třetím, posledním prstem.

"To nesmíš říkat!"

"Co?" zvolal Tal, kterého její nečekaný výbuch překvapil. V tu chvíli ztratil nit. Slova se musela odříkat přesně a plynule, bez přestávky. Už cítil, jak se v nich hromadí síla, a věděl, že se mu připoutání Hřmotného Pastýře podaří. Teď, když ze Slova energie vyprchala, zbledly i hranice kruhu.

Milla zhatila jeho jedinou šanci připoutat Hřmotného Pastýře. Kdyby se mu to bývalo podařilo, mohl ho teď nasměrovat proti druhému Pastýři. Nemuseli by se dohadovat, kdo má zemřít.

"Tys to zkazila!" zakřičel Tal. Pokusil se přeplazit k Mille, ale mračný prst ho držel příliš pevně.

"Co jsem zkazila?" zeptala se Milla nasupeně. "Odkud znáš Babizninu Řeč?"

"Musíte se rozhodnout," přerušil ji menší Pastýř. "Jeden z vás musí zemřít."

"Zmlkni!" rozkřikl se Tal a k jeho překvapení Pastýř opravdu zmlknul. "Co myslíš tou Babizninou Řečí? Odříkával jsem Slova. Snažil jsem se připoutat Hřmotného Pastýře a zachránit tak tvůj pitomý život!"

"Byla to Babiznina Řeč v Prastarém jazyce," trvala na svém Milla. "Byla to Modlitba k Asteře, kterou smí odříkávat jen Matka Babice. Ostatním je to zakázáno."

"A jak tedy víš, že to je to, co jsem říkal?" zeptal se Tal.

Oba Hřmotní Pastýři přikývli, jako by je zajímala stejná otázka.

"Slyšela jsem ji," odpověděla Milla tiše. "Pětkrát. Naposledy to bylo před pouhou půlkou okruhu, když Olof Sněhoplav zabil ve spánku Ifrima Beznosého. Olof nepřijal rozsudek Matky Babizny, a tak musela odříkat Modlitbu."

"Co se stalo?" zamručel menší Hřmotný Pastýř. Všechny blesky, které ještě před chvílí svíral v pěsti, zmizely, a jeho oči teď jiskřily ještě jasněji.

"Matka Babizna přivolala Asteru a přiměla Olofa, aby vstoupil do Živoucího moře," odpověděla Milla. "Selskiši ho nerozdrtili, ale náhodou ho chytli a pak ho vláčeli po Ledě, dokud nezemřel."

Tal mlčel. Aster bylo jedno ze slov v kouzlu připoutání a dokonce se několikrát opakovalo. Ale jak to, že je kouzlo Vyvolených stejné jako Modlitba k Asteře, která patří Ledovanům?

"To je všechno moc zajímavé," zavrčel větší Hřmotný Pastýř. "Ale to nic nemění na tom, že se musíte rozhodnout."

Který z vás má zemřít?"

o KAPITOLA o

TŘI

V chvíli, kdy Hřmotný Pastýř domluvil, vrazila Milla tomu, který ji držel při zemi, svůj kostěný nůž do prostředního prstu. Nůž zjel do mračné tkáně až po jilec, ale pak zase vyklouzl ven. Mračná kůže se zacelila.

"To nedělej," řekl Hřmotný Pastýř. "Šimrá to."

Milla zasunula nůž zpátky do rukávu a zhluboka se nadechla.

"Já půjdu na smrt," prohlásila. "Ale jenom pokud Tal slíbí, že dopraví můj slunokam k Dálným jezdcům a bude Matce Babizně na Lodi vyprávět o všem, co jsem prožila."

"Zadrž!" přerušil ji Tal. Už déle přemýšlel o tom, proč Hřmotní Pastýři tak váhají a rovnou jednoho z nich nezabijí.

"Myslím, že ani jeden z nás nemusí zemřít."

"Nabídlí jste krev na staré Hoře Hrigga!" zaburácel větší Pastýř. "Musíte zaplatit životem za náš dar. Ta dívka nám nabízí svůj život a my si ho vezmeme!"

"Ne, vezměte si můj," namítl rychle Tal. "Také vám ho nabízím. Ale jenom pokud Milla slíbí, že najde Zákoník a donese ho zpátky k Ebbittovi, aby mohl vypátrat, kde je Gref."

"Dva životy..." mumlal si větší Hřmotný Pastýř pod vousy. Vypadal zmateně. "Takhle to nemá být. Jeden život, jedna služba. To je pravidlo Hory."

"A co když nebudeme žádat žádnou službu?" zeptal se Tal. "Řekněme, že bychom my dali nějaký dar vám místo života."

"Ne," zavrčel Hřmotný Pastýř a zavrtěl hlavou. "Nic takového se ještě nikdy na staré Hoře Hrigga nestalo. Vezmeme si život a dáme vám dar."

"Já bych chtěla dostat dárek, Adrasi," škenřal druhý Pastýř. "Nikdy jsme ještě žádný nedostali."

"Nemáme na vybranou, Odris," odvětil nesmlouvavě její druh. "Jsme spoutáni s Horou a musíme se řídit jejími požadavky."

"Adrasi a Odris," vložila se do toho Milla. "Já jsem Milla z klanu Dálných jezdců a tohle je Tal."

"Z Vyvolených," dodal Tal. Tlak na jeho hrudi pomalu slábl. Rozmáčknot člověka bylo pro Hřmotné Pastýře očividně těžší, než by se dalo předpokládat.

Ted, když Tal znal jejich jména, snadněji Hřmotné Pastýře rozpoznal. Adras byl o pár sáhů vyšší a širší a okolo silných paží a rukou měl více blesků. Odris byla drobnější a v očích jí tančila spousta jiskřiček. Podle toho, jak vypadali, bylo jasné, že Adras je samec a Odris samice.

"Jeden z vás musí zemřít," opakoval Adras. Na tom trval.

"Ale musíme se rozhodnout, že je to tak?" zeptal se Tal. "Tak to u vás chodí, ne?"

Tal věděl, že většina aenirských bytostí byla připoutána k určitému místu nebo musela putovat po předem vymezených cestách či v rámci ohraničeného území. A také se všichni museli řídit prastarými kouzly a rituály.

Pokud by se Talovi podařilo zjistit, co přesně poutá Hřmotné Pastýře, mohl by sebe i Millu zachránit.

Adras neodpověděl, ale Tal si všiml, že na něj Odris mrkla.

"Dovolte nám vstát, abychom si o tom mohli promluvit," pravil Tal. "Nakonec, vždycky nás můžete znovu chytit, kdybychom se pokusili o útěk."

Hřmotní Pastýři se podívali jeden na druhého. Pak zvedli ruce a ustoupili stranou. Tal s Millou se zvedli a začali si otírat bláto z oblečení. Nejšpinavější byli na zádech. Chvilku váhali, ale pak si navzájem pomohli alespoň z nejhoršího.

"Tak, teď si to vyjasněme," řekl Tal. "Vy dva jste připoutáni k tomuto kopci. Když tu někdo prolíje krev, musíte přijít a žádat o život výměnou za službu."

"Vždycky to tak bylo," odvětil Adras.

"Od Zapomnění," dodala Odris.

"Zapomnění?" zeptal se Tal zvědavě. "Co to je?"

Odris pokrčila rameny. "Byla doba před Zapomněním, o které nic nevíme, a pak doba po něm, ve které žijeme."

"Jak nám tohle může pomoci?" zašeptala Milla Talovi do ucha. "Oslep je svým slunokamem a utečeme. Sami řekli, že jsou připoutáni k tomuhle kopci. Jakmile se dostaneme pryč, budeme v bezpečí."

"Jejich blesky nic nepoutá," namítl Tal šeptem. "Když se pokusíme utéct, s největší pravděpodobností nás usmaží oba."

"Nešepťejte!" přikázal Adras. Začínal být zase netrpělivý. "Který z vás zemře?"

"Kdybyste nebyli spoutáni touto horou, nemuseli byste brát lidem život, je to tak?"

Jeho otázka Hřmotné Pastýře zaskočila. Okolo se zahřmělo a oni se naklonili k sobě. Očividně si mysleli, že když budou šeptat, nikdo je neuslyší. Ale šeptali přinejmenším tak hlasitě, jako když obyčejný člověk mluví nahlas.

"Svoboda?"

"Může nás osvobodit?"

"A jak se zachová Hrigga?"

"Mohu vás osvobodit," prohlásil Tal. "Jistým způsobem."

Chvilku váhal, než pokračoval. To, co se chystal říct, zpečetí jeho budoucnost. Už to nebude moct odvolat.

"Jak?" zaburácel Adras. "Jak?"

"Museli byste se dobrovolně stát našimi duchostíny," vyhrkl Tal. Udělalo se mu mdlo, když si uvědomil, že se vzdává vysněné budoucnosti. Vždycky si představoval, že jednou bude mít za duchostín draka jako Císařovna nebo kočku s ohromnou hřívou jako Ebbitt. V tu chvíli se zastyděl. Jak může něco takového být pro něj důležitější než Grefova svoboda nebo matčin život?

A taky si neuvědomil, co by to znamenalo pro Millu.

"Cože?" vybuchla vztekle Milla. Podívala se na Tala, jako by se právě proměnil v merwina. "Já nemůžu mít duchostín!" "Je to jediné, co mohu udělat," začal jí to Tal sklíčeně vysvětlovat. "Prastrýc Ebbitt mi jednou vyprávěl o jednom aenirském tvorů, který se rozhodl raději se dobrovolně stát duchostínem, než být stále do něčeho nucen. Sám se připoutal k jednomu z Vyvolených a díky tomu se osvobodil od svých závazků. Samozřejmě, že se ten Vyvolený nesměl vrátit domů, dokud k sobě tvora opravdu nepřipoutal, aby se z něj stal opravdový služebník a ne jen společník... Každopádně, kdyby se Pastýři rozhodli se dobrovolně stát duchostíny, nemuseli bychom označit Hranice ani odříkávat Slova. Jenom bychom vykonali Oddělení stínu, při němž bychom jim věnovali své přirozené stíny..."

"Můj stín?" zeptala se Milla hlasem chladným jako Led, z něhož pocházela. Ruku už měla připravenou na rukojeť svého meče z rohu merwina. "Dělili jsme se o hodně, Tale z Vyvolených. Ale nemysli si, že jsem teď stejná jako ty. Já se svého stínu nevzdám. To raději zemřu."

Tal spolkl to, co by jí nejraději řekl. Nemohl uvěřit, že je Milla tak tvrdohlavá. Všechno záleželo na tom jediném. Jejich vlastní životy. Celá jeho rodina.

A kromě toho jí vzdal poctu tím, že jí dal možnost získat duchostín - to by z ní byla skoro Vyvolená!

Obrátil se zpátky k Hřmotným Pastýřům, ale Odris ho předběhla.

"Musíme být osvobozeni oba. Oba si nás musíte vzít za duchostíny."

Milla zavrtěla hlavou.

Tal se na ni dlouze zahleděl. Jejich oči se setkaly, ale ani jeden neucukl. Byla to zkouška silné vůle. Tal si byl jistý, že tohle byl jediný způsob, jak zabránit tomu, aby byl jeden z nich obětován.

Stále na sebe zírali, když vtom se země pod jejich nohama zatřásla a nejméně o jeden sáh se sesunula. Tal a Milla se znovu ocitli na zemi. Milla spadla dozadu a uhodila se hlavou o kámen.

"Hrigga se probouzí!" zaduněl Adras. "Přijímáme vaši nabídku!"

Natáhl se a položil ruku na Talův stín, jako by ho chtěl zdvihnout. Ale nesevřel ho. Odris učinila totéž se stínem Milly.

Tal očekával, že bude dívka protestovat nebo že uteče, ale ona byla stále otřesená z pádu. Neohrabaná se pokusila si sednout, ale její stín se skoro nepohnul a Odrisino sevření ho tedy neminulo.

Oba Hřmotní Pastýři se zarazili. Pod Talovým nohama se stále třásla zem a zanedlouho spatřil v blátě trhlínu. Ty se stále zvětšovaly, až z nich vznikl jeden obrovský kráter mezi Talem a Millou.

"Světlo!" zaburácela Odris. "Nemůžeme si vzít vaše stíny bez vašeho světla!"

Tal se přinutil na chvíli zapomenout na trhlínu, která se rychle zvětšovala a hrozila, že ho spolkně jako obrovská tlama. Pohlédl na Millu - a pak se rozhodl.

Postarej se o svou matku a o děti, Tale. Spoléhám na tebe.

Zdvihl slunokam nad hlavu a vyslal světlo, které se používalo v závěru obřadu Připoutání duchostínu. Paprsek, v němž se střídaly všechny barvy, oddělil stíny.

V té zvláštní duhové záři se Talův i Millin stín objevily jako mnohem skutečnější. Hřmotní Pastýři je zdvihli a vrazili si je doprostřed vlastních mračných těl, zhruba tam, kde by měli srdce, kdyby ovšem nějaké měli.

Když Talův stín zmizel, škublo to v něm a měl pocit, jako by mu hlavou projel ledový závan. Najednou vnímal mnohem intenzivněji vlhkost vzduchu, vítr i celou oblohu. Z jeho prstů a kolem slunokamu vytryskly malé jiskřičky. I Millu na okamžik obklopile prskající jiskry.

Pak se kopec rozpadl na dvě části, oddělené hlubokou temnou propastí.

Tal zavrával na jejím okraji a honem začal mávat rukama v zoufalé snaze, aby nespádl. Millu, která byla stále napůl v bezvědomí, smetla hromada kamení a bláta.

Oba spadli do chřtánu temné propasti.

o KAPITOLA o

ČTYŘI

Tal s Millou padali, ale vtom se za nimi pustili Hřmotní Pastýři. Ve střemhlavém letu popadli své nové společníky a bleskurychle vystřelili zpátky nahoru, ven z propasti. Jen co se přehoupli přes okraj, trhlina se prudce zavřela a ze země vytryskly k obloze kameny a bláto.

"Svobodní!" zaburácel Adras a vztyčil se k obloze, třímaje Tala v mračné dlani. "Svobodní!"

"Svobodní!" zahlaholila Odris. "Konečně jsme osvobozeni od toho nenáviděného kopce!"

"No, ne tak docela," zvolal Tal. "Přece jenom jste duchostíny. Nebo se jimi stanete, až se vrátíme do Hradu."

Nebyl si jistý, jak to teď bude probíhat. Kdyby k sobě připoutal Adrase obvyklým způsobem, stal by se z Hřmotného Pastýře sluha a musel by poslouchat Talovy rozkazy. Ale takhle byl svobodný společník.

Tal měl dojem, že kdykoli se dostane z nějakého malého, vřdycky si tím zadělá na spoustu dalších problémů. Všechno bylo tak složité.

Když tak přemýšlel o svých potížích, podíval se na Millu. Byla pořád ještě omráčená tou ranou do hlavy a teď bezvládně visela z Odrisiny ruky.

"A ty jsi můj Vyvolený," odvětil Adras. Tala to moc nepotěšilo. "Kam teď půjdeme, Tale?"

"Co nejdřív pryč, pak se uvidí," odpověděl Tal a oťásl se. Když stoupali s Millou nahoru, letěli velmi rychle a byla pěkná zima. Stará Hora Hrigga teď byla hluboko pod nimi a obklopovalo ji nově vzniklé jezírko. Spatřil také les, jehož stromy před nimi utekly a zastavily se až na vyvýšeném místě na jihu.

Slunce už skoro nebylo vidět. Zmizelo za kopci na západě. Na obloze zářily hvězdy ze souhvězdí Aenira. Spoustu z nich znal Tal z dětství, když vždy s celou rodinou trávili první noc po Dni nanebevstoupení do Aeniru pozorováním noční oblohy. Tamhle byla hvězdná kupovina, známá jako Šperkovnice. A o kousek dál trojúhelníkovitý obrazec, kterému se

řikalo Dračí hlava, i když Tal v něm nic takového neviděl.

Při pohledu na hvězdy si vzpomněl na rodinu. Byla tak daleko, mimo jeho dosah.

Rád by ještě chvíli pozoroval noční oblohu, ale to by jeho Poslání příliš nepomohlo. Odvrátil se. Musel vymyslet, co dál. Musí zapomenout na ztrátu svého vysněného duchostínu a zaměřit se na pátrání po Zákoníku.

Zákoník mu pomůže najít Grefa. A najít Grefa, to byl první krok ke stmelení rodiny.

Krok za krokem...

Odris se snesla blíž k Talovi a přerušila jeho myšlenky. "Adras nebyl svobodný od Zapomnění a já jsem byla spoutána celý svůj život," pravila. "Je to zvláštní smět dělat něco víc, než jen zírat do dálky. Kde se usadíme?"

Tal se zahleděl dolů. Viděl jezero, les a široké pruhy travnatých luk. Všiml si také prstence z kamenů. Ale tomu bylo lépe se vyhnout, protože na takových místech působila silná kouzla a žila tu ještě silnější stvoření.

Kromě toho tu bylo pár menších kopců, ale po tom, co zažili na Hoře Hrigga, se tam Talovi moc nechtělo. To je na Aeniru nejhorší, pomyslel si. Nikdo nikdy neví, který kopec je opravdu jenom kopec.

"Co takhle tamhle?" zeptal se a ukázal na místo, kde byla všechna tráva vypálená. Vypadalo to, že se tudy přehnal požár jen před několika dny, takže se snad mohou spolehnout, že tamější hlína je opravdu jen hlína a že cokoli by tam na ně jindy číhalo, uprchlo před ohněm.

Hřmotní Pastýři začali klesat k zemi. Tal si všiml, že se Adras stále dívá na Odris a řídí se jejím tempem.

Tal si povzdychl. Bylo jasné, že Adras - který se na Hradě stane jeho duchostínem - není zrovna nejchytřejší. Byl sice obrovský a silný, ale když přišlo na myšlení, byl spíš jako Tlumič. Bylo to ještě horší, než se zdálo. Chytrý Hřmotný Pastýř mohl ctižádostivému Vyvolenému hodně pomoci, ale hloupý spíš všechno pokazí.

"Millo? Jsi v pořádku?" zavolal Tal, když ho Adras pustil několik sáhů nad zčernalou zemí. Oheň byl stále ještě cítit, takže tu muselo hořet nedávno. Všude páchla spálená tráva.

Odris se snesla ještě o trochu níž než Adras a jemně položila Millu na zem. Ledovanka se ani nepohnula.

Tal k ní přispěchal. Milla se musela uhodit víc, než si myslel. Klekl si vedle ní a rychle si v myšlenkách prošel všechna léčivá kouzla, která mohl s pomocí slunokamu použít. Ale jestli je to zranění vážné, nezmuže nic...

Zničehonic se ocitl na zemi, Millin kostěný nůž na krku. Kolenem ho tlačila k zemi. Naklonila se blíž a divoce po Talovi šlehla pohledem. Obličej měla zkřivený rozzuřenou grimasou.

"Zrádče!" zvolala a dlouhla ho špičkou nože do krku, až mu začala téct krev. "Prodal jsi můj stín!"

"Ale vždyť jsme museli..." hájil se Tal. Byl si jistý, že ho tentokrát Milla zabije. Ostří nože ho bodalo a stačilo jen trochu víc zabrat...

"Měla bych tě zabít," zasyčela Milla, "zloději stínů!"

Zastrčila nůž zpátky do rukávu. Tal si s úlevou oddychl. Ale ani se pořádně nenadechl, když vtom mu Milla palci stlačila dva nervové body na krku. Udělala to rychle třikrát za sebou a při posledním přitlačení se Talovi zavřely oči a hlava mu klesla na prsa.

Milla vstala. Oba Hřmotní Pastýři se na ni dívali.

"Myslím, že bych měl svého společníka bránit," pravil Adras a pohlédl na Talovo bezvládné tělo. "Víš, taky jsem cítil tu bolest."

"Ale to by ses musel postavit i mně, bratře," namítla Odris.

Adras pokrčil rameny. "Vypadá to, že mu neublížila."

"Dej mi zpátky můj stín!" zaječela Milla. Tasila svůj meč z rohu merwina a zaútočila na Odris. Ale meč jen lehce proklouzl skrz její mračné tělo. Merwinův zářivý roh dokázal přeseknout stín, ale tady v Aeniru Odris ještě stínem nebyla.

"To nejde," vzlykla Odris. "Teď jsme k sobě připoutány, a to až do konce našich dnů. Půjdu s tebou do tvého..."

"Ne! Ne! Ne!" vřeštěla Milla a znovu a znovu se oháněla mečem po Hřmotné Pastýřce. Ale to ji jen vyčerpalo a Odris na sobě neměla ani škrábnutí. Adras zatím dřepěl vedle Tala jako obrovská mlhová socha a pozoroval ho.

Konečně se Milla trochu zklidnila a několikrát se zhluboka nadechla. Musela použít Rovkíř cvičení, aby se opanovala a znovu nevybuchla vzteky.

"Zvykneš si na to," utěšovala ji Odris.

"Ne, to si teda nezvyknu," řekla příkře Milla. "Raději se dám Ledu."

"V Aeniru není moc ledu," pravila Odris. "Možná vůbec žádný. Je tady horko, na celé..."

"Vrátím se do Temného světa," prohlásila Milla chladně. "Najdu Enklávu Vyvolených a jednoho z nich donutím, aby mi ukázal cestu zpátky. A pak se dám Ledu."

"Ale proč?" zeptala se nechápavě Odris.

Milla chvíli zírala do prázdna a pak zašeptala: "Bez svého stínu nemohu být Ledovanka. Bez svého stínu se nemohu stát Pannou ochránkyní. Bez svého stínu nejsem nikdo."

"Ale já budu tvým stínem, až..." začala ji Odris uklidňovat. Než to však mohla dopovědět, Milla se otočila a rozeběhla se do tmy, kterou ozařovaly jen hvězdy na obloze.

Odris vzdychla a foukla tím popel ze spálené trávy přímo na Adrase. Ten zabručel a několikrát poskočil, aby ho ze sebe setřásl.

"Musím jít za ní," pravila Odris a byla z toho trochu zmatená. "Je to divné být najednou připoutána k člověku a ne k místu."

"Že jo?" přitakal Adras. "Doufám, že se ten můj brzy probudí."

"Pokusím se přivést tu svou nazpátek," pravila Odris. "Nezapomeň říct větru, kde jsi, Adrasi, abych tě našla. A nechod do Temného světa beze mě."

"Jo - teda ne," odvětil Adras. "Chci říct, že to větru řeknu a bez tebe nikam nepůjdu."

Oba Hřmotní Pastýři zvedli své mračné paže, aby se dotkli dlaněmi. Pak Odris vyskočila k obloze, omotala kolem sebe vítr a vyrazila za Millou.

Adras se opět posadil a podíval se na Tala. Něco mu říkalo, že je jeho chlapec v pořádku. Jenom spal.

Opravdu je to podivné být připoutaný k člověku, pomyslel si Adras. Dýchal ve stejném rytmu jako Tal a jeho oči nabitě blesky se pomalu zavíraly. Hřmotní Pastýři spali jen málokdy, ale teď se mu zrovna chtělo si zdřímnout.

Jakmile zavřel oči, ztratilo jeho tělo tvar a jeho končetiny se slily v jednu skvrnu. Z tmavého, hrůzu nahánějícího mraku, který tvořil jeho tělo, se stal načechraný bílý obláček.

Během několika minut se z Adrase stal kulatý mrak, který se vznášel nízko nad spícím Talem.

To už si z temnoty chlapce prohlíželi tři tvorové, kterým připadalo, že by mohl posloužit jako docela chutná večeře.

Jejich jazýčky knitaly sem a tam a pátraly ve vzduchu. Všichni tři cítili ostrý pach, který měl něco společného s mraky. Zdálo se, že tam číhá nějaké nebezpečí.

Váhali. Možná, že ten spící Vyvolený není tak snadná kořist, jak se zdá. Dotkli se navzájem jazýčky a vyměnili si tak své dojmy. Společně se rozhodnou, jestli zaútočí... nebo ne.

o KAPITOLA o

PĚT

Milla uháněla tmou. Ale nebyla to taková tma, na jakou byla zvyklá. Na obloze byla malinká světlá - hvězdy, jak jim říkal Tal. Vzduch byl plný nových vůní. A ozývaly se podivné zvuky, které patřily neznámým živočichům.

Ani nevěděla, kterým směrem běží. Byl to nezvyklý pocit. Na Ledu nebyla nikdy ztracená, ani na chvíli. Vždycky se řídila podle pachu, zvuků, podle kvality ledu, podle směru větru nebo podle směru, kterým putovali selská.

Vždycky jí něco napovědělo. Ale teď neměla nic, podle čeho by se mohla řídit.

Milla byla ztracená v cizí krajině. V jiném světě.

Ztratila svůj stín a s ním i svou budoucnost.

Vždycky snila o tom, že se stane Pannou ochránkyní, že svůj život zasvětil všem klanům a ochraně Ledovanů.

Svobodné stíny byly jedněmi z těch, před nimiž Panny ochránkyně chránily svůj lid.

V Temném světě se z Odris stane přesně takový stín. S ní se ke svému lidu nikdy vrátit nemůže.

Ale možná, že kdyby se jí podařilo dostat se do Temného světa a na Trosečnou loď bez Odris, Matka Babizna by dokázala vrátit jí její přirozený stín.

Milla se zamračila. Teď je tady, v neznámém světě, a jenom se zdržuje nesmyslnými představami.

Její úkol byl jasný. Musí se vrátit do Temného světa, doručit prsten se slunokamem svému klanu, podat Matce Babizně zprávu o tom, co prožila, a pak se dát Ledu.

Kousek před ní něco zašustilo a Milla znehybněla. Netušila, co to může být. Zdálo se, že tam nic není, ale přitom si byla jistá, že něco zaslechla. Hvězdy svítily dost jasně na to, aby viděla alespoň siluetu postavy - pokud ovšem ten, kdo šustil, neležel na zemi.

Milla tasila svůj meč a pomalu se přibližovala. Roh merwina ozařoval pouze zem pod jejíma nohama, ale dál už jeho světlo nedosáhlo. Po několika krocích se vždy zastavila, bedlivě naslouchala a pozorně se rozhlédla.

Nic ale nespátřila. Spálená zem končila asi třicet sáhů za ní a před sebou teď měla krátkou zelenožlutou travu. Tam by se neschovalo zvíře větší než její chodidlo.

Milla popošla ještě pár kroků. Něco se jí nezdálo, ale nebyla si jistá, co to je. Ucítila slabý zápach, který nepocházel ani ze spálené ani ze zelené trávy.

Zavětrila ve vzduchu. Nebylo to daleko. Páchlo to jako kus zkaženého masa smíchaný s čerstvou travou.

Bylo to čím dál blíž. Milla se podívala na prsten se slunokamem. Netušila, jak se používá, ale řekla si, že z něj snad trochu světla dostane. Tal a Ebbitt jí přece ukázali, jak se má na kámen soustředit.

Pod jejíma nohama se lehce zatřásla zem. Milla se zamračila. Ve svitu hvězd stále nic neviděla a stále neznala původce toho strašného zápachu.

Rozhodla se, že bude riskovat trochu světla.

Zvedla ruku, aby viděla přímo na slunokam. Od jeho povrchu se odrážel jas hvězd, ale uprostřed kamene se také zableskla žlutá záře. Milla se na ni upřeně zahleděla a soustředila se na to, aby světlo zesílilo.

Záře začala silit. Milla se usmála. Cítila světlo uprostřed svého čela a věděla, že ho může svými myšlenkami ovládat. Využila toho.

Světlo stále zesilovalo, až ji téměř oslepilo. Byla to ostrá záře, úplně jiná než měkké světlo, které vydávaly můří lampy Ledovanů.

Milla zdvihla ruku nad hlavu a rozhlédla se. Stále však neviděla nic, co by ji mohlo ohrozit. Jenom jí přišlo zvláštní, že stojí na obrovském nerovném čtverci trávy, která byla mnohem zelenější než všude okolo...

Když to spatřila, přišlo jí to více než podezřelé.

Ve chvíli, kdy se odrazila ke skoku, odlepil objímač své ploché mechovitě tělo ze země a zabalil do něj Milliny nohy jako do deky.

Milla se svalila na zem. Kdyby se nebyla odrazila ke skoku, objímač by ji úplně udusil. Ale i když měla ruce a hlavu volné, objímal ji ten živočich tak pevně, že se z jeho sevření nemohla vymanit. Začala zběsile kopat a párkrát se po něm ohnala mečem, ale rány mech vůbec nepoškodily a tvor sevřel Millu ještě silněji.

Milla se zoufale pokoušela objímače kousnout, ale její zuby byly na mech moc slabé.

Objímač stiskl ještě pevněji a Milla cítila, jak jí drtí svaly. Živočich se pomalu plazil po jejím břiše a ona věděla, že jí za chvíli sevře i plíce.

Musí něco udělat.

Jediné, co může tuhle věc zranit, je asi oheň. Milla si najednou uvědomila, že tam, co zůstal Tal s Hřmotnými Pastýři, se někdo pokoušel tuhle příšeru spálit. Proto tam byla vypálená tráva.

Milla přitiskla slunokam na mech a ze všech sil se na něj soustředila. Přitom začala instinktivně dýchat v rytmu Rovkiřiho cvičení, aby přestala vnímat bolest.

Tentokrát chtěla, aby slunokam vydával světlo i žár. Chtěla, aby pálil jako Slunce. I kdyby kvůli tomu měla přijít o svůj prsteníček, stálo to za to, aby se dostala ven z téhle hrozně živoucí pasti.

Slunokam zářil čím dál tím jasněji, až musela Milla přivřít oči a odvrátit se stranou.

Ale kámen nebyl ani o trochu teplejší. Objímač tiskl a svíral čím dál tím pevněji a Milla cítila, jak jí praskají klouby a jak jí z plic pomalu vychází poslední vzduch...

o KAPITOLA o

ŠEST

Vtom se nad Millou přehnal studený víchř. Hvězdné nebe zastřel tmavý mrak a pak oblohu ozářil klikatý blesk. Uhodil do mechovitěho hřbetu objímače a Milliným tělem to otrásl. Stvíra ustoupila, zavřískla a ihned Millu pustila. Zaduněl hrom a nad objímačem začaly létat blesky. Milla se rychle odplazila. Bolely ji nohy a kyčle, ale vypadalo to, že nemá nic zlomeného. Měla jen pár modřin a to pro Ledovanku nic nebylo.

Nad hlavou se jí vznášela Odris, která na objímače seslala tucet dalších blesků, aby ho tak odsud vyhnala. Ale i když se živočich odvrátil pryč jak nejrychleji mohl, zdálo se, že není příliš zraněný. Bylo jasné, že má strach z blesků, které mu na mechovitěm hřbetu zanechaly zčernalé skvrny, ale to bylo vše.

Milla ho sledovala, jak mizí v dálce, a přeběhl jí mráz po zádech. Živočich, který se dal tak těžko usmrtit, byl opravdu nebezpečný. Alespoň už teď zná jeho pach - čerstvě posečená tráva smíchaná s hnijícím masem.

Doufala, že až příště objímače potká, bude mít po ruce zapálenou pochodeň a láhev selského oleje.

Odris uhodila na objímače posledním bleskem. Pak se stáhla zpátky a dvěma dlouhýma nohama zakotvila poblíž Milly.

"Děkuju ti," pravila Milla zdráhavě.

"To nestojí za řeč," odvětila Odris skromně. "Takový objímač mě nemůže ohrozit. Ale zato brutálně útočí na každého, kde je z... z masa."

"Objímač," zopakovala to Milla a přitom zkoumala, jestli opravdu nemá nic zlomeného. "To jméno je výstižné."

"Můžu teď jít s tebou?" zeptala se Odris. "Budu ti pomáhat."

"Nemůžu ti to zakázat," odvětila Milla hořce. Udělala chybu, když šla do Aeniru. Měla se raději snažit dostat pryč z Hradu a dopravit slunokam ke svému klanu. A teď to vypadá, že se možná vůbec zpátky nedostane. A Dálným jezdcům nezbude než si svítit na cestu můřími lampami a plamedúzami.

Její šance na návrat budou určitě větší, když dovolí Odris, aby jí pomohla. Nepromýšlela si to předtím dost důkladně.

Zpanikařila - a to si myslela, že jí se to stát nikdy nemůže.

Milla se zachmuřila a rozhodla se, že to všechno bude muset znovu promyslet hezky od začátku.

Její úkolem bylo dopravit slunokam k Dálným jezdcům. Zapomněla na to a nechala se unést představou, že se triumfálně vrátí na Lod' s informacemi, které nezná ani Matka Babizna. Myslela na svou kariéru Panny ochránkyň.

Chtěla se stát jednou z těch, které odcházejí do cizích světů, aby vypátraly, jaká nová nebezpečí hrozí jejich klanu.

Její ambice ji zaslepily a ona zapomněla na své Poslání. A to, že zanedbala svůj úkol, zničilo i sen o kariéře Panny ochránkyň. Dala v sázku svou budoucnost a prohrála svůj stín. A to všechno jenom pro svou pýchu. Celému světu i sama sobě teď ukázala, že není hodná stát se Pannou ochránkyní.

Věděla, že se musí vrátit jak nejrychleji to půjde, doručit slunokam a pak... pak ji bude soudit Led.

Takže by asi měla Odrisinu pomoc přijmout. Alespoň prozatím.

"Kde je Enkláva Vyvolených?" zeptala se Milla. "Víš to?"

"Slyšela jsem, jak si o ní povídají poutníci, a sami Vyvolení přicházeli na náš kopec a nabízeli nám své životy za vykonání služby," odvětila Odris. "Myslím, že Enkláva leží daleko na severovýchodě."

"Jak daleko?"

"Mnoho dní cesty, i kdybychom letěly po větru," pravila Odris. "Můžu tě nést chvíli každý den, ale víc nezvládnou."

"Kterým směrem je východ?" zeptala se Milla a zastyděla se, že neumí určit světové strany.

"Tudy." Odris ukázala do dálky. "Vidíš tu osamocenou hvězdu uprostřed oblohy? Tu, co září trochu domodra? To je Norrin, smutná hvězda východu, která pláče a teskni po společnosti."

"Cože? Jak může brečet? A proč je modrá?"

"To je jen legenda," zasmála se Odris. "Hvězdy jsou vzdálená slunce. Nevím, proč je zrovna tahle modrá. Ale vím, že Norrin vždycky ukazuje na východ."

"Já hvězdám nerozumím," řekla Milla. "My je nemáme."

"Jo, slyšela jsem o Závoji," přitakala Odris. "To musí být zvláštní, žít celý život v temnotě."

Milla mlčela. Pro ni nebyl Temný svět nijak zvláštní, ale teprve teď začala přemýšlet o tom, jak to tam chodí. Závoj nevznikl přirozeně. Byl uměle vytvořený a zasazený do nebe, aby zastínil světlo. Ale kdo ho vyrobil? A proč?

"Teď půjdu spát," pravila Milla. "Budeš hlídat? Já budu ve spánku počítat svůj dech a vzbudím se, až na mě přijde řada."

"Vyspi se pořádně," řekla Odris. "Hřmotní Pastýři spí jen málokdy. Hodně dlouho jsme dřímali nad starou Hriggou, takže jsem odpočatá. Jen se vyspi."

"Objímač je pryč, že?" zeptala se Milla. Nechala zazářit slunokam a pečlivě prohlédla trávu okolo sebe. Byla všude

nahnědlá, což Millu potěšilo. Ale když se ukládala ke spánku, stejně jí přeběhl mráz po zádech. Bylo zvláštní spát bez těžkých kožešin, zima jí však nebyla.

Ujistila se, že má pod sebou meč, a pak si sama pro sebe začala odříkávat, že se vzbudí poté, co se čtrnáctsetkrát nadechne.

Jakmile skončila, okamžitě usnula.

Odris zívla a to ji překvapilo. Aby neusnula, vznesla se do vzduchu. Nenapadlo by ji, že bude ospalá, ale dávalo to smysl. Ve svém nitru cítila Millin přirozený stín a přes něj byla propojená se spící Ledovankou.

Dokonce vnímala i část Milliných snů. Bylo to, jako kdyby se dívala jen koutkem oka. Viděla letmé záblesky obrovské ledové plochy, zvláštních bytostí, mužů a žen v kožešinách a nějaké lodě...

Odris znovu zamrkala a zahlala podivné představy. Začala létat ve vzduchu ve velkém kruhu, aby se ubránila spánku. Po objímači nebylo ani stopy, ale nočním Aenirem se toulala spousta různých živočichů. Do pravé ruky si připravila blesk a bedlivě sledovala, kde se co šustne.

Nesmí usnout. Její společnice na ni spoléhá.

o KAPITOLA o SEDM

Tal se vzbudil a nad sebou spatřil Adrase, který se vznášel jako clona před Sluncem. Podle toho, jak vysoko stálo na obloze a jaké teplo vydávalo, Tal poznal, že je pozdní dopoledne. Rozhlédl se po trávě, zvlhčené lehkým větříkem, a vzdychl.

Bolel ho krk. Nikde neviděl Millu ani toho druhého Hřmotného Pastýře, Odris.

Možná, že mohl udělat něco jiného, pomyslel si, když si masíroval krk. Ale ani teď ho žádné jiné řešení nenapadlo. A kromě toho, co se stalo se už nedá změnit.

Důležité bylo, aby se věci trochu pohnuly. Musí najít Zákoník, který ho dovede ke Grefovi.

Ale nemohl si pomoci - pořád musel myslet na Millu.

"Musel jsem to udělat," přesvědčoval nahlas sám sebe. "Jinak to nešlo."

Čím víc o tom přemýšlel, tím si byl jistější, že má naprostou pravdu a že Milla je jen barbarská holka, která ničemu nerozumí.

Co ji opravňovalo k tomu, aby se ho pokusila zabít? Po tom všem, co pro ni udělal. Měla svůj slunokam. Teď bude mít i duchostín. V podstatě se z ní stala Vyvolená a za to všechno vděčí Talovi. Nestálo to za to rozčilovat se kvůli jejím hloupým ledovanským pověrám.

Předpokládal, že je teď pro ni nepřítel. Jestli ji ještě někdy potká, bude na ni muset zaútočit dřív, než napadne ona jeho.

Raději na to neměl myslet. Vztek ho už přešel a teď byl celý sklíčený. A měl hlad.

Přešel na sluníčko a pořád si ještě třel bolavý krk. Sluneční záře ho trochu povzbudila. Připomněl si, že teď musí především vymyslet, kam půjde a co bude dál dělat.

Musel zapomenout na Millu a pokračovat v pátrání po Zákoníku.

Velký modrozlatý brouk mu proletěl kolem obličeje a Tal se po něm ohnal. Přitom si všiml, že se pohnula část stínu Hřmotného Pastýře. Kus jeho stínu byl tmavší a měl tvar klučicí postavy. Tal udělal další pohyb rukou a ten tmavší stín se zase pohnul.

Tal se o tom učil v Lektoriu. Popošel pár kroků stranou a začal máchat rukama nahoru a dolů. Tmavší klučicí stín uprostřed Pastýřova stínu také hýbal pažemi nahoru a dolů.

Tal šel ještě o kus dál, ale klučicí stín zůstal přesně uprostřed Adrasova stínu. Napodoboval jeho pohyby, ale nešel s ním všude tak jako přirozený stín.

Tal zavrtěl hlavou. Ještě tolik toho musel poznat a pochopit. Ještě před několika měsíci si myslel, že ví skoro všechno, co potřebuje znát. Myslel si, že je na nejlepší cestě stát se Pánem Stínů.

A teď si byl jistý jenom tím, že toho ještě spoustu neví.

"Hej, Adrasi!" zavolal. "Chtěl bych s tebou mluvit."

Mrak se zachvěl a pak se začal tvarovat zpátky do mužské postavy. Ztmavl a v očích se mu začaly třpytit blesky.

Trvalo mu pár minut, než získal svůj pravý tvar, a pak se houpavě přiblížil na pár sáhů od Tala.

"Ty jsi spal?" zeptal se Tal.

"Ne!" zvolal Adras, ale hned nato se protáhl a začal zívat. Tím na Tala foukl závan studeného vzduchu. "Dával jsem pozor."

"To určitě," odtušil Tal. "Co se stalo s Millou a Odris?"

"Odešly," odvětil Adras.

"Tomu nerozumím," řekl Tal. "Kam šly?"

Adras pokrčil rameny a znovu zívla.

"Skvělé," zabručel Tal. "Předpokládám, že nevíš nic o Zákoníku Vyvolených, vid'?"

"O čem?" Adras se ohnal po broukovi, který se znenadání vrátil. Obrovitou rukou jen taktak minul Tala, kterého závan větru odfoukl o sáh dozadu.

"Dávej pozor!" vykřikl Tal. Ustoupil pár kroků a jal se to Adrasovi vysvětlovat.

"Zákoník Vyvolených. Je to jakási kniha. Dokáže odpovédět na jakoukoli otázku. Neslyšel jsi o něm? Nevíš, kde by mohl být?"

Adras se podrbl na hlavě a na jeho lebce se zajiskřilo. Brouk létal Talovi okolo hlavy, skoro jako by poslouchal.

"Ne," řekl nakonec Adras. "Musíš se zeptat Odris. Ta toho ví hodně."

"Ale vždyť přece nevíme, kam odešla," namítl Tal a snažil se zůstat klidný. "Není tu někdo další, kdo by znal odpověď na moji otázku? Nemůže mi někdo pomoci najít Zákoník?"

Adras si dal ruku pod bradu a hluboce se zamyslel. Brouk začal létat okolo Tala v opačném směru a pak se několikrát podivně zhoupal nahoru a dolů. Ale Tal si ho nevšímal.

"Napadlo mě, že bychom mohli..." řekl Adras, ale zarazil se.

"Mohli co?" zeptal se Tal.

"Jít za Odris?" navrhl Adras s nadějí v hlase.

"Jenže nevíme, kam šla." V Talovi se začínala vařit krev.

"Nevím sice, kam Odris šla, ale můžu ji najít," pravil Adras dychtivě. "Ona pošeptá větru, kde je, a ten to řekne mně."

"A myslíš, že Odris bude něco o Zákoníku vědět?" Tala rozptyloval modrozlatý brouk, který tak podivně létal. Teď už tu byli dva a tamhle letěl třetí a hned za ním čtvrtý. Zformovali se do zvláštního vzorku přímo Talovi před nosem.

"Mohla by," odvětil Adras. "Odris si vždycky povídala s návštěvníky víc než já."

Tal ho moc neposlouchal. Přilétali sem další a další brouci a teď přistáli u jeho nohou na spálené zemi, kde se začali podivně řadit.

Tal je zmateně pozoroval. Padesát nebo šedesát brouků vytvořilo šipku, ukazující na jihovýchod, a další se formovali do nějakého symbolu.

Ještě ani nebyl hotový, když Talovi došlo, co to je. Bylo to písmeno abecedy, kterou Vyvolení používali při světelných kouzlech. Písmeno Z.

"Zet!" vypravil ze sebe Tal. "Je to snad Zet jako Zákoník?"

"Cože?" nechápal Adras. Naklonil se, aby viděl na brouky. Naneštěstí však jeho dech odfoukl polovinu z nich pryč, zrovna když sestavovali další písmeno, které mělo očividně dát Talovi odpověď na jeho otázku. Vypadalo to jako A, ale brouci to nestihli dokončit.

Tal se zhluboka nadechl.

"Co je?" zeptal se nechápavě Adras. Brouci už nic netvořili. Někteří bezcílně lezli sem a tam a jiní se rozlétli do všech stran.

"Byla to zpráva," řekl Tal. Ukázal směrem, kam před chvílí mířila šipka. "Jdeme tudy."

"Ale Odris je někde tamhle," namítl Adras a ukázal spíš na sever.

Tal zaváhal. Netušil, kdo poslal ty brouky, ani jak to udělal. Ale najít Zákoník bylo ze všeho nejdůležitější. S jeho pomocí by mohl zjistit, kdo drží jeho bratra Grefa v zajetí a ještě spoustu dalších věcí.

Pohlédl na jizvy na svém zápěstí, kterými zpečetil svůj osud s Millínym. Pak si přes ně odhodlaně přetáhl rukáv a vydal se na cestu.

o KAPITOLA o

OSM

Milla se probudila přesně, jak sama sobě přikázala - při čtrnáctistém výdechu.

Končila noc a slunce se pomalu klubalo nad obzor. Milla na ně zůstala užasle zírat. Vypadalo to, jako by obrovský slunokam šplhal po kopcích.

"Díky nebesům, že jsi vzhůru," pravila Odris. "Chtělo se mi tolik spát."

Milla pohlédla na Hřmotnou Pastýřku. Pokaždé, když se na ni podívala, si představovala, jak asi bude tohle stvoření vypadat jako stín.

"Můžeš si odpočinout," pravila odměřeně. "Budu hlídat."

"Ne, teď už nejsem unavená," odvětila Odris. "Jde o to, že to pouto mezi námi..."

"Mezi námi není žádné pouto!" přerušila ji Milla rozčileně. "A když je, tak falešné."

Odris nic neřekla. Jenom kousek poodlétla, aby měla Milla trochu soukromí.

Dívka se protáhla a úplně ignorovala bolest z modřin na nohách. V denním světle teď viděla, že je má celé poseté tmavými skvrnami a škrábanci. A klouby jí začaly otékat. Chůze by jí dělala potíže.

Ale teď, když se rozhodla přijmout pomoc Hřmotné Pastýřky, nebude muset chodit.

"Odris!" zvolala. Pastýřka se poponesla blíž.

"Zvedni mě," přikázala Milla a natáhla ruce. "Poletíme k nejbližšímu zdroji vody. Potřebuji se napít a umýt."

Odris se naklonila a uchopila Millu za předloktí svými mračnými prsty. Pak se několika cuknutími zvedla a Milla zůstala viset jen pár sáhů nad zemí.

Vyrazily na východ, ale Odris nemohla zvednout Millu příliš vysoko. Ve skutečnosti každou chvíli klesla natolik, že Milla zavadila nohama o zem. To ji bolelo, protože letěly docela rychle. Všimla si, že má Odris schopnost měnit vítr tak, aby jí vždycky foukal do zad.

Dlouho pod nimi byla jen travnatá krajina. Odris klesala k zemi čím dál častěji, a než před sebou spatřily malé jezírko, měla už Milla nohy celé odřené. Jasně modrá hladina se třpytila v ranním slunci. Jezero bylo velké asi jako dospělý selský a dokonce mělo i podobný tvar.

"Přistaň!" nakázala Milla.

Odris ji opět beze slova poslechla. Jemně ji položila přímo na břeh jezera a pak prudce vylétla do vzduchu, kde se asi padesát sáhů nad Ledovankou usadila.

Milla si opatrně prohlížela hladinu vody. V jejím světě byla otevřená voda velmi vzácná a znamenala nebezpečí. Kromě několika málo míst poblíž horkých pramenů se objevovala jen tam, kde se setkala Živoucí moře selských se spalnými, kteří provrtávali led zespodu. Vždycky po nich zůstala velká vrstva rozbitého ledu a rozbourané moře.

Tahle voda byla krásně čistá. Bylo vidět až na písčité dno. Kromě malých chomáčů vodních řas nebylo vidět nic živého.

Přesto byla Milla opatrná. Vytáhla svůj meč z rohu merwina. Klekla si a s mečem v pravé ruce si do levé dlaně chtěla nabrat trochu vody.

Ve chvíli, kdy se dotkla hladiny, se voda zpěnila a u břehu se vytvořil divoký vír. Milla vytáhla ruku a s mečem ve střehu kus ustoupila.

Voda nepřestala vířit. Najednou se zprostřed jezera vynořilo něco obrovského. Milla si nejdřív myslela, že je to něco jako merwin, ale pak si uvědomila, že je to ve skutečnosti jenom spousta vody, která byla zformovaná do určitého tvaru.

Po chvíli poznala, že je to velký nos. A tamhle byly dvě hluboké černé díry místo očí. Obočí tvořila tmavší, zelenější voda.

Voda v jezeře se ztvarovala do obrovitého obličje.

Jeho ústa byla jen pár sáhů od místa, kde před chvílí klečela Milla. Ted' se otevřela. Voda se vzdmula do tvaru rtu a část vytvořila ohromný chřtán.

Rty se pohnuly, zevnitř se ozvalo bublání a na Millu vystříkla sprška vody. Zamračila se a poodešla. Chvilku jí trvalo, než v bublání rozpoznala jednotlivá slova:

"Kdo přichází vzít si mou krev?"

Milla neodpověděla. Začala pomalu couvat. Připomínalo jí to Horu Hrigga a Vyzývání Hřmotných Pastýřů.

Vtom její levá ruka sama od sebe vylétla dopředu. Do ramene jí vystřelila bodavá bolest. Bylo to, jako by měla paži přivázanou nějakým neviditelným provazem, ale viděla pouze pár kapek vody v místě, kde ponořila levou ruku do jezera.

"Kdo přichází; kdo přichází, aby pil z mé krve?" zabublal obličej ve vodě. "Snad bys nechtěla odejít tak brzy."

Milla vši silou zatáhla za ruku, ale ta se ani nepohnula. Působilo na ni kouzlo, přenášené vodou, které se její ruka dotkla.

Chvilku přemýšlela nad tím, že by si usekla ruku. Ale pak by měla menší šanci, že přežije a vrátí se na Trosečnou loď i se slunokamem. Možná že k tomu stejně bude muset dojít, ale raději nejdřív zkusí jinou cestu.

Milla se podívala nad sebe, ale Odris byla stále stejně daleko. Buď Hřmotná Pastýřka čekala na vhodnou chvíli, kdy Mille přijde na pomoc, nebo zrovna trucovala kvůli tomu, jak se k ní předtím Ledovanka chovala.

"Já jsem Milla." Neobtěžovala se svým rodem. Tenhle vodní duch by z toho stejně nebyl moudřejší. "Co ode mě chceš?"

"Á, ona mluví," podivil se Tvářovec a celé jezero se naklonilo, aby si ji mohlo prohlédnout zblízka. "Nechci nic, jen si trochu popovídat, abych zabil dlouhou chvíli. Tady nikdo není a já mám zakázáno přetéci do zajímavějších koutů."

"Já si nechci povídat," odsekla Milla. "Nech mě jít."

Rty Tvářovce se zvlhly do úsměvu.

"Ne, ne," řekl. "Není to tak jednoduché. Já jsem připoután k tomuto místu a musím odehrát svou roli. Ty jsi sem přišla a musíš odehrát tu svou."

"Jakou roli?" zeptala se Milla. "Nejsem žádná zpěvačka, abych napodobovala hlasy druhých."

"Máš slunokam," pravil Tvářovec. "A vidím, že máš dokonce Hřmotného Pastýře. Tipnul bych si, že se stane tvým duchostínem. A ty jsi Vyvolená, která ho k sobě nedávno připoutala. Gratuluji."

"Já nejsem Vyvolená," ohradila se Milla. Její slova překrylo burácení hromu a seshora uhodil do vody blesk.

"Tvůj rozzuřený Hřmotný Pastýř se ti snaží pomoci," řekl Tvářovec a opět se usmál. "Ale blesk nemůže jezeru ublížit. Ale mohl by ublížit Vyvolenému." Z jeho brady vytryskl potůček vody a omotal Millino chodidlo.

Milla se pokusila zvednout nohu, ale ta voda byla jako lepidlo. Dokázala zvednout patu jen pár palců nad zem, ale pak ji voda zase přicucala zpátky.

Ledovanka přemýšlela, jestli nemá zkusit vodu přeseknout, ale bylo téměř stoprocentně jisté, že by to k ničemu nebylo a jen by vypadala jako blázen. Znovu zalitovala, že neví, jak se zachází se slunokamem. Přesná rána by přivedla jezero do varu, jako když se rozpouští selskiší tuk. Tvářovci by se asi nelíbilo, kdyby se měl proměnit v páru.

Ale problém byl v tom, že nevěděla, jak slunokam použít. Zato věděla, že s tím stvořením nemůže zápasit. Byl to divný pocit. V Temném světě nebylo tvora, kterému by se nedokázala postavit.

"Co ode mě chceš?" zeptala se znovu.

o KAPITOLA o

DEVĚT

"Zahrát si hru," odvětil Tvářovec. "Budeme hádat hádanky. Když uhádneš tři za sebou, nechám tě jít a dokonce ti dám dárek. Za každou hádanku, na niž nenajdeš odpověď, tu zůstaneš sto dnů a budeš si se mnou povídat. Jak jsem řekl, je tady nuda. Příliš mnoho poutníků ví, jak rád si s někým povídám."

Hádanky byly oblíbenou zábavou Ledovanů, ale Mille to nikdy moc nešlo a ani ji to nebavilo. Hádanky byly spíš pro Babiznu anebo pro zpěváky a Pány meče.

"Nešlo by to naopak? Nemám já dávat hádanky tobě?" zeptala se. Nemohla se tady zdržet ani den, natož sto dní.

"Ne," trval na svém Tvářovec. Našpulil své ohromné vodnaté rty. "Já jsem vymyslel tu hru, ne ty."

"Může mi Odris - ta Hřmotná Pastýřka - pomoci s odpověďmi?" zeptala se Milla.

Tvářovec se zamyslel. "Jenom s jednou hádankou," odpověděl nakonec. "Jsi připravená?"

Milla přikývla.

"Tady je první hádanka," pravil obřadně Tvářovec.

"Smrtně klidná panenská hlava,

tichá a chladná, přesto však zdráva.

K nebi se pnou její lokny dlouhé,

když uschnou, zbudou z nich oharky pouhé.

Pro zvíře domov a pro lidi strava,

jestlipak uhodneš, kdo je ta hlava?"

Milla poslouchala, ani nedutala, a snažila se co nejlépe si hádanku zapamatovat. Tu se k ní snesla Odris.

"Já to vím," řekla Hřmotná Pastýřka dychtivě. "Je to..."

"Ticho!" nařídila Milla. Nechtěla vyplýtvat její radu tak brzy. Pokud jí dá Tvářovec hádanku, která se bude týkat Aeniru, bude se muset na Odris spolehnout. I když ta představa se jí vůbec nelíbila.

"Ale já to vím!" zvolala nechápavě Odris. "Proč všechno tolik komplikuješ? Kéž bych si bývala vybrala toho druhého."

Milla si jí nevšímala. Procházela si všechny hádanky, které kdy slyšela, jestli jí nějaká nenapoví. Odpovědi na většinu ledovanských hádanek byly součástí jejich každodenního života. To by mohlo platit i tady. Ale kdo ví, jaký je život tohohle podivného Tvářovce? Není tu nic než jezero a možná ještě něco uvnitř.

Uvnitř. To bylo ono. Milla se zahleděla do vody a rozesmála se. Tvářovec ji celou dobu bedlivě sledoval.

"Je to skála," pravila Ledovanka. "A její vlasy jsou mořské řasy, které ze skály vyrůstají."

"Moc jednoduché, příliš jednoduché," zabručel Tvářovec. "Musím vymyslet něco těžšího. Složitou hádanku pro chytrou Vyvolenou."

"Ne!" ohradila se Milla. "Já nejsem..."

Její slova opět zanikla v burácení hromu a na druhém břehu jezera uhořel do země blesk. Ať měla Odris jakékoli úmysly, mřela velmi opatrně. Milla se zamračila, protože si uvědomila, že toho najednou o blescích ví mnohem víc než ještě před několika dny. Například věděla, že kdyby blesk uhořel do vody kousek od ní, mohl by ji skrz vodu poranit. Nikdy ji to nikdo neučil. Jednoduše to věděla. Muselo to být tím, že její stín byl teď součástí Pastýřky.

"Mám to!" zvolal Tvářovec. "Tohle je druhá hádanka:

Poutník se vydává na cestu. První týden ho to nese na jih. Druhý týden nese on ostatní poutníky. Ve třetím týdnu vyletí vysoko do oblak. A nakonec spadne zpátky na zem. Kdo je ten poutník?"

"To je všechno?" zeptala se Odris nevěřicně. "Lepší hádanku neznáš?"

"Ticho!" nakázala znovu Milla. Otrávil ji, že Pastýřka už asi zná správnou odpověď. Ledovanka přeci nemůže být hloupější než nějaká mrakožena.

"Tohle je pro Vyvoleného velmi záhadná hádanka," uchichtl se Tvářovec. "To nikdy neuhádneš. A budeme si povídat a povídat a povídat..."

"Na začátku je poutník ledovec," přerušila ho Milla. "Pak je z něj tekoucí voda. Potom vodnatý mrak, takový, jaký vzniká, když se pod ledem taví žhavé železo. A nakonec je z něj déšť nebo sníh."

"To není správně!" zavyla Odris.

"Ale ano, je," musel přiznat Tvářovec. "Ty nejsi Vyvolená. Žádná Vyvolená nic o ledovcích neví. Kdo tedy jsi?"

"Jsem Ledovanka," odvětila Milla. "Jsem Milla od Dálných jezdců. Dcera Ylsy, dcery Emory, dcery Roheny, dcery Clya a dalších potomků Daniry, která žila v časech Ztroskotání Lodě."

"Daniry?" skočil jí do řeči Tvářovec a hněvem se mu zkrivil obličej do hrozných grimas. "Danira. Tak ty jsi potomek Daniry!"

Tvářovec se celý vzepjal z vody. Pod vodnatými rty se mu objevily dlouhé tesáky a obrovský jazyk, který se chystal uchvátit Millu.

Ale než ji stačil Tvářovec polapit, najednou zmrzl. Kolem něj se utvořil kruh z ledových krystalků, který se rychle šířil i na samotného tvora.

Tvářovec ječel a vyl a nakonec se stáhl zpátky do jezera. Vtom se led začal ztrácet, až zmizel docela.

Milla stála bez hnutí a srdce jí bušilo na poplach. Tvářovec ji stále držel v neviditelných okovech. Už si byla jistá, že ji ta stvůra sní nebo alespoň utopí. Pak se však objevil led. Ale odkud?

"Hra s hádankami je pro tebe stejně závazná jako pro Millu. Musíš ji dohrát do konce," ozvala se Odris přísně. "Ale nejdřív mi pověz, kdo byla Danira, že ji tolik nenávidíš?"

"Mám tady svou třetí hádanku," pravil Tvářovec mrzutě a Odrisiny otázky si nevšímал.

"Danira je jedna z mých předků," odpověděla Odris Milla. "Mě by taky zajímalo, proč by zrovna ona měla mít nějaké nepřátele v cizím světě a ještě k tomu z tak dávné doby?"

"Slyšte třetí hádanku!" trval na svém Tvářovec.

"Žil byl jeden hrdý tvor. Byl svobodný, než se bez vlastního přičinění dostal mezi znepřátelené vládce dvou světů.

Válka trvala spoustu let a protivníci se ze srdce nenáviděli. Nakonec konflikt skončil působením mocných kouzel. V jednom světě byl vytvořen ochranný oblouk, který měl zdejšími obyvatelům sloužit jako štít proti nepřítelům a zároveň i proti světlu. V druhém světě kouzlo způsobilo, že většina tvorů ztratila své kouzelné schopnosti a zapoměla na svůj dosavadní život. A tato kdysi hrdá stvoření, nyní zbavená paměti i čarování, bylo snadné spoutat kouzlem. Každý dostal přidělené místo. Pouze potomek toho, kdo je původně začaroval, je může osvobodit. Buď pouto převede na svou osobu, nebo jednoduše odemkne řetězy, které tvora svazují.

Já jsem jedním z nich a připoutala mě sem Danira, o níž tvrdíš, že patří k tvým předkům. Ptám se tě: Osvobodíš mě?"

"To není žádná hádanka," namítla Odris rozhořčeně. "To je otázka nebo konstatování nebo něco podobného."

Milla se zamračila. Nebyla to sice hádanka, ale zdálo se, že Tvářovec opravdu upřímně věří, že by ho právě ona mohla vysvobodit.

"Já tomu nerozumím," odvětila. "Danira žila sice velmi dávno, ale už tehdy byla Ledovanka. A Ledované nikdy v tomhle světě nebyli. Naše klany žijí na Ledu, v Temném světě."

"Mně je jedno, jak si teď říkáte," pravil Tvářovec. "A ani si nepamatuju, jak jste se jmenovali tenkrát. Ale vím jistě, že brzy po vytvoření Závoje a po Zapomnění mě k tomuto místu připoutala čarodějnice Danira."

Milla zavrtěla hlavou. Tohle by měly rozhodnout Babizny a ne válečnice. Jak ráda by byla zase na čistém Ledu. Jak ráda by čelila nepřítelům, které zná a s kterými umí bojovat. A ne těmhle slovním hříčkám a kouzlům.

"I kdyby ta Danira, která tě sem připoutala, byla tatáž, kterou mám na mysli já, stejně nevím, jak bych tě mohla osvobodit," řekla Milla. "A tuhle větu nepokládám za svou třetí odpověď. Musíš mi dát opravdovou hádanku."

"Ne, ne," vzlykal Tvářovec a po tvářích se mu kutálely slzy z tmavší vody. "Musíš mě vysvobodit. Během staletí sem zavítalo už tolik Vyvolených, ale žádný mi nemohl pomoci, protože to nebyli potomci Daniry. Budu ti sloužit jako stín..."

"Už má mě!" rozkřikla se Odris. "K čemu by jí byla obrovská vodnatá koule?"

"Prosím," žadonil Tvářovec. "Už tu sedím tak dlouho. Prosím, dej mi svobodu!"

"Ale já nevím jak," zašeptala Milla. Cítila, jak moc Tvářovec touží po svobodě. Nejhorší trest pro provinilce z řad Ledovanů by bylo, kdyby je někdo připoutal k jednomu místu a znemožnil jim tak jakýkoli pohyb. Kdyby Ledovani nemohli následovat věčně se stěhující stáda selských, zemřeli by.

"Já jo," ozvala se Odris. "Chceš, abych ti to řekla?"

o KAPITOLA o

DESET

Po několika hodinách chůze se Tal dostal pryč z travnatých luk. Možná, že se ony zároveň pohybovaly opačným směrem - v Aeniru si člověk nikdy nemohl být jistý.

Konec travnatého porostu byl ohraničen naprosto rovným předělem, který se táhl daleko na sever i na jih. Na západě byla tráva a na východě zvláštní poušť s červeným pískem a modrými špičatými krystaly. Ty vyrůstaly ve vysokých sloupech a z dálky vypadaly skoro jako stromy.

Na rozdíl od stromů však byly velmi ostré a zřejmě také masožravé. Přinejmenším z mnoha z nich visely cáry masa a kůže a každá z těchto "rostlin" stála uprostřed kruhu polámaných kostí.

Tal se snažil krystalům vyhnout na sto honů. Vypadalo to, že se nemohou pohybovat, ale stejně jim příliš nedůvěřoval. Mohly by se chovat jako ty stromy v lese a přemísťovat se, zrovna když se jim to hodí.

Čím dále šel po poušti, tím větší mu bylo horko. Krystaly svítily čím dál tím jasněji a jejich záře jako by člověka hypnotizovala. To byl jejich způsob, jak nalákat kořist. Tal se několikrát zarazil, když si uvědomil, že míří přímo k jedné z rostlin. Kéž by tu teď měl svůj strážný stín. Ochránil by ho před slunečním žářem a zakryl by mu oči. Ale strážný stín byl někde daleko a užíval si svého nového svobodného života mladého Dattu.

Vtom si Tal uvědomil, že má přece společníka, který mu může poskytnout stín. Zastavil se a podíval se nad sebe. Adras se pohupoval za ním, vysoko v oblacích. Teď sice nebyl vidět, ale nemohl být příliš daleko, protože ho Tal díky jejich spojení cítil. Uvědomil si, že je to podobné jako pouto, které ho pojilo se strážným stínem.

"Adras!" zavolal chraplavým hlasem. Ráno se sice napil z malého potůčku, ale už pár hodin ho mučila pekelná žízeň. Tahle poušť byla mnohem žhavější, než se původně zdálo.

Adras neodpověděl.

Tal znovu zavolal a pozorně se zaposlouchal. Odněkud shora se ozvalo slabé rozlítostněné zahřmění.

Tal si povzdychl a pustil se směrem, odkud se ozývalo dunění. Přitom si dával co největší pozor, aby se nedostal na dosah některé z krystalových rostlin.

Po několika stech sáhů došel k oáze uvnitř pouště modrých krystalů. Byla tady docela normální zem a z ní tryskal bublavý pramen, obklopený vysokými štíhlými stromy s nachovými vějířovitými listy.

Adras se vznášel nad pramenem a nasával z něj vlhkost. Z vody proudil do jeho pootevřených úst široký sloup páry. Tal se rozeběhl k vodě, aby se napil. Možná tady najde i něco k jídlu, vždyť na stromech visí nějaké ovoce.

Pár plodů bylo i na zemi. Tal se dychtivě napil, pak zdvihl jeden kus ovoce a prohlédl si ho. Mělo tvrdou slupku, ale dužina pod ní byla měkká. Už dříve viděl tohle ovoce, když ho nosili v koších k Enklávě Vyvolených. Jeho matka tomu říkala koláčník. Vždycky ho nakrájela na plátky a ty zapékala v troubě.

Na to tady nebyly podmínky, ale Tal ho alespoň přejel Horkým bílým paprskem ze svého slunokamu, dokud dužina nezžhněla. Když ho pak jedl, vzpomněl si na lepší časy, kdy byla celá jeho rodina pohromadě. Tenkrát mu největší obavy dělala tak leda písmečka v Lektoriu.

Poslední sousto vyplivl. Už nechtěl dál vzpomínat. Když myslel na svou rodinu a všechny její problémy, bylo mu z toho smutno. Teď se musel soustředit na současný stav věcí.

"Musím najít Zákoník," pravil nahlas.

Adras přikývl na souhlas, ale ani na chvíli nepřestal nasávat vodní páry. Poušť byla pro Hřmotného Pastýře nemilosrdná - scvrkl se v tom suchém vzduchu nejméně o čtvrtinu. Teď chtěl nabrat co nejvíce vody, aby mu to vystačilo až do večera, kdy se trochu ochladí.

"Asi je dobře, že Milla odešla," dodal Tal. Díval se sice na Adrase, ale ve skutečnosti mluvil sám k sobě. "Zdá se mi, že je teď všechno jednodušší. Jí přece stejně o Zákoník nešlo. Chtěla se jenom podívat do Aeniru, aby o něm mohla vyprávět té podivné staré ženě."

Adras přestal nasávat vodní páru a říhl si. Pak pokračoval. Jeho silný dech přetvářel vodu na páru a vtahoval ji do mračných úst.

"Skvělé," řekl Tal. "Opravdu mi úžasně pomáháš."

Přestože bylo právě největší horko, Tal nechtěl otálet. Každá minuta, kterou stráví v oáze, jím bude chybět. Zatímco on si tady pojíždá koláčníky, Grefovi nebo mamince se může cokoli stát.

Cokoli.

"Jdeme!" zavelel. Ale sotva vyšel z příjemného chládku ve stínu stromů, horký písek mu propálil podrážky od bot. Za neustálého klení doskákal zpátky k jezírku.

"Je moc horko," namítl Adras a zívł. "Měli bychom počkat, než se ochladí."

"Asi ano," připustil váhavě Tal. Prohlédl si boty. Předtím si toho nevšiml, ale teď viděl, že už má v kožených podrážkách několik propálených děr. Byly to ledovanské boty, ušité do tamějších podmínek a ne do žhavého písku.

"Budeme to muset dohnat v noci."

Adras přikývl.

Tal se opřel zády o kmen jednoho ze stromů, ujistil se, že na něj nespadne žádný koláčník, a zavřel oči. Sliboval si, že neusne, že si jenom všechno pořádně promyslí. Nejdůležitější bylo najít Zákoník, ale pak ho čekají další úkoly.

"Jak mám najít Zákoník?" mumlal si pod vousy. To má jít pořád na východ, dokud o něj nezakopne?

Věděl, že to nebude tak jednoduché. Teď si musí odpočinout a načerpat síly na později. Celou noc bude na cestě, aby dohnal, co nyní zamešká. Musí jít celou noc, jinak to nepůjde.

Ale slunce sálalo i přes větve koláčnickových stromů a Talovy myšlenky se za chvíli rozpily ve snu.

Spal tak tvrdě, že ho nevzbudily ani koláčníky, které začaly padat všude okolo, když zafoukal vítr.

Spal a spal a ani si nevšiml, že něco klouže dolů po kmeni koláčnickového stromu. Mělo to dlouhé placaté hubené tělo, pokryté šupinami, a tisíce malých zahnutých nožek. Míhaly se s ohromnou rychlostí a při každém pohybu odlouply miniaturní kousek kůry. Živočich se ve spirále pohyboval dolů po kmeni.

Z provazovitého těla vyrůstaly dvě hlavy. Každá byla jinak veliká. Tu menší zdobil cibulovitý hrozen z osmi očí, které se otáčely do všech směrů, a dvě spojená tykadla, jež zkoumala terén vepředu. Druhá hlava byla dvakrát taková a celá představovala momentálně zavřenou tlamu.

Vypadalo to, že tvor nikam nespěchá. Plynule se sunul po kmeni a zastavil se až těsně nad hlavou spícího Tala.

Tykadly na malé hlavě pročísl jeho vlasy, a když si Vyvoleného chlapce prohlížel, v očích mu zajiskřilo.

Pak začal otevírat tlamu. Nejdřív se zdálo, že ji nemůže roztáhnout tak, aby to Talovi ublížilo. Ale spodní polovina jeho hlavy se otevírala stále víc a víc a ohromná tlama už zaujímala velkou část jeho těla.

Neměl sice žádné zuby, ale z krku mu začal kapat odporný zelený hlen.

Živočich se trochu posunul, aby na Tala lépe dosáhl, a pak začal vysouvat své mohutné čelisti k jeho hlavě. Na chlapcovo temeno dopadla zelená slina.

o KAPITOLA o

JEDENÁCT

Tala probudilo podivné hřmění a svit zapadajícího slunce. Narovnal se a poškrábal se na hlavě. Ucítil něco lepkavého a podíval se, co to je.

"Fuj!" vykřikl a vyskočil na nohy. Zatímco spal, spadla mu na hlavu nějaká odporná pryskyřice nebo co. Rozeběhl se k prameni, aby si očistil ruku. Pak tam strčil i hlavu a taky ji pořádně umyl.

Hladina malého jezírka klesla už o dobré dva palce a nebylo těžké zjistit, kam zmizela, ani odkud pochází to podivné dunění. Přímo nad Talovou hlavou se vznášel Adras a hrozně chrápal. Nacucal do sebe tolik vody, že z něho teď byla tlustá bílá mračná koule, která neměla nic společného s tmavou bouřkou.

"A to si říkáš Hřmotný Pastýř!" vyčetl mu Tal, ale neznělo to moc zle. Sotva se mohl na Adrase zlobit za to, že usnul. Štvalo ho, že sám nevydržel vzhůru, i když by asi stejně nemohli vyrazit na cestu dřív.

Mimochodem, pomyslel si, měli jsme štěstí, že se nám nic nestalo. V Aeniru není radno spát bez hlídání.

Zrovna nad tím přemýšlel, když tu si všiml toho ohyzdného tvora s dvěma hlavami. Byl nedaleko a kroutil se po zemi směrem k němu. Z pusy mu odkapával odporný zelený sliz a nechával za ním cestičku.

Tal zdvihl ruku a zaměřil slunokam. Spálí ho Červeným paprskem Ohnivě zhouby.

Slunokam se rudě zableskl a pomalu začal sálat. Ale dřív, než se stihl červený paprsek utvořit, Tal zamrkal a spustil ruce podél těla.

Ten legrační dvojhlavý červ nebo had, nebo co to vlastně bylo, zanechával hlenovou stopu, která tvořila určitý vzor. Na zemi mezi stromy už byla spousta napsaných symbolů.

Tal na to zůstal zírat. Nejdřív tomu nerozuměl, ale pak si uvědomil, že se na to dívá vzhůru nohama. Obešel tedy stromy tak, aby měl dvojhlavý živočich, který ještě stále psal, na zemi dost místa.

Bylo tu zase písmeno Z a šipka ukazující na východ. Ale kromě toho našel i nějaký obrázek. Vypadalo to jako klíč. A pak tu bylo několik písmen, které dohromady dávaly slovo H-A-Z-R-O-R.

"Kdo jsi?" zeptal se Tal hada. "Jakým způsobem se dorozumíváš skrz zvířata?"

Had sebou škubnul a začal vytvářet další slizovité písmenko. Tal byl zvědavý, co to bude, a tak se trochu přiblížil.

Vypadalo to jako horní část písmene Zet.

Byl asi jen sáh od živočicha, když vtom došlo k ohromnému výbuchu. Tala odhodil na záda a do oblak vytryskla spousta bláta. Dvojhlavého hada to roztrhalo na malé kousíčky.

"Dokázal jsem to!" zvolal radostně Adras a mračnou pěstí znovu udeřil do vzduchu. "Zachránil jsem tě!"

Tal se zvedl a začal počítat do deseti. Adras byl horší než Gref. Gref alespoň věděl, že ho otravuje, když se mu plete do jeho věcí.

Když se Tal uklidnil, zeptal se. "Proč jsi to udělal?"

"To byl dvojhlavý polykač," odvětil Adras a asi si myslel, že to je dostatečné vysvětlení. "Měl jsi štěstí, že jsem tě hlídal."

To už bylo pro Tala příliš.

"Tvrďe jsi spal, ty pitomče!" zařval. "A to zvíře mi psalo zprávu. Zprávu, kterou poslal Zákoník!"

"On to nebyl dvojhlavý polykač?" zeptal se nevinně Adras.

"Byl," ujistil ho Tal. "Ale nebyl... nevím, jak to říct... v tu chvíli se tak nechoval."

"Co sis udělal s vlasy?" zeptal se Adras, hlavu nakloněnou na jednu stranu, jako by nad tím usilovně přemýšlel.

"Co?" nechápal Tal. "Cože?"

"Tvoje vlasy," vysvětloval Adras. "Mají jinou barvu."

Tal zapomněl, že chtěl Hřmotnému Pastýři od plic říct, co si o něm myslí, a utíkal k pramenu. Ale hladina vody byla rozvířená a jako zrcadlo se nedala použít.

"Zelenou," dodal Adras. "Máš zelené proužky."

Tal se znovu dotkl svých vlasů. Zdálo se, že jsou v pořádku, ale když si jich pár vytrhl, zjistil, že jsou jasně zelené.

Stejně zelené jako sliz dvojhlavého polykače, uvědomil si. Musel mu kapat na hlavu těsně předtím, než nad ním převzal Zákoník moc - nebo jak to dělá - a přinutil ho napsat zprávu.

Ohlédl se zpátky na strom, pod kterým spal. Spatřil tam stopy po polykačových drápech, které vedly směrem k zemi. A v místech, kde byl opřený, zůstalo na kůře několik zelených skvrn.

"Je mi špatně," řekl najednou.

Adras zmateně pozoroval chlapce, jak se dopotácel k jinému stromu a začal zvracet. Zdálo se mu to trochu přehnané, vždyť se mu jenom změnila barva vlasů. Hřmotní Pastýři měnili barvu neustále.

Když se Talovi udělalo lépe, obrátil se zpátky na Adrase.

"Adrasi," pravil. "Myslím, že je nejvyšší čas stanovit si některá pravidla. Zaprvé, když já spím, ty spát nesmíš. Musíš hlídat."

"Ale já jsem unavený vždycky, když jsi unavený ty," namítl Adras, "protože jsme propojení."

"Já jsem Vyvolený," trval na svém Tal. "Ty jsi můj duchostín, nebo se jím staneš. Musíš poslouchat."

"Proč?" zeptal se Adras, "Proč bychom nemohli řešit všechno společně?"

Tal obrátil oči v sloup. Takhle si opravdu nepředstavoval život s duchostínem. Kéž by ho Milla na Hoře nepřerušila.

Mohl tohohle neohrabaného tvora připoutat pořádně a nebyly by potíže. Takhle se musel vzdát svého stínu, místo aby ho použil k zajištění naprosté poslušnosti.

Adras si myslel, že Tal mlčí, protože truceje.

"Tak dobře, jestli si to tak přeješ," řekl, "budu tedy spát, když ty jsi vzhůru. Budu spát teď."

"Ne!" vykřikl Tal. "Musíme se pohnout z místa. Je jasno, takže bude dobře vidět a já se dokážu vyhnout krystalům."

"Ale kam půjdeme?" zeptal se Adras. "Za Odris?"

"Ne!" Tal začínal být opět netrpělivý. "To už jsme jednou řešili. Zákoník - nebo si alespoň myslím, že to byl on - mi poslal další zprávu."

Zachmuřil se. Myslel na tu šipku, na obrázek klíče a na písmena, která dohromady dávala slovo "Hazor".

"Půjdeme na východ a na místě zvaném Hazor musíme najít klíč," prohlásil sebevědomě. Musel na toho vzpurného sluhu mluvit tak, aby měl respekt. Už jako dítě se to naučil, když dával pokyny lidem z Podnároda.

Ale ve skutečnosti se vůbec sebejistě necítil. Co když tu zprávu pochopil úplně špatně?

"Hazor?" ozval se Adras. "H-A-Z-R-O-R?"

"Ano," odvětil Tal. "Víš snad o tom něco?"

"Slyšel jsem o tvorovi, kterému se říká Hazor," pravil Adras. Hrudník mu ztmavl a na konečcích prstů mu zajiskřily blesky. "A vím o něm dost na to, abych si byl jistý, že se k němu nechceme přiblížit ani na sto sáhů."

o KAPITOLA o

DVANÁCT

"Ne," odvětila Milla, když si promyslela situaci. Odris jí nabídla, že jí prozradí, jak vysvobodit zoufalého Tvářovce.

"Jestli tě sem připoutala opravdu Danira, já tě vysvobodit nemůžu."

Tvářovec zavrčel. Kdyby ho k tomuto místu, nepoutalo kouzlo a kdyby se nemusel řídit touhle hrou na hádanky, už by dávno na Millu zaútočil.

"Ale můžu o všem, co jsi mi řekl, podat zprávu Babiznám," dodala Milla. "Myslím, že Danira nechtěla, aby živý tvor musel být připoutaný k jednomu místu."

"Ona to řekne Babiznám!" rozlítil se Tvářovec a vychrstl na Millu spršku studené vody. "K čemu mi to bude?"

"Třeba ti to pomůže někdy později," odvětila Milla klidně. "Teď mě musíš pustit. Odpověděla jsem na tři hádanky."

"To třetí nebyla hádanka," zabručel Tvářovec. "Dostaneš ji teď. Hádanka číslo..."

V tu chvíli se zarazil - zamrzl mu jazyk. Jak se snažil mluvit přes sevření ledu, koulel očima a kroutily se mu tváře.

Milla se podívala na zem a spatřila, že tenký potůček, který držel její nohu, je taky celý z ledu. Zkusila zvednout nohu a led praskl a povolil. Pokusila se pohnout rukou. Kapky vody se proměnily v kousičky ledu, které spadly na zem.

Byla volná!

Oběhla jezero a utíkala pryč. Odris letěla za ní a ještě zvolala na Tvářovce:

"Chachá! Tak to chodí, když někdo chce podvádět v hádankách!"

Když byly asi sto sáhů daleko, jazyk Tvářovce rozmrzl. Z dálky slyšely jeho naříkavý hlas:

"Nezapomeň! Vyříd' to svým Babiznám! Osvobod' mě!"

Tvářovec byl slyšet ještě skoro hodinu. Jeho hlas slábl, jak se pomalu vzdalovaly.

Travnatá krajina se pomalu proměnila a Milla s Odris se ocitly v řídkém lese, který tvořily šedivé, nemocně vypadající stromy. Poté, co si je Milla obezřetně prohlédla a ujistila se, že na ni snad nezaútočí, uřízla pár větviček a vyrobila si z nich ostré šipky. Nelétaly tak, jak by si představovala, ale v případě nouze by jí mohly posloužit. Nasbírala si také několik hladkých kamenů, které opět důkladně zkontrolovala, jestli to náhodou nejsou vejce nebo ještě něco horšího. Odris ji seshora mlčky sledovala. Milla měla sto chutí zeptat se na ty stromy a kameny Hřmotné Pastýřky, ale pak si to rozmyslela. Nesmím na ní být závislá, říkala si pro sebe Ledovanka.

Milla šla lesem několik hodin. Poměrně brzy začala pěšina stoupat do kopce. Nebyl nijak zvlášť prudký, ale i tak to pro její poraněné nohy bylo namáhavé. A tak požádala Odris, aby ji znovu zvedla a chvíli ji nesla.

"Jsem příliš unavená," odvětila Odris. "A kromě toho, proč bych tě měla nosit? Chováš se ke mně pěkně ošklivě."

"Já jsem se neprosila o to, abys mi snědla stín," namítla Milla. "Vrat' mi ho a půjdu sama."

"Já jsem ho nesnědla. Dělíme se o něj. A vrátit ti ho nemůžu."

"Pověz, o čem to mluvil Tvářovec? O jaké válce mezi dvěma světy?"

"A budeš se ke mně chovat hezky, když ti to řeknu?"

"Panny ochránkyně svou přízeň nedávají zadarmo." Milla se znovu rozešla.

"No dobrá, řeknu ti to i tak," pravila Odris. "Tu válku mezi sebou vedl svět, z kterého jsi přišla, a Aenir. Moc o tom nevím, protože je mi teprve dva tisíce let a válka se odehrála těsně předtím, než jsem byla stvořena. A skoro všechny tvory Aeniru, kteří to zažili, postihlo Zapomnění, takže ani od nich jsem se nemohla dozvědět nic bližšího. Vím jenom to, co jsem tu a tam zaslechla."

Dva tisíce let, pomyslela si Milla. Jeden rok byl skoro celý okruh. Mlčky začala počítat generace svých předků až k Daniře. Souhlasilo to. Danira žila zhruba před dvěma tisíci lety. Ale ona byla přece Ledovanka, a ne Vyvolená.

"Tvářovec říkal, že Závoj byl vytvořen ve stejnou dobu, kdy došlo k Zapomnění," řekla nahlas. Zastavila se, aby se mohla na rozhovor lépe soustředit. "Kdo ho vytvořil? A kdo... jak... jak došlo k Zapomnění?"

"To nevím jistě," odpověděla Odris. Její jiskrné oči jasně zářily - tohle ji opravdu velmi zajímalo. "Lidé v tvém světě - ti, kteří si teď říkají Vyvolení, i když tenkrát se jmenovali jinak, vyrobili Závoj, aby se do vašeho světa nedostaly aenirské bytosti. Protože se z nás ve vašem světě vždycky staly stíny, stačilo zastínit slunce a už jsme k vám nemohli. Jenomže Závoj byl jenom první část plánu, na němž se podílely dvě různé skupiny Vyvolených. Jedna z nich vyrobila Závoj a druhá na nás uvrhla Zapomnění. Než se aenirští stačili vzpamatovat, připoutali Vyvolení každého k jednomu místu.

Pomstili se na všech bez rozdílu, ať jsme se ve vašem světě proměňovali ve stíny nebo ne. K této druhé skupině patřila i Danira. Tím jsem si jistá."

"Ale co se stalo s těmi, kteří způsobili Zapomnění a Připoutání?"

"Když svůj úkol dokončili, opustili Aenir a vrátili se do vašeho světa," odvětila Odris. "Od té doby byl každý v Aeniru omezen svým poutem. Někteří byli v jeskyních, jiní na kopci, v jezeře nebo kdekoli jinde. Byla to hrozná nuda. Pak se tu znovu objevili Vyvolení a mnohé z nás vysvobodili, abychom jim sloužili jako duchostíny. Mladé Aeniřany si vzali jako strážné stíny a relativně dost zdejších obyvatel bylo osvobozeno náhodou. Jenom Adrase a mě si nikdo nezvolil za duchostín, dokud jsi nepřišla ty a tvůj přítel Tal."

"To není žádný můj přítel!" namítla Milla. Znovu se vydala na cestu. Měla teď o čem přemýšlet. Odjakživa věděla, že kdysi existoval svět bez Závoje, ale netušila, že clona proti slunci byla vyrobena, aby zabránila Aeniřanům vstoupit do jejího světa. Ale dávalo to smysl. V Millině světě se z nich staly stíny a temnota je velmi oslabil.

Zapomnění a Připoutání aenirských bylo také velmi zajímavé. Něco takového by Babizny opravdu mohly udělat. A to znamená, že ta druhá skupina Vyvolených by mohli být Ledované.

Nejhorší bylo pomyšlení, že před dvěma tisíci lety se Vyvolení a Ledované spojili v boji proti hrozbě z Aeniru. Pak se každý vydal svou cestou. Ale teď to vypadalo, že Vyvolení ničí všechno, čeho tehdy dosáhli. Osvobozovali teď Aeniřany a odváděli je do Temného světa jako duchostíny. A tím, jak při každé příležitosti používali slunokamy, oslabovali obranu, kterou poskytoval Závoj.

Jestlipak o tomhle vědí Babizny? Vědí o Aeniru, o Válce a o tom, jakou roli v ní hráli jejich předci? Vědí, co dělají Vyvolení s Aeniřany a jaké to může mít následky pro Ledovany?

Kousek před Millou se něco pohnulo a vyrušilo ji z tohohle přemýšlení. Ať to bylo cokoli, mířilo to přímo k ní. Bez přemýšlení po tom mrštila kamenem. Kámen prosvítl mezi stromy a s hlasitým zařinčením do něčeho narazil.

o KAPITOLA o TRINÁCT

Milla vytáhla svůj meč a obezřetně se přibližovala.

Na zemi ležel malý chlupatý tvor s rozbitou hlavou. Milla do něj opatrně šťouchla mečem. Na lehkých nohách měl stejnou jemnou srst, kterou už viděla na podivných zpívajících zvířatech, která bydlela na stromech. Tal jim říkal ptáci. Ale tenhle pták neměl žádná křídla a místo po stromech běhal po zemi. Byl celý modrý, jenom jeho špičatý zobák byl jasně červený.

"Jak se to jmenuje?" zeptala se Milla Odris.

"Nanuch," odpověděla Odris. "Je hloupý, ale houževnatý. Žije v..."

Vtom se na Millu vyřítlo několik dalších ptáků. Jejich vůdce jí skočil na obličej a začal zuřivě klovat svým špičatým zobákem. Milla se přikrčila a napráhla se, aby mu taky uštědřila ránu, ale pták už uháněl pryč, ani se neohlédl. Sotva se otočila, vrhli se na ní další tři. Prvního vzala kamenem a zbylé dva bodla nožem. Ale za nimi byli další a další a všichni

mířili v jedné dlouhé řadě přímo na Millu.

"...v hejnech," dopověděla Odris. "Když jim půjdeš z cesty, nechají tě být. Bylo na nich ještě něco zvláštního, ale nemůžu si vzpomenout..."

Milla odkopla mrtvé ptáky stranou a rychle zmizela. Ještě dlouho pak nevěřicně zírala, jak ji míjí nekonečný zástup hloupých, jasně modrých ptáků.

Kdyby věděla, že chtějí jen volnou cestu, ustoupila by jim.

Když zmizel poslední pták, Milla posbírala ty mrtvé. Zdálo se, že by mohli posloužit jako chutné jídlo, kdyby je uvařila. Zrovna když si toho posledního zastrčila za opasek a ujistila se, že nevypadne, vrhla se Odris střemhlav k zemi a napřáhla ruce.

"Je čas na trochu létání!"

Milla se chtěla zeptat proč, ale vtom spatřila ptáka, který měl stejně modré tělo a stejně rudý zobák jako ti, jež si právě připevnila k pásku, ale byl mnohokrát větší. Řítil se mezi stromy směrem k ní.

Obrovský nanuch.

Za ním následovali další tři, ale ne v řadě jako jejich menší příbuzní. Obezřetně kličkovali mezi stromy a chytrýma očima pronikavě pátrali všude okolo.

Vůdce hejna si všiml Milly a spatřil na jejím opasku pověšené mrtvolky.

Klapl zobákem - ozval se ostrý naléhavý tón. Ve vteřině mu všichni jeho druhové odpověděli a další bylo slyšet odněkud zdaleka.

Milla nečekala, až se tu všichni objeví. Tihle ptáci byli vysocí jako ona, zobáky měli dlouhé jako její meč a jejich klapání se ozývalo odevšad.

Hbitě zdvihla obě paže a Odris je pevně sevřela.

"Úúúúf," vzdychla Hřmotná Pastýřka, když se vymrštila kolmo vzhůru. Milla skrčila nohy, jak jen to šlo, zrovna když po ní ptáci vůdce vyskočil. Jeho špičatý zobák sklapl těsně pod jejími chodidly.

Odris si znovu povzdychla a přestala stoupat do oblak.

"Nahoru! Nahoru!" křičela Milla. Kéž by si bývala nechala jednu ruku volnou, aby se mohla bránit. Ale na to už bylo pozdě - Odris ji svírala tak silně, že se nedalo nic dělat.

"Snažím se!" zvolala znaveně.

Pták znovu vyskočil a tentokrát jí svým zobákem udělal na podrážce šrám. Neporanil ji, ale cítila to. Jeho zobák byl pěkně ostrý.

"Jsi moc těžká!" namítla zoufale Odris, ale přesto o kousek stoupla.

"Pusť mi levou ruku!" nakázala Milla. Teď pod ní byli tři ptáci a všichni skákali a chtěli jí ublížit. Jeden z nich byl trochu chytřejší než ostatní. Místo aby pořád skákal na místě, popošel pár kroků zpátky, aby se rozeběhl.

Odris pustila Millinu paži a ta hned vytáhla jednoho mrtvého ptáka zpoza svého pásku. Pořádně se rozpřáhla a pak ho hodila do dálky.

Podle jejího očekávání dva z ptáků vyrazili za mrtvolkou.

Udělal totéž i s ostatními mrtvými ptáky a za každým se pár těch velkých rozeběhlo. Ale mezitím sem dorazila spousta dalších obrovských nanuchů.

Tím, jak Milla vyházel zabité ptáky, odlehčila se a Odris se mohla vznést o kousek výš. Pomalu se začala vzdalovat, ale ptáci ji sledovali ze země. Klapali svými zobáky tak hlasitě, že to znělo jako krupobití.

To by Mille vyhovovalo víc. Věděla, jak přechkat krupobití, aby se člověku nic nestalo.

"Nevím jistě, jak dlouho tě udržím!" odfrkla si Odris po několika stech metrech. Ptáci je pořád pronásledovali.

"Pokračuj!" povzbuzovala ji Milla. Viděla totiž, že se někteří velcí ptáci otáčejí a vracejí se k zástupu svých menších druhů. Byly to asi jejich děti, pomyslela si. Nebo jejich rodiče. Kdo ví, jak to chodí v tomhle prapodivném světě.

"Já už opravdu nemůžu dál," lapala Odris po dechu. "Potřebuju se napít."

"Ještě malý kousek," povzbuzovala ji Milla. Skupinka pronásledujících ptáků se čím dál víc zmenšovala. "Nemůžeš jich pár zneškodnit svým bleskem?"

"To bych mohla uhodit i tebe," oddychovala Odris. O kousek klesla a několik ptáků, jejichž zobáky se blýskaly v sluneční záři, hned vyskočilo po Mille. Minuli ji jen díky tomu, že sebou mrskala tak divoce, až nohou kopla Odris do podpaží.

"Áááá!" vykřikla Hřmotná Pastýřka. Vyletěla o pár sáhů výš, kde na ně ptáci nemohli.

Milla nic neřekla, ale udivilo ji, že má Odris víc síly, než tvrdila. Tenhle trik používali většinou protivníci, ale kdo by to čekal od spojenece?

"Á, podívej, tamhle!" zvolala Odris. Natáhla ruku a ukázala někam dopředu, ale zapomněla, že tou rukou drží Millu. Obě se ocitly ve víru a opět se dostaly až nebezpečně blízko ptákům.

Několik vteřin se okolo nich míhaly jen samé rudé zobáky a modré peří, ale pak Odris znovu nabyla rovnováhu a Milla spatřila, na co předtím Pastýřka ukazovala.

Před nimi bylo stavení. Podivná budova.

Byla to věž vyřezaná z pařezu nějakého obrovitého stromu. Byl to mohutný šedozelený pahýl bez větví, které někdo pečlivě uřezal přímo u kmene. Byl vysoký nejméně jako stěžen ledové lodě Dálných jezdců a jeho průměr byl alespoň čtyřicet sáhů. Všude byla spousta úzkých oken, ale z téhle strany nebyly žádné dveře nebo brána.

Ale kolem vrchního ochozu vedla pěšina. Kdyby se Odris dokázala vznést dost vysoko, mohla by ji tam vysadit.

"Nahoru!" zvolala Milla. "Vynes mě nahoru!"

"Nemůžu!" vzkřikla Odris. "Padám!"

Nanuchové pod nimi zuřivě vyskakovali a hlasitě klapali zobáky, protože to vypadalo, že by jim mohl nepřítel uniknout.

o KAPITOLA o ČTRNÁCT

Vyšlo najevo, že Adras ve skutečnosti neví o Hazrorovi nic kromě toho, že to není název místa, ale jméno nějakého tvora. Velmi zlého a opravdu odporného tvora.

Stejně jako předtím travnatá krajina, i poušť s modrými krystalovými stromy skončila znenadání. Byla opět ohraničená přesnou rovnou linkou. Za ní následovaly duny z jemného žlutého písku.

Tal do něj zapadl po kotníky. Přestože už zapadalo slunce a dávno se ochladilo, písek byl ještě velmi horký.

Tal chvilku přemýšlel, pak se zaměřil na jednu dunu, která byla na východě - byla na opačné straně než zapadající slunce, a vydal se tím směrem.

Už přešel dvě duny a teď zrovna odpočíval na vrcholku další. Přemýšlel, jestli to má riskovat a utábořit se na noc, když vtom před sebou spatřil nějaké zablýsknutí.

Za chvilku se to objevilo znovu a Tal si uvědomil, že to míří k němu.

"Adrasi!" zavolal. "Dávej pozor!"

"Dávám, dávám," zamručel Adras. Už ztratil část vody, kterou si nabral v oáze. Vypařila se z něj, když přecházeli poušť modrých krystalů a teď i horké písečné duny. Ale přesto byl ještě pořádně tlustý a pohyboval se pěkně neohrabaně.

Tal pozdvihl svůj slunokam. Tentokrát se nenechá nachytat, jak spí.

Když se živočich přiblížil, Tal ho poznal. Bylo to hubené, asi sáh dlouhé zvíře s dlouhými šlachovitými nohama a krátkými předními končetinami. Mělo krátký ocas a dlouhý, štíhlý čenich. Ale nejcharakterističtější byl stříbrný lesk jeho kůže. Ta byla pokryta mnoha malinkými šupinami, které ale nevypadaly jako šupiny plazů. Přestože měl krunýřovitou kůži, byl to savec. Samičky měly dokonce vaky na nošení mláďat.

Byl to samhealský polodrak.

Tal ho znal z Pána šelem, ale teď si nemohl vzpomenout, jestli je agresivní. Samhealské polodraci se vždycky používali na Kůži, ne na Povahu nebo cokoli jiného.

Nebyl si ani jistý, jestli mu může nějak ublížit. Jeho stříbrná kůže ho chránila proti žáru i proti zbraním. Přes tenhle krunýř by se mohlo dostat jen něco velmi ostrého.

Kdyby se po něm ohnal borzog svou oboustrannou sekýrou, možná že by to stačilo. Jenomže Tal měl po ruce jenom svůj slunokam. A Adrase.

Doufal, že jsou samhealské polodraci přátelští.

Tenhle se zastavil pár kroků od Tala a zůstal stát na zadních. Tlapkami na něj mával a vydával legrační zvuky.

"Ts-tš-tš," řekl.

Tal zavrtěl hlavou.

"Adrasi, nevíš náhodou, co říká?"

"Ts-tš-tš," zopakoval to Adras. "Co to znamená, to nevím."

"Díky," odvětil Tal. Raději se vůbec neměl ptát.

Polodrak poskočil blíž a ocasem smetl část písku z duny. Pak se začal otáčet a jedním stříbrným drápkem kreslit do písku čáru.

"Zákoník!" zvolal radostně Tal. "Jestlipak je tohle jeho další posel?"

Byl si téměř jistý, že je to Zákoník, který nějakým způsobem používá zvířata pro své účely. Když se na něj polodrak podíval a obtáhl písmeno Z, nebylo už pochyb. Poté zvířátko nakreslilo šipku, směřující na východ. Pak opět klíč, ale tentokrát se vedle něj objevil ještě jeden obrázek. Vypadalo to jako trubka nebo hadička, do níž někdo vyvrtal několik dírek.

"Co to je?" zeptal se Tal.

Polodrak neodpověděl. Postrašeně se rozhlížel kolem sebe, jako by najednou nabyl vědomí. Chystal se ke skoku, ale vtom se celé jeho tělo začalo třást. Přivřel oči a opět se uklidnil. Zanedlouho už kreslil další symbol.

Tal zůstal zírat na značku na zemi. Byla to hudební nota, taková, jakou používali Vyvolení na Hradě, když předváděli své umění v Křišťálovém lese. Ale co to mohlo znamenat? Jediná samotná nota? Byla to velmi vysoká nota - tu by žádný člověk nedokázal zazpívat. Mohlo ji vytvořit jen světlo správné barvy, namířené na správný krystal v Křišťálovém lese.

Polodrak začal znovu něco kreslit, ale uprostřed se zarazil a znovu se roztřásl. Tentokrát odskákal pryč a zůstal tu po něm jen nedokončený obrázek.

Vypadalo to jako rozkreslený obrázek lidské lebky, ale spíš to byla část písmene. Kéž by to býval polodrak dokončil. Zákoník očividně mohl zvířata používat jen na krátkou dobu. Ale aspoň že mu dal nějaké nové informace.

Jen kdyby věděl, co znamenají.

Přemýšlel o tom, zatímco se dál vláčel hlubokým pískem, ale posléze se jeho myšlenky začaly obracet spíš k jídlu. Zdálo se, že v téhle písečné poušti nic nenajde, a ani netušil, kde by mohl dnes přenocovat.

Ale když už zmizelo i poslední šeré světlo, spatřil za další dunou něco, co by mohlo posloužit jako přístřeší. Dole pod ním vyčnívalo z písku pár zbořených zdí. Tvořily čtyři rohy, mezi nimiž nic nebylo. Střecha tu také chyběla. Ale pořád to bylo lepší, než spát na vrcholku písečné duny.

Vyrazil směrem dolů. Adras ho pomalu následoval a pořád si pro sebe něco mumlal. Tal se ani nesnažil rozumět tomu, co říká.

Když se k zbořenině přiblížil, zjistil, že to kdysi nebyl obyčejný dům. Všude okolo byla v písku poházená spousta kamenů. Muselo to být nějaké opevnění, pomyslel si Tal. Anebo tady bylo víc domů, jejichž základy jsou zasypány

pískem.

Na jedné zdi bylo něco namalováno. Byl to nějaký znak. Dva kruhy, jeden uvnitř druhého. Ve večerním šeru nebylo dobře vidět, čím byly kruhy namalovány, ale Tal měl nepřijemné tušení, že je to krev.

Nikdy předtím takové znamení neviděl a nevěděl, co znamená.

Ale Adras ano. Hřmotný Pastýř se náhle zarazil a zaburácel: "Pozor! Tohle místo patří Hazrorovi!"

"Cože?" nevěřil Tal svým uším. "Tahle zbořenina?"

"Ano," odpověděl jemný, skoro dětský hlas. Ozýval se ze země a zdálo se, že vychází z více míst najednou.

Před Talem se náhle začal pohupovat písek, jako by s ním pohybovala nějaká obrovská neviditelná ruka. Během několika vteřin všechny písek zmizel a objevily se kamenné schody. Vedly hluboko do země.

"Pojď dál," pravil ten hlas. Talovi se zdálo, že ho odněkud zná, ale úplně jistý si nebyl. Jako by někdo schválně pozměnil tón, kterým normálně mluví.

Hleděl dolů na odhalené schody. Písek držely světelné stěny, které mu připomněly, jak Ebbitt zastavil přívaly vody, když mu pomáhal uniknout z Jámy.

Tal si ty stěny velmi pečlivě prohlédl. Všiml si, že na nich jsou barevné skvrny. Byly skoro Žluté, jen na několika místech Modré. Ať ty zdi vyrobil kdokoli, musel mít mocný slunokam a uměl s ním velmi dobře zacházet.

Líp než Ebbitt, protože stěnami neprocházel žádný písek.

Hazror musí být Vyvolený.

Jestli se zdi rozboří, zatímco bude Tal dole, nikdy se nedostane ven. Ledaže by sám dokázal udržet písek stranou.

Tal se nad tím zamyslel. Říkal si, že by případně mohl vyhloubit alespoň světelný tunel, pokud by to bylo nutné.

Vstoupil na první schod.

"Nechod' tam!" prosil ho Adras. Sevřel k sobě dlaně a vyždímal z nich několik kýblů vody, která minula Tala jen o pár centimetrů. "Hazror tě sní. A pak sní i mě."

"Nebud' směšný," odvětil Tal suverénně, i když se zdaleka tak sebejistě necítil. Ukázal na světelné stěny podél schodiště. "Hazror musí být Vyvolený. A Vyvolení nejedí lidi. A kromě toho stejně nemám na vybranou. Musím najít Zákoník."

Vyrazil dolů po schodech. Pak se ohlédl a pravil: "Zůstaň tady, dokud se nevrátím."

Když byl v půli schodiště, znovu se ohlédl a spatřil, že se za ním světelné stěny zavírají. Dovnitř se sypal písek.

Na povrchu nezůstalo po schodech a po Talovi ani památky. Byl tu jen písek, zřícenina a mrak, který kroužil dokola a naříkal: "Já jsem ti říkal, že tam nemáš chodit!"

o KAPITOLA o

PATNÁCT

Odris padala. Ale jenom dokud se Milla nevyšvihla nahoru a nebouchla Odris do podpaží.

"Jééé!" zapískla Pastýřka. Vmžiku vylétla do výšky a ocitla se dokonce nad vrcholkem pařezovité věže. "Přestaň! Jéé! Ááá! To šimrá!"

Milla ale nepřestala. Odris se třásla a kroutila se ze strany na stranu, ale přitom stále stoupala výš a výš. Nanuchové zůstali daleko pod nimi a zklamaneč klapali svými zobáky.

"Přestaň! Přestaň!" chichotala se Odris. "Já už to nevydržím!"

"Přestanu, až se mnou přistaneš na vrcholku té věže," odvětila Milla neústupně. Hřmotná Pastýřka ji naštvála. Když pouhé šimráni dokázalo v Odris probudit takový gejzír energie, bylo jasné, že má sil až nad hlavu.

Odris se chtěla a kroutila, ale poslechla. Pustila Millu na pěšinku a pak se sama svalila. Zahalila celou špičatou věž do husté mlhy.

Milla si myslela, že na ochozu bude nějaký hlídač, schovaný za špicí věže, ale nikoho tu nenašla. Když obhlížela terén, narazila na otevřené dveře a točité schodiště. Věž byla tichá a nebyly tu žádné známky života.

Takhle zblízka se nedalo přesně určit, jak byla věž vyrobená. Byla sice vyřezaná z obrovského pařezu, ale na dřevu nebyla ani jedna rýha po dlátu. Nebyl tu žádný důkaz, že by ji vyřezali lidé.

Milla si ani nedokázala představit, jak vysoký musel ten strom původně být. Nejméně desetkrát nebo dvanáctkrát vyšší než Trosečná loď. Skoro jako malá hora.

A co bylo ještě podivnější, všude byl cítit pach spáleniny. Jako by tady nedávno hořelo. Ale dřevo nebylo poškozené. Jediné, co bylo všude na podlaze vidět, byly tisíce malých trsů jakési traviny.

"Neměla jsi mě šimrat," řekla Odris vyčítavě.

"A ty jsi mi neměla lhát, že už nemůžeš," odsekla Milla. "Pojď. Jdeme dolů."

"Musím si odpočinout," namítla Odris. "Počkám tu na tebe."

"Dělej si, co chceš," odvětila Milla. Prošla dveřmi a zmizela.

Odris si po chvilce vzdychla a odvanula ke dveřím. Strčila dovnitř hlavu a pak protlačila i ramena. Zbytek těla se nafoukl jako balón. Postupně se zužovala, až se nakonec celá protáhla otvorem a letěla dolů nad schody.

O hodinu později se prodírala zpátky. Za ní šla Milla. Podívaly se do každého patra podivné věže, ale nic zajímavého nenašly. Všechny místnosti byly prázdné. A nejpodivnější bylo, že úplně naspod byly otevřené dveře. Okolo se ještě potulovalo dvacet nebo třicet nanuchů, ale místo aby se pokusili jít dovnitř, pozorovali Millu, jak na ně hledí otevřenými dveřmi.

To Ledovanku zneklidnilo. Musel existovat nějaký důvod, proč se ohromní ptáci báli dovnitř. Možná, že to bylo doupě nějakého odporného tvora, který se brzy vrátí. Anebo jim vadil pach spáleného dřeva. Ve spodních patrech byl cítit silněji, ale po ohni tu nebylo ani památky.

Na střeše bude nejbezpečněji, rozhodla Milla, a proto teď šplhaly zpátky. Kdyby se někdo vrátil do věže, slyšely by ho, jak jde po schodech nahoru. A byly tu taky chráněny před nanuchy, kteří stále čekali před dveřmi věže. Vypadalo to, že tu na ně tahle malá skupinka odhodlaných obřích ptáků bude číhat donekonečna. Seděli v chumlu okolo celé věže. Milla se cítila nesvá. Ta opuštěná věž se jí nezdála. V jejím světě by už dávno byla obydlená všemi možnými druhy zvířat a hmyzu.

Ale tahle věž byla úplně bez života. Nezahlédla jediného pavouka.

"Zůstaneme tady do rozbřesku," řekla nakonec Odris. "Ráno se uvidí, jestli tu ještě budou okounět ti nanuši. Možná mě budeš muset zase nést."

"Nejsem si jistá, jestli to zvládnou," odvětila Odris. "Obávám se, že jsem se pěkně odpařila. Potřebovala bych dorůst. Ty musíš mít taky žízeň, ne?"

Milla neodpověděla. Měla žízeň a taky hlad, ale byla zvyklá. Skoro celý život musela potlačovat kručení v žaludku i ukrutné sucho v ústech. Škoda, že musela všechny ty malé nanuchy zahodit. Bývala by si mohla jednoho dát jen tak syrového, nebo se znovu pokusit vyrobit teplo pomocí slunokamu a uvařit ho.

"Budu hlídat jako první," prohlásila. "Ty se vyspi."

Odris se podívala na slunce. Ještě nezapadalo.

"Ale já nejsem unavená," namítla Hřmotná Pastýřka. "Nejsem zvyklá spát. To jen teď, když jsem k tobě připoutaná, bývám ospalá."

"Tak nespí," řekla Milla. "Ale buď potichu."

Odris se zamračila. Opravdu by byla raději s tím druhým človíčkem. Bylo to jako vždy. Adras sice moc rozumu nepobral, ale zato měl štěstí.

Dlouho mlčky seděly vedle sebe a poslouchaly jestli neuslyší něco podezřelého. Nanuchové už se taky uklidnili, jen některého tu občas ještě popadlo a začal divoce klapat zobákem. Z dálky se ozývaly zvuky které vydávali neznámí tvorové. Jednou něco proletělo kolem, ale tak rychle, že se nedalo rozpoznat, co to bylo zač.

Slunce zapadlo a objevily se hvězdy. Milla se protáhla a začala se procházet. Stále ještě cítila každou modřinu, kterou ji způsobil objímač.

Ubíhala jedna hodina za druhou, ale když se měly na stráži vystřídat, Milla si nešla lehnout. Čím déle se procházela po ochozu věže, tím víc se jí zdálo, že se ocitly v nějaké pasti.

Nakonec se rozhodla, že by se měly zkusit proplížít okolo nanuchů, dokud se nerozední. Hned se cítila lépe. Panna ochránkyně si musí vědět rady. Sice se jí už nemůže stát, ale aspoň se tak může chovat. A může zemřít tak, jak umírají Panny ochránkyně.

Znovu se vydaly dolů po schodech. Milla našlapovala, jak nejtíšeji to šlo, a Odris vydávala slabý zvuk, který si každý mohl snadno splést s hučením větru ve věžních oknech.

Když byly úplně dole, vytáhla Milla svoji dýku. Přírozená záře jejího meče by upozornila nanuchy.

Bohužel tu nebyl žádný popel nebo prach, kterým by mohla zamaskovat své kožešiny a selskiší štít, ale alespoň bylo její brnění tmavé. Svou masku si na obličej nenasadila, protože byla z bílé kosti a zářila by ve světle hvězd příliš nápadně. Bylo to zvláštní vydat se do boje bez ní.

Docela dlouho se krčila u dveří a snažila se uvyknout světlu hvězd, které ozařovalo les. Bylo tak jasno, že i na dálku rozeznamenala obrysy stromů a několika nanuchů. Stáli bez hnutí na jednom místě. Milla doufala, že spí.

Proklouzla dveřmi ven.

Nebo si to aspoň myslela. Ale nějak se stalo, že se opět ocitla uvnitř přízemní místnosti u dveří.

Zmateně udělala znovu krok vpřed. Chvilíčku byla ve dveřích s nohou těsně nad holou zemí.

Došlápla na dřevěnou podlahu. Prošla sice dveřmi, ale ty nevedly ven, nýbrž zpátky dovnitř.

Působilo tady nějaké kouzlo. Hrozné kouzlo, pomyslela si Milla. Horší, než si dokázala představit.

Teď už bylo jasné, že jsou v pasti.

o KAPITOLA o

ŠESTNÁCT

Tal slyšel, jak se za ním sype písek, ale neohlížel se. Světelné stěny po jeho bocích byly v pořádku a schody pokračovaly daleko dopředu.

Vedly k velkému otvoru. Byl kdysi zakrytý ohromnými kamennými dveřmi, které teď ležely před ním, jako by je někdo vytrhl z pantů a nechal je spadnout na zem.

To Tala trochu zarazilo. Ale Zákoník říkal jasně, že sem musí jít, přesvědčoval sám sebe.

Když najde Zákoník, najde i Grefa.

Váhající mří k Červeným, ale toho, kdo chytí příležitost za pačesy, to vynese mezi Fialové.

Ebbitt to vždycky říkal obráceně a dělal si z toho legraci, ale Tal to rčení bral vážně.

Přelezl rozbité dveře a prošel do další místnosti.

Byly tu zdi z kamene i světla, které opět zabraňovaly, aby se dovnitř dostal písek. Jenom mezírkami mezi kamenem a kouzelnou stěnou se sypalo trochu písku.

Uprostřed místnosti seděl mladík, jednu nohu přehozenou přes druhou, a díval se na Tala. Nebyl o mnoho starší než on a měl na sobě bílé kalhoty a košili s modrými manžetami. Byl to Vyvolený.

Tal dokonce věděl přesně, kdo to je. Lenan z Modrých. Minulý rok se ztratil. Každý rok v Den nanebevstoupení se všechny Vyvolené děti, které dosáhly určitého věku, vydávaly hledat si svůj budoucí duchostín. A ne všechny se vracely.

Ale co dělal Lenan tady? A kde byl Hazror?

"Zdravím tě, Vyvolený," pravil Lenan. Jeho hlas zněl divně, trochu pištivě.

Tal se vydal vstříc Lenanovi, aby ho řádně pozdravil, ale když slyšel ten hlas, zarazil se.

Jeho hlas ale nebylo to jediné, co se Talovi nezdálo. Lenan měl kolem krku několik slunokamů. Jeden z nich jasně zářil - ten držel světelné stěny. Ale chlapec měl další dva. Oba se třpytily, i když je zrovna nepoužíval.

A světlo v místnosti také nebylo přirozené. Stěny se měnily z jedné barvy na druhou, což bylo v pořádku, protože díky tomu byly silnější. Ale když se na ně teď Tal znovu podíval, uvědomil si, že jsou jakoby pokryté podivným šedavým závojem. Takovou barvu žádný Vyvolený nepoužíval.

Tal zdvihl ruku a ze slunokamu vyšlehl jasně bílý paprsek, který ozářil celou místnost.

V jeho ostrém světle Tal poznal, že ten, kdo před ním sedí, ve skutečnosti není Lenan. Vyvolený chlapec byl jen maskou utkanou ze světla, která skrývala něco mnohem většího. Byla to hromada hniјícího masa a holých kostí ve tvaru člověka. Ta teď vstala a odhodila svou masku.

To bylo to, čeho se bál Adras.

Hazror.

Ale tři slunokamy, které měl na krku Lenan, nebyly iluzí. Hazror vzal jeden do ruky, která vypadala spíš jako spár než cokoli jiného. Uvnitř slunokamu se zablýsklo světlo a začalo nabývat na síle.

Tal nečekal, co Hazror udělá. Při prvním záblesku svého bílého světla spatřil, pro co sem přišel. Na Hazrorově krku, hned vedle slunokamu, visela malá trubička. Trubička se třemi dírkami.

Tal ji hned poznal. Byla to malá pišťalka, vyrobená ze stejného materiálu jako stromy v Křišťálovém lese na Hradě.

Muselo to být to, o čem mu posílal zprávu Zákoník.

Kromě toho si všiml i hromady kostí a rozbitých lebek u Hazrorových nohou. Byly to části lidských koster a vypadalo to, že většina patřila dětem. Lenan byl určitě jedním z posledních Vyvolených, kteří tady, v Hazrorově doupěti, našli svou smrt. Polodrak asi přece jenom kreslil lebku - varování od Zákoníku.

Tal změnil barvu svého slunokamu z bílé na červenou a zamířil Hazrorovi na hlavu Červený paprsek ničení.

Hazror proti němu vyslal Fialový štít přerušení a Červený paprsek zmizel do neznáma. Ale štít kryl jenom hlavu té stvůry. Tal se rychle přikrčil k zemi a uhořel dalším paprskem do protivníkových kolenou.

To mu zachránilo život. Hazror hned také zaútočil a těsně nad Talovou hlavou proletěla koule Indigového světla. Tal ani nevěděl, co to bylo za kouzlo, ale bylo mu jasné, že by ho naprosto rozdrtilo.

Jeho Červený paprsek Hazrora zasáhl, ale kolem jeho lýtek se zablýsklo několik schovaných slunokamu a ránu vstřebalo. Další kameny začaly jiskřit podél paží a stehů.

Tal zalapal po dechu, když se celý netvor ocitl ve světelné auře.

Hazror byl doslova obalený slunokamy. Stovkami a stovkami slunokamu.

S takovým arzenálem obranných kamenů byly Talovy útoky k ničemu.

Hazror byl nezranitelný.

Tal se hbitě odkutálel na stranu a o vteřinu později uhořel do země, kde dosud ležel, další Indigová koule. Kutálel se dál a přitom honem vymýšlel, co si počít. Ještě nikdy mu to nepálilo tak rychle.

Utéct nemohl. Na to by potřeboval dost času, aby mohl vybudovat zdi proti písku.

Bojovat proti Hazrorovi pomocí světla také nemohl.

Hazror se začal smát. Měl stále Lenanův hlas, ale mnohem vyšší a pronikavější.

"Další Vyvolený přišel prohrát! Další Vyvolený přišel prohrát!"

Zbývá mi jen jedna možnost, říkal si Tal. Věc, na kterou by žádný Vyvolený nikdy ani nepomyslel.

Ale Tal teď nebyl jen Vyvolený. Ať se mu to líbilo nebo ne, naučil se toho taky hodně o životě Ledovanů.

Vyskočil na nohy, přikrčil se před další koulí a vrhl se nohama napřed na Hazrora.

Stvůra se přestala smát v momentě, kdy jí Tal zabořil své těžké boty do břicha. Odrazilo ji to, až odletěla na druhou stranu místnosti. Z Hazrorova slunokamu vystřelilo Fialové světlo a vyleptalo díru do jedné ze zdí.

Ale Tala minulo. Popadl Hazrorovu paži a zkroutil mu ji za zády. Myslel si, že bude netvor neobyčejně silný, ale ten jen zavyl bolestí a ani se nezmohl na odpor.

Začal ječet:

"Arvale! Rofťře! Govrore!"

V tom momentě jedna ze stěn zmizela a na jejím místě se objevily další schody, vedoucí někam do hlubin. Odtud se zdaleka ozývalo zuřivé vrčení.

Bylo jasné, že Hazrorovi sluhové nebo strážníci, nebo kdo to vlastně byli, jsou na cestě.

"Za tohle mi zaplatíš!" syčel Hazror, zatímco ho Tal vláčel ke schodům. "Budeš trpět!" Tal na to nic neřikal. Natáhl se a strhl Hazrorovi s krku řetěz, na němž visely slunokamy a pišťalka. Stvůra zavřískla a začala řukat.

"Můj krk! Poranil jsi mě na krku!"

Až teď si Tal uvědomil, že jeho protivník nemá žádný stín.

To znamenalo, že nebyl z Aeniru.

Byl to jen obyčejný velmi starý muž. Prastarý muž. A kdysi musel být Vyvolený. Ale toho se vzdal, když sem přišel.

Podle těch slunokamů a množství kostí všude okolo musel zabít desítky, ne-li stovky mladých Vyvolených.

Talovi se to hnusilo. Jak může někdo něco takového udělat? Jak může zradit svůj vlastní národ?

"Budeš trpět," zakňučel Hazror. "Ukážu ti, jak může světlo ublížit..."

Tal už ho neposlouchal.

Pustil ho.

Starý muž se ocitl na kraji schodiště. Popadl dech a přestal vyhrožovat. Chvilku ještě vrávorál a mával kolem sebe

rukama.

Tal spatřil, že se sem zezdola blíží rudě planoucí oči. Krvelačné oči, velké jako jeho dlaně. Oči vengonarů.

Hazror se zhoupl nad schody a zaječel.

Než se ale stihl narovnat, Tal do něho strčil.

o KAPITOLA o SEDMNÁCT

Milla se pokusila projít dveřmi sedmkrát a Odris dokonce osmákrát. Obě pokaždé skončily tam, odkud vyšly.

Milla také zkoušela řezat do dřeva, ale ani svým kostěným nožem, ani mečem z rohu merwina ho nedokázala poškodit.

"Budeme muset odletět ze střechy," rozhodla nakonec Milla.

Ale když vylezly zpátky na ochoz, zjistily, že se odsud nedostanou ani tudy. Pokaždé, když se Odris odrazila na jedné straně věže, vlničky přistávaly na druhé straně.

"Bojím se, co bude následovat," pravila Milla. Její instinkt jí napovídal, že se ocitly v pasti, která má nějaký účel. A brzy se muselo něco stát.

Obávala se, že to bude jejich konec. Mělo to co do činění s tím pachem kouře, který byl cítit čím dál tím silněji.

Přešla po pěšině párkrát sem a tam a přemýšlela. Pak řekla Odris: "Pojď," a vydala se zase dolů po schodech.

V přízemí se postavila před dveře a zdvihla svůj slunokam. Soustředila na něj všechnu svou pozornost a on se rozzářil.

Jasně bílé světlo prostoupilo celé patro a ozářilo noční scénérii.

"Jsem tady!" zavolala Milla na číhajícího nanucha. "Tady!"

"Co to děláš?" zeptala se vystrašeně Odris.

"Snažím se jednoho z nich přimět, aby sem vstoupil," vysvětlila jí to Milla. "Mohlo by se mi podařit vyskočit ven v momentě, kdy on vejde dovnitř."

"Aha," odtušila Odris. "Ale co já?"

"Jednoho ti sem hodím," odvětila Milla.

Byl to dobrý plán. Ale nefungoval, protože nanuch se ani o píd' nepřiblížil.

Ale objevilo se tu něco jiného. Byla to malá zelená ještěrka. Pohybovala se na zadních nohách a na sobě měla postroj vyrobený ze spletené trávy. U pasu se jí houpal meč, dlouhý jako Millin ukazováček. Na zádech nesla toulec s malinkými šípky a v ruce luk, který byl jen o trochu menší než ona sama.

"Kuršken," řekla Odris. "Zajímalo by mě, co má za lubem."

Kuršken došel na pár kroků od dveří a uklonil se. Pak promluvil. Jeho hlas byl na někoho tak malého překvapivě hluboký.

"Buďte zdraví, Millo a Odris. Já jsem Kvor Kvor Kvor Achtorn Sezička. Říkejte mi Zička."

"Dobrý den," odvětila Milla a také se uklonila. "Jak to, že znáš naše jména?"

"V mé hlavě se nedávno ozval Zákoník Vyvolených," pravila Zička. "Dal mi pokyn, abych sem šla. A brzy promluví skrz moje ústa."

"Nevíš, jak bychom se odsud mohly dostat?" zeptala se Milla. "Nebo neví to Zákoník?"

Zička začala mluvit, ale pak ztuhla. Oči jí zastřela jakási mlha. Mille to připomnělo Matku Babiznu. Pak opět promluvila, ale jiným hlasem a méně přirozeně.

"Já jsem Zákoník. Potřebuji vaši pomoc. Tal mě sám nedokáže vysvobodit. Musíte jít za ním. Zička vám ukáže, kam."

"A co když ti nechceme pomoci?" zeptala se Milla. "Nemám jediný důvod pomáhat jakémukoli Vyvolenému, natož Talovi. Zradil..."

"Mohu mluvit bohužel jen krátce," skočil jí do řeči Zákoník. "Tal učinil, co bylo nezbytné. Pokud slíbíte, že mi pomůžete, Zička vás vysvobodí z Domu rozbřesku. Jestli ne, zemřete."

"Dům rozbřesku?" podívala se Milla. "Co to..."

Než stihla svou otázku dokončit, Ziččiny oči se opět projasnily.

"Takže?" pravila už zase svým normálním hlasem. "Jak jste se rozhodly?"

"Panny ochránkyně se nezahazují jen tak s kdekým," odvětila Milla našťvaně. "Vysvobod' nás z tohoto vězení a pak se rozhodnu."

"Tak to Zákoník neřikal," namítla Zička. Podívala se na oblohu a dodala: "Raději se rozmyslete rychle. Zanedlouho bude svítat."

"A co se stane za úsvitu?" zeptala se Odris. "Mimochodem, chtěla bych podotknout, že ráda pomohu každému, kdo pomůže mně."

"Při východu slunce se Dům rozbřesku vznítí," pravila Zička.

"Proč?" zeptala se Milla a nevěřícně zavrtěla hlavou. V Aeniru nedávalo nic smysl.

"Nebylo to tak vždycky," začala jí to Zička vysvětlovat. "Je to asi kletba. Zůstalo to tady po válce. Možná, že se tady něco schovávalo a pak bylo upáleno; a to kouzlo se stále opakuje. Oheň zničí pouze to, co je uvnitř Domu rozbřesku. Samotná věž zůstává nepoškozená."

Milla se podívala na slunokam na svém prstu. Věděla, že ho musí dopravit zpátky ke svému klanu. A s ním i spoustu nových poznatků.

Ale bylo to důležitější než zákony, které platily pro Panny ochránkyně?

Panna ochránkyně se nenechala podplatit. Ale to byl jenom sedmý zákon. Nebyl nejdůležitější.

A kromě toho bylo v zájmu všech Ledovanů, aby Milla pomohla Talovi vrátit Zákoník do Hradu.

Přestože to byl zrádce a zničil její budoucnost, musela na to zapomenout. Raději bude myslet na to, co je významné pro

klany.

A také jí v hlavě pořád zněla slova, která pronesl Zákoník: Tal učinil, co bylo nezbytné. ...

"Na obzoru se objevil první rudý paprsek," pravila Zička věcně. "Dům se brzy vznítí."

Milla chodila sem a tam a nemohla se rozhodnout. Měla dojem, že to je jako kapitulace, ale ona se přece nikdy nevzdává. Ale skutečně tomu tak bylo?

Pod jejíma nohama se začaly objevovat drobné prstýnky šedivého dýmu. Odris se přenesla blíž ke dveřím a několikrát si odkašlala. Ale nepromluvila. Cítila, jak je toto rozhodnutí pro Millu složité.

Kromě toho Odris předpokládala, že by asi požár přežila. Bolelo by ji to a nakonec by byla rozprostřena po všech pokojích, ale pravděpodobně by se zase dala dohromady. I když je pravda, že by hned potřebovala vodu. A tu by jen těžko sháněla, pokud by zůstala tady v té pasti...

"Millo!" řekla Odris naléhavě. "Už hoříme!"

Malé plamínky už olizovaly zdi a proužky dýmu se spojovaly ve větší oblaka.

Milla si nevšímala kouře, plamenů ani Odris. Šla přímo ke dveřím.

"Jak jste se rozhodly?" zeptala se Zička rychle.

o KAPITOLA o

OSMNÁCT

Hazror spadl za strašlivého jekotu dolů ze schodů. Zanedlouho se srazil se svými třemi vengenary. Všichni čtyři se pak do sebe zamotali a řítili se dál.

Tal nečekal, až dopadnou na dno. Hbitě se přesunul na místo, odkud sem přišel. Schody vedoucí na povrch byly zasypané pískem a před nimi stála světelná stěna. Tal už ale měl vymyšleno, co s tím.

Vykouzlil Světelnou ruku a tou se pak nechá vynést na povrch.

Jeho plán měl jen jednu malou chybičku. Jen jednou byl svědkem toho, jak se Světelná ruka vyrábí, ale tenkrát se na tom podíleli tři Hlídači, kteří byli mnohem zkušenější než on. Ale když v Jámě kouzlil Světelné schodiště, otevřel se mu celý svět Světelné magie, k němuž dřív neměl přístup a o němž ani netušil. Teď si byl téměř jistý, že Ruku dokáže vyrobit.

Vlastně to mělo dva zádrhele. Ten druhý byl v tom, že to musel dokázat během několika málo minut, než se tu objeví Hazror se svými vengenary.

Tal potlačil všechny podobné myšlenky a zaměřil se na slunokam. Měl teď o dva kameny víc, protože je Hazrorovi strhl s krku společně s pišťalkou, ale ten ve svém prstenu znal nejlépe.

Nejjistější si byl Oranžovým světlem, a proto si pro tento úkol vybral právě tuhle barvu. Ze všeho nejdřív vyslal úzký paprsek. Ten pak zvětšoval až do šířky jednoho sáhu a nakonec s ním kroutil sem a tam, aby vytvaroval Ruku.

Protože pospíchal, vznikl z toho spíš palčák. Jeho podivná Ruka měla palec, ale chyběly jí ostatní prsty. Byla vysoká jako Tal, asi čtyřikrát širší a vznášela se kousek od něj.

Tal se na ni soustředil ještě víc. Pomalu se k němu přenesla. Chvilí se mu zdálo, že není dost pevná, ale když se ho dotkla, cítil, že to bude stačit.

Ruka sevřela Tala v pěst a kousek couvla od světelné stěny, která blokovala východ. Pak vystřelila kupředu, klouby napřed. Tal se připravil na náraz.

Ruka vrazila do světelné zdi a prolétla jí. Malou mezerou mezi palcem a čtyřmi srostlými prsty začalo dovnitř proudit Oranžové světlo spolu s pískem.

Nahoru! rozkázal Tal ve své mysli a plně se soustředil na slunokam. Nahoru!

Ruka se tlačila skrz písek. Slunokam do ní vysílal energii a přitom zářil tak jasně, že Tal musel zavřít oči.

Když se ohlédl, spatřil, jak do Hazrorovy nory proudí dírou ve zdi písek jako při přílivu. Aniž to Tal zamýšlel, písek zatarasil únikovou chodbu. Bez svých nejsilnějších slunokamů se Hazrorovi jen stěží podaří zastavit příval písku.

Nebude ho moct hned pronásledovat.

Tal nechal Ruku stoupat stále vzhůru. Dokonce i poté, co s gejzírem písku a kamínků prorazila na povrch.

Když byl skoro dvě stě sáhů nad zemí, přidal se k němu Adras a pravil: "Tale! Co to děláš?"

Tala to vyrušilo z intenzivního soustředění. Ruka se z Oranžové přeměnila na Žlutou a pak postupně na všechny barvy světelného spektra.

"Tma aby to vzala!" zaklel Tal.

Nakonec ztratil kontrolu úplně. Jeho slunokam ztmavl, Ruka zmizela a Tal začal padat k zemi.

Myslel si, že ho Adras chytí, ale když byl jen kousek nad zemí, začal křičet, neboť Adrasovi bohužel nedošlo, že ho jeho společník potřebuje. Když ho to konečně napadlo, bylo už skoro pozdě. Vrhle se střemhlav dolů a popadl Tala za ruce v momentě, když se už loučil se životem.

Tal nepřestal křičet ani poté, co ho Adras zachránil. Tentokrát ovšem řval bolestí, protože mu Hřmotný Pastýř málem vytrhl paže z kloubů.

Po chvíli se uklidnil a přestal vřeštět. Byli pořád docela vysoko a v písku pod nimi se nic nehýbalo.

"Leť na východ!" zaskřehotal Tal. Bude muset tu bolest v ramenou ještě chvíli vydržet. "Leť, kam to jen půjde."

"Jistě," odvětil Adras. Naklonil se, aby viděl na svého společníka. "Vidím, že Hazror nebyl nakonec tak hrozný. Dal ti jeden... dva... slunokamy. A co to je, ta druhá věcička?"

"Myslím, že je to klíč," odpověděl Tal. Až teprve teď mu opravdu došlo, co se stalo, a začal se celý třást. "Hazror mi nedal ani ten klíč, ani slunokamy. A proto právě musíme letět, co nejdál to půjde."

"Proč?" zeptal se Adras. Pak dodal trochu jiným tónem: "Aha, už to chápu. Hazror je bude chtít nazpátek."

Za chvíli se nesměle zeptal: "A je opravdu tak zlý a hrozný?"

"Je. Oboje," odpověděl Tal. Je horší, než si sám představoval, protože to není tvor z Aeniru.

Jak se může z Vyvoleného stát něco jako je Hazror? Proč žil tak, jak žil? Proč lovil nevinné mladé Vyvolené?

Pak ho ale napadla mnohem vážnější otázka.

Jak se ti mladí Vyvolení k Hazrorovi dostali? A hlavně, proč k němu chodili? Něco jiného by bylo, kdyby se dalo jeho doupě snadno najít. Nebo kdyby se jednalo o osvědčené místo, kam se chodí hledat vhodné duchostíny.

Copak je všechny poslal Zákoník, tak jako jeho? Byli snad obětováni kvůli téhle píšťalce, která mu teď visí na krku?

Nebo je na smrt poslal někdo jiný?

Lenan byl velice chytrý, vzpomínal Tal. Loni jako první dokončil Lektorium. Možná že také objevil některé věci, které Tal teprve hledal.

Tal měl hlavu plnou otázek. Doufal, že brzy najde Zákoník a že mu ten alespoň na některé odpoví.

Ale zároveň se těch odpovědí trochu bál.

o KAPITOLA o

DEVATENÁCT

"Pomůžu Talovi najít Zákoník," zachroptěla Milla. Všude už bylo tolik kouře, že se začala dusit a už vůbec neviděla Odris. Přesto se snažila hovořit pomalu a s patřičnou hrdostí. Nechtěla, aby to znělo jako prosba o záchranu před ohněm.

"Výborně!" pravila Zička. "Chyť se!"

Vytáhla z toulce jeden šíp, přivázala k němu téměř neviditelné pavoučí vlákno a elegantním švihem ho hodila kousek od Milliny ruky. Ta ho chytila bez problémů. V Temném světě byla zvyklá chytat větší šípy, které byly namířeny proti ní.

Uměl to jen málokdo a byl to důkaz její válečnické zručnosti.

"Teď jsi spojená s vnějším světem," řekla Zička. "Chyťte se s Odris za ruce a pomalu vyjděte. A dávejte pozor, abyste nepřetrhly vlákno!"

Začala pomalu couvat a přitom odmotávala další a další pavoučí hedvábnou nit.

Milla se natáhla za sebe a popadla něco měkkého, o čem předpokládala, že je to Odris. Hřmotná Pastýřka sice měla jinou strukturu, ale Milla z toho kouře tak slzely oči, že nic neviděla.

Sehnula se, aby se mohla nadechnout aspoň o trochu čistšího vzduchu, a vykročila.

Vyvalil se dým, ale Milla popošla dál, aby se i Odris dostala celá ven.

"Dobře!" zavýskla Zička. "Teď musíme utéct, než se probudí nanuchové."

"Kudy?" zeptala se Milla. Viděla jen jedním zaslzeným okem.

"Tudy!" zakřičela Zička a byla pryč. Milla klopýtala za ní a Odris vláčela za sebou. Hřmotná Pastýřka byla zticha.

Dým, který se valil z věže, je zakryl, takže si ani jeden nanuch nevšiml, že zmizely. Přesto je pro jistotu Zička dlouho vedla šedivým lesem. Milla sotva popadala dech. Najednou les skončil. Poslední stromy tvořily přesnou rovnou linku. Za lesem se rozprostíraly upravené trávníky, proložené pestrobarevnými květinovými záhony a ohraničené vzrostlým živým plotem.

Zička se zastavila na kraji lesa.

"Tady si odpočineme," pravila samička kurškena. "Pak budeme pokračovat podél okraje lesa směrem na sever. Bude jistější, když nepůjdeme přes Zahradu."

Milla stále nemohla popadnout dech. Nakonec se zeptala: "Proč?"

"Nevím," odpověděla Zička. "Vím jen to, že kdo vejde za první řadu živého plotu, už se nevrátí."

Milla se zadívala na dokonale upravenou zahradu. Rozprostírala se, kam oko dohlédlo, a vypadala naprosto neškodně. Kolem květů poletoval nějaký hmyz a v dálce spatřila dokonce ptáky. Malí ptáčci běhali sem a tam mezi keři.

"Jsi si tím jistá?" zeptala se Odris. "Tamhle nedaleko vidím jezírko a opravdu bych se potřebovala osvěžit."

"Vím, že to není bezpečné. Možná, že o tom Zákoník bude vědět víc," odvětil Zička. "Nebo Temná věštírna či Stará Myslivna. Ale protože se ani jednoho z nich nemůžeme zeptat, navrhuji, abychom se tomu místu raději vyhnuly."

"Ale já se opravdu potřebuji napít," nařikala Odris. "Nemohla bych tam třeba přeletět?"

"Ne!" zakázala jí to Milla. Zička měla pravdu, co se týkalo nebezpečí v Domě rozbřesku. Musela tedy předpokládat, že se nemýlí ani o Zahradě. "Já se taky potřebuji napít, ale nestojí za to riskovat naše životy."

"Vsadila bych se, že se to týká jen chodících tvorů," namítla Odris mrzutě. "Podívej se na ty ptáčky. Jsou naprosto v pořádku."

"Slouží jako návnada," řekla Zička a zatvářila se zlověstně. Vyrázila podél stromů a už se nestarala, jestli jdou za ní.

Milla ji ihned následovala. Odris chvíli váhala a pak se naposledy podívala na jezírko plné vody, které bylo hned za prvními keřky. Vypadalo opravdu až příliš dokonale, uvědomila si nakonec a mráz jí přeběhl po zádech. Vydala se za Millou.

Šly stále na sever. Když bylo slunce téměř přímo nad nimi, dorazily k velké řece. Byla široká nejméně dvě stě sáhů a tekla podél hranice mezi severní částí šedivého lesa a Zahradou. Za řekou se rozprostírala pustina plná zatopených prohlubní a hromad navršeného kamení.

"Tady se můžete napít," pravila Zička. "Mám na své lodi taky nějaké jídlo. Pro někoho tak velkého, jako jsi ty, Millo, to asi nebude nic moc..."

"Spokojím se s čímkoli," skočila jí do řeči Milla. "Ale kde je ta tvá loď?"

Zička ukázala na břeh řeky. Milla chvíli trvalo, než pochopila, kam se má dívat. Ale pak jí došlo, že má asi na mysli tu částečně potopenou kládu, která ležela na mělčině.

"Tohle že je loď?" nevěřila svým očím Odris. Ani nemusela dodávat, že to spíš vypadá jako část trosek z potopeného vraku.

"Pojďte," pravila Zička hrdě. "Ukážu vám ji. V našem jazyce se jmenuje 'Rokvolololahininahbek', což znamená 'Plamen mnoha Sluncí na První modré Hlubokých vod'. Je to rodinná památka našeho rodu. Je už strašně stará."

"Vždyť je to kláda," zašeptala Odris Mille do ucha. "Kus obyčejného stromu. Ten kuršken se zbláznil."

"Ticho!" okřikla ji Milla.

Ještěrka seskočila dolů ke kmeni a rozeběhla se podél něho. Milla zůstala na břehu. Jeden konec klády byl zahrabaný v blátě. Ten kus dřeva se nedal použít ani jako vor, protože by ho nikdo nevytáhl.

Zička se předklonila a ponořila hlavu do vody. Na hladině se objevily bubliny a ozývalo se brblání.

Kuršken pod vodou mluvil.

Milla si chvíli myslela, že má asi Odris pravdu. Ta ještěrka nebyla normální.

Během vteřiny ale svůj názor znovu přehodnotila. Jakmile totiž Zička vytáhla hlavu z vody, začalo se uprostřed řeky něco pohybovat. Tam, kde ještě před chvílíčkou byla hladina naprosto klidná, se teď tvořily vlnky.

Z vody vystřelil stíhlý stěžeň, za ním se objevila vyřezávaná příď a zád' a nakonec tu byla celá loď. Všude okolo stříkala voda a příď se sama od sebe natočila směrem, kde stála Zička.

Milla nevěřila svým očím. Byla to přesná kopie malé ledovanské lodi, které se říkalo Orskir. Veslice pro tři až čtyři lidi, jakou používal například Pán meče nebo posel Panny ochránkyně. Dokonce byla na přídi podobně ozdobená - byly tu vyřezané linky a ornamenty, které znázorňovaly mrak a vítr. Jediné, co jí chybělo, byly nože, po nichž ledovanské lodě klouzaly na ledu.

Trup loď nebyl kostěný ani dřevěný, jak by se dalo v Aeniru očekávat. Byl vyrobený ze stejného zlatého kovu jako Trosečná loď. A byl posázený stovkami slunokamů, které se třpytily ve slunečním světle.

Milla hleděla na loď. Zнала ji z příběhů, které vyprávěly staré Babizny, když se sešel celý klan. Bývalo to za nejzuřivějších bouřek, kdy vánice smýkala pevně ukotvenou veslici.

Byla to Asteřina loď. Astera byla matka Daniry, Susiry a Gretiry, které byly zase pramatky jednotlivých klanů. Ale v těch příbězích putoval Asteřin Orskir na ledu. Co dělal tady v Aeniru, na řece a ještě k tomu v rukách nějaké ještěrky?

"Asteřina loď," vzlykla Milla. "Jak... jak k ní váš národ přišel?"

"Ano," odvětila Zička a její vínový jazýček se míhal sem a tam. "Kdysi to byla Asteřina loď. Prokázali jsme jí službu a loď jsme později dostali od její dcery Daniry. Proto jsme přistoupili na žádost Zákoníku - abychom pomohli dceři Daniry."

"Jakou službu?" zeptala se Milla a s úctou hleděla na loď. "Co jste udělali?"

"To ti nemohu říct, přestože jsi dcera Daniry," pravila Zička. "Je to naše rodové tajemství. Nemohu o tom mluvit bez svolení kurškeniho Veškerenstva."

Bájná loď připlula ke kládě. Zička se natáhla, chytla se okraje a přehoupala se na palubu. Milla uctivě vyšplhala za ní.

Loď byla naprosto suchá. Na palubě nebyla jediná kaluž, nic, co by ukazovalo, že byla ještě před chvílí celá pod vodou. Milla zůstala stát na přídi. Měla divný pocit z toho, že se ocitla na místě, kde kdysi stály Aster a Danira.

Připadalo jí, že by si měla očistit boty nebo se převléknout.

Odris se přenesla nad ní a omotala se kolem stěžně, skoro jako plachta. Loď neměla ani plachty, lanová ani další vybavení, které patří ke správnému ledovanskému plavidlu. Nebylo tu ani kormidlo a chyběla i vesla. Přesto se odrazily od břehu a vypluly na řeku.

"Kam jedeme?" zeptala se Milla. Ale Zička se mezitím přesunula na zád', odkud ji nemohla slyšet. Po chvíli váhání se Milla vydala po špičkách za ní.

"Kam jedeme?" zeptala se znovu.

"K Soutoku čtyř řek," odvětila Zička. "Je to poblíž Hory Chladokam. Měly bychom se tam setkat s Vyvoleným Talem"

o KAPITOLA o DVACET

Tala tak bolela ramena, že by býval chtěl přistát mnohem dřív, než se Adras unavil. To už byli daleko za písečnými dunami, kde se rozkládalo Hazrrovo království. Pod nimi se teď rozprostíral zelený prales, z nějž sem tam vyčuhoval vyšší strom.

V záři hvězd se krajina zdála spíš černá než zelená. Talovi to připomnělo Závoj a Sedm věží, které zakrýval. Ale takhle v noci se tu obtížně přistávalo. Vždycky, když si Tal myslel, že vidí mýtinu, ukázalo se, že je to jen světelný klam.

Tal měl dojem, že mu už paže opravdu odpadnou, když vtom spatřil rozlehlý palouk, kde by se určitě dalo přistát.

Adras ho pustil jemně, ale Tal se stejně svalil na zem. Bolelo ho celé tělo, nejen ramena. Přesto se přinutil z mokrého listí vstát. Na odpočinek nebyl čas. Teď, když měl pít'alku, si připadal jaksi blíž k Zákoníku. Na druhou stranu se toho obával. Co když najde Zákoník, zjistí, kdo vězní Grefa, ale už bude pozdě?

Vstal, posvít si slunokamem a rozhlédl se.

Byl sice na mýtině, ale na zemi byla spousta listí. Všude okolo rostly keře a kapradiny vysoké skoro jako on sám, ale nebyl tu ani jeden z těch obrovitých stromů, které viděl seshora v pralese.

"Tady se mi líbí," zaburácel znenadání Adras, až Tal leknutím povyskočil. "Úžasné vlhký vzduch. Ááá."

Talovi se to zase tak moc nezamlouvalo. Ve tmě se tu schovávala spousta tvorů. Bylo slyšet praskání, čvachtání a šustění, ale kdykoli někam namířil paprsek ze svého slunokamu, nic nespatřil.

A to nebylo všechno. Najednou si vzpomněl na svou poslední partii Pána šelem a vybavil si jednu z karet. Džarghúl, ohromný had škrtič, žil v aenirské džungli.

A tohle byla aenirská džungle. Přesně na takovémhle místě by mohl narazit na třicetisáhového džarghúla, tlustšího, než je sám vysoký.

To šustění... to by mohl být džarghúl!

Tal se prudce otočil a zesílil zář slunokamu.

Světlo se odrazilo od dvou ohromných bledě žlutých očí, které se poulily na stopkách nad slizkou modrou hmotou.

Talovi se roztrásla ruka. Ztlumil světlo, ale modré tělo dál zářilo do tmy.

"Džarghúl!" zaječel a chtěl utéct.

Po několika krocích se zarazil. Teprve teď mu došlo, co ve skutečnosti viděl.

Nebyl to džarghúl. Ti přece nebyli modří a nesvítili ve tmě.

Byl to gorblag - jeden druh plazivé ropuchy. Anebo v nejhorším případě jeho příbuzný klorbag, který kolem sebe plival sice odporné, ale zcela neškodné hlenové koule.

"Co?" zeptal se Adras. "Chceš, abych to rozdrtil?"

"Ne," odpověděl Tal a zhluboka se nadechl. "Je to... je to jen gorblag. Jsou neškodní."

Světélkující modrá ropucha se ani nepohnula. Seděla na jednom místě a pohybovala svým ocasem s dlouhými ploutvemi ze strany na stranu. Pak pomalu nafoukla mohutné vaky pod břichem, až byla dvojnásobně veliká.

Tal kousek ustoupil, pro případ, že by to byl klorbag a právě by se chystal plivat.

Ale nic takového se nedělo. Jen se gorblagovi zamžily oči a našpulila ústa tak, jak by je sám od sebe nikdy nenašpulil.

Pak se začaly vypouštět jeho vaky a z úst přitom vycházel pískot.

Talovi bylo jasné, že se ho zmocnil Zákoník, ale přesto ho ten pištivý zvuk překvapil.

"Co se děje?" zeptal se. "Co mám udělat?"

"Tale. Naměř dva palce nalevo od Modré hvězdy a leť tím směrem. Sraz s Millou za svítání u Soutoku čtyř řek. Následuj Zičku k Hoře Chladokam. Tam ať Hřmotný Pastýř zapíská na Pišťalu. Ty a Milla mě vyzvednete zpod Hory. Nesmíš se mě dotknout žádný aenirský tvor. Běž!"

"Cože?" nevěřil Tal svým ušima. "Vždyť mě Milla zabije!"

"Ne!" zapískal gorblag. "Běž! Soutok čtyř řek. Zička. Hora Chladokam. Zapískej. Vyzvedni Zákoník zpod Hory."

"Milla mě opravdu zabije," protestoval Tal. "A jak se dostanu pod Horu?"

Už bylo pozdě. Zákoník ztratil spojení. Gorblagovy oči se projasnily. Přestal špulit ústa a místo toho je doširoka otevřel.

O vteřinu později prosvístěl kolem Talova obličeje obrovský plivanec slizkého smradlavého hlenu.

Gorblag zmizel v podrostu a honem se odpalil, aby mu to Tal nebo Adras nemohli oplatit. Tal sledoval, jak mezi tlejícím listím mizí jeho hřbetní ploutev. Nechtěl riskovat, že by se mohla ropucha otočit a poslat jim ještě další chrchel na rozloučenou.

Pak zdvihl ruku.

"Musíme znovu vyrazit," pravil Adrasovi. "Zákoník chce, abychom letěli na místo, které se jmenuje Soutok čtyř řek. A nějak se mu podařilo získat pro naši věc Millu."

"Millu?" zeptal se Adras dychtivě. "Tu druhou? S Odris?"

"Ano," odpověděl Tal. "Musíme letět kousek nalevo od Modré hvězdy, takže asi budu muset viset za jednu ruku a pokusit se..."

Nedořekl to, protože bylo zřejmé, že ho Adras neposlouchá. Vzepnul se a naklonil hlavu na stranu, jako by naslouchal něčemu, co Tal neslyšel.

"Najít Odris a Millu," dokončil jeho větu Hřmotný Pastýř. "Je to tak?"

"Ano," povzdychl si Tal. "Pokud ovšem víš, kde Odris je."

"Vím." Adras se sklonil a popadl Tala za předloktí. Ten sykl bolestí. "Větr mi to poví."

"Dobře," pravil tiše Tal. Měl pocit, jako by mu ramenními klouby proudilo roztavené železo, a bolest mu vystřelovala do krku a do hlavy. Ale Zákoník řekl, že musí hned letět, takže mu nic jiného nezbývá.

Když Adras vyletěl nad džungli, přenesl se Tal v myšlenkách k Mille. Doufal, že jí Zákoník zakázal ho zabít.

Taky se v něm ozvaly výčitky svědomí, které ho už nějakou dobu hryzaly.

Pořád si myslel, že se zachoval správně. Udělal jedinou možnou věc. Ale teď, když nad tím přemýšlel, se obával, že to Milla nikdy takhle nebude chápat. Možná, že pro ni znamená výměna přirozeného stínu za duchostín totéž jako pro Vyvoleného duchostín nemít.

Možná... možná, že z ní udělal něco jako ledovanský Podnárod.

Uvědomoval si, že její budoucnost opravdu zničil, zatímco on sám se pouze vzdal možnosti vybrat si duchostín podle svých představ.

Určitě by ho nejraději zabila. Ale to jí nesmí dovolit, protože teď je nejdůležitější zachránit Grefa a celou rodinu.

Ať to stojí co to stojí.

o KAPITOLA o

DVACET JEDNA

Trvalo celou noc, než Adras s Talem doletěli k Soutoku čtyř řek. Museli často odpočívat, protože Tal si každou chvíli potřeboval namasírovat ruce a trochu si zacvičit. Nakonec musel Adras Tala nést tak, že ho vzal do své mračné náruče. Bylo to svým způsobem ponižující, ale Tal už dávno na svou hrdost rezignoval. Hlavně, že ho to nebolelo.

Krátko po rozbřesku zahlédli Soutok čtyř řek. Nebo si alespoň mysleli, že je to on. Byly tu čtyři řeky, které přitékaly ze severu, z jihu, ze západu i z východu. Stékaly se v podivné čtyřproudé deltě plné černého bahna. Kromě toho tu byly tisíce nejrůznějších kanálů, jejichž účel Tal nechápal.

prsten a tím ho roztavil. Z kamene se vyvalil horký vzduch, ale pořád to nebylo dost.

"Drž seeeeee!" zakřičel Adras a náhle zpomalil. Ze střemhlavého pádu najednou plachtily vzduchem. Stále klesali, ale teď se zdálo, že by mohli stihnout včas zastavit. Možná, že neskončí v kanále nebo na jednom z bahnitých ostrůvků. Ale nepodařilo se to.

Voda byla čím dál tím blíží a Adras i Tal ječeli jak pominutí. Tal se jen stihl zhluboka nadechnout a pak ucítil ránu, jak narazili do vodní hladiny.

Hřmotný Pastýř a Vyvolený chlapec se potopili hluboko pod vodu a skončili až na bahnitém říčním dně.

Tala teď kromě Adrasových paží svíralo lepkavé bahno a ne a ne ho pustit. Nemohl dýchat a nic neviděl, a tak začal máchat rukama i nohama v zoufalé snaze dostat se z té blátivé pasti.

Úplně zpanikařil. Myslel jen na to, že se chce nadechnout. Musí se nadechnout. Musí něco nasát do plic.

I kdyby to měla být voda.

o KAPITOLA o

DVACET DVA

Milla a Odris pozorovaly, jak se Adras s Talem potopili asi dvě stě sáhů před nimi. Voda vystříkla vysoko nad stěžň lodě.

Milla pospíchala na příď a vyhoupla se na zábradlí, aby se mohla dobře rozhlédnout. Myslela si, že až opadne pěna, spatří nad vodou Talovu i Adrasovu hlavu. Ale kromě vlnek se na hladině nic neobjevilo.

Milla váhala. Věděla, že by tam za nimi měla skočit, ale sama moc dobře plavat neuměla. Ledovani nikdy neplavali, jen když pod nimi praskl Led. A v takovém případě měli stejně jen dvě minuty na to, aby se dostali z vody ven.

"Odris!" zavolala. "Pomoz jim!"

"Proč?" zeptala se klidně Odris. "Dřív nebo později Adrase napadne, co má udělat. To je ale trdlo! Nevěřila jsem svým očím, když jsem viděla ty kroupy. Je starší než já o dvě stě let a přitom je to takový motovidlo."

"Tal se utopí!" zaječela Milla. "Běž a pomoz mu!"

"On neumí dýchat pod vodou?" vyhrkla šokovaná Odris. Vmžiku se odrazila od stěžně a vystřelila kupředu Mille nad hlavou. O pár vteřin později žbluňkla do vody, která se opět rozprskla na všechny strany.

Milla úzkostlivě pozorovala hladinu. I přes všechny své chyby si Tal nezaslouží, aby se utopil.

Na hladině řeky se objevilo pár bublin a s nimi i jeden Hřmotný Pastýř. Byl pěkně nacucaný a dokázal se vznést jen pár sáhů nad vodu. Milla nevěděla, který to je. Až když vytáhl svého druha, který držel Tala v pevném sevření, poznala, že to byla Odris.

Vyvolený chlapec byl obalený bahnem, ale podle kašlání a prskání, které bylo slyšet až na loď, bylo jasné, že žije.

Asteřina plachetnice zamířila k urousaným Pastýřům a jejich lidskému nákladu. Adras se zrovna chystal položit Tala na palubu, když vtom Milla vykřikla:

"Počkej! Je celý od bláta! Nejdřív ho trochu opláchni!"

Adras ji ihned poslechl a ponořil Tala zpátky do vody. Ten stihl jen zařvat: "Nééé!", ale už byl znova v řece.

Když ho opět vytáhli, kuckal, plival a hlavně zuřil. Dopadl na palubu a chtěl začít Mille spílat, ale místo toho začal znovu kašlat. Byl příliš slabý na to, aby vstal, a tak se chtěl alespoň odplazit co nejdál od Milly. Ale ta ho hned chytla. Chvilí si myslel, že ho snad hodí zpátky do řeky, ale pak si uvědomil, že mu pomáhá, aby mohl vykukat všechnu vodu. A dokonce mu ani nevyhrožovala smrtí. Jenom ho prosila, aby dával pozor a nepozvracel loď.

I když se mu už žaludek uklidnil, zůstal viset přes okraj lodě. Byl naprosto vyčerpaný a připadal si jako starý, opotřebovaný mop, jaký používal Podnárod na Hradě.

Ale aspoň že to přežil. A ani se ho Milla nesnažila zabít. Jenom s tím znečištěním téhle lodi to trochu přeháněla.

"Takže," zachrptěl. "Znovu se setkáváme."

"Ano," pravila Milla chladně. "Zrádce. Nemysli si, nezapomněla jsem. Přesto jsem se zavázala, že ti pomůžu najít Zákoník a dopravit ho do Temného světa. Pak se vrátím ke svému lidu, abych jim vyprávěla, co všechno jsem zjistila o Aeniru a pošetilosti Vyvolených. A potom se dám Ledu."

"Cože?" zeptal se Tal. "Co myslíš tou pošetilstí?"

"Nepředstírej, že nic nevíš," odvětila Milla opovržlivě. "Dozvěděla jsem se, že Závoj byl vyroben, aby do našeho světa nemohli Aeniřané. A vy, Vyvolení, jste zradili své předky tím, že jste si do Hradu začali vodit duchostíny. Dopustili jste, aby tvorové Aeniru opět získali v našem světě pevné místo."

"O čem to mluvíš?" nechápal Tal. Pěkně se nalokal vody a teď se mu motala hlava. "Duchostíny máme odjakživa a vždycky jsme si pro ně chodili do Aeniru. Závoj s tím nemá nic společného."

"To není pravda," ozval se hlas, který Tal nikdy předtím neslyšel. S námahou se zvedl a otočil se, aby se podíval, komu patří. Čekal by cokoli, jen ne kurškena. Z Pána šelem věděl, že je to velmi chytrá ještěrka, ale netušil, že taky umí mluvit.

"Jmenuji se Kvor Kvor Kvor Achtorn Sezička. Říkej mi Zičko. Tak jako mnoho z nás jsem historik. A jako taková bych tě ráda upozornila, že se mylíš. Vyvolení přišli poprvé do Aeniru, aby si tady obstarali své sluhy - kterým ty říkáš duchostíny - před méně než devíti sty lety. Předtím bylo období více než tisíce let, kdy spolu Aenir a Temný svět vůbec nekomunikovaly. Důvodem byl zákaz cestovat přes hranice mezi těmito dvěma světy, který začal platit díky Asteře a Ramelanovi poté, co byl ve vašem světě vyroben Závoj a na nás uvrhnuto Zapomnění."

"Cože?" Tal nevěřil svým uším. Měl dojem, že tohle je to jediné slovo, jehož významem si může být jistý. Pak se rozčílil. Proč vlastně vůbec poslouchá nějakou ještěrku a tuhle divošku? Nemají ani ponětí o Vyvolených, o Hradě a jeho historii.

"Nevím, kde jste slyšely tyhle povídačky," řekl, "ale zato vím, že máme duchostíny odjakživa. A vždycky jsme si pro ně

chodili do Aeniru. Proto Aeniřani existují."

"Vždycky?" zeptala se ho Ziřka. "To není zrovna přesný časový údaj. Opravdu si myslíš, že celý tenhle svět existuje jenom proto, aby si měli Vyvolení kde shánět svoje duchostíny?"

Tal mlčel. Nevěděl, co na to říct. Necítil se dost jistý na to, aby se pouštěl do diskuse se zdejšími tvory. Přestože by to Mille ani téhle ještěřce Ziřce nikdy nepřiznal, byl si vědom toho, že o Vyvolených, o Hradu, Temném světě a Aeniru ví jen pramálo.

"Zákoník ví, jak to doopravdy bylo," řekl konečně. "Až ho najdeme, uvidíte."

Ziřka se usmála. Nebo si Tal alespoň myslel, že se usmívá. Milla se naopak zamračila, ale než mohla cokoli říct, Tal pokračoval:

"Ziřko. Zákoník o tobě mluvil. Máš nás dovést k Hoře Chladokam. Pak musí jeden z Pastýřů zafoukat na tuhle píšťalku..."

Tal strčil ruku do kapsy a chtěl ostatním ukázat řetěz se dvěma slunokamy a kostěnou píšťalkou, který si přinesl z Hazrorova doupěte. Ale když řetěz vytáhl, nic na něm nebylo.

"To snad ne!" vykřikl Tal. Pustil řetěz na zem a začal zoufale prohledávat kapsy. "Měl jsem tu píšťalku... a dva slunokamy... Grefe..."

o KAPITOLA o

DVACET TŘI

Tal nahmatal něco na dně jedné kapsy. Vytáhl to a s úlevou si oddychl. Byla to jeho kostěná píšťalka. Ale po slunokamech nebylo ani památky. Voda je vyplavila a teď ležely někde na říčním dně. Jeho slunokamový prsten byl ale naštěstí na svém místě.

"Ztratil jsem dva slunokamy," pravil Tal smutně.

Ale měl alespoň píšťalku. Ta byla klíčem k získání Zákoníku a k záchraně Grefa. Na nic jiného teď nemyslel. To o Závoji a o Aeniru na něj bylo trochu moc.

Použít píšťalku, najít Zákoník, vrátit se do Temného světa a najít a zachránit Grefa.

Tal si to opakoval pro sebe stále dokola jako nějaké světelné zaříkávadlo.

"Ta píšťalka je nejdůležitější," pravila Ziřka a ukázala na kostěný nástroj. "Díky ní se hora pohne. Dokud bude znít její tón, hora bude zvednutá nad zemí. A mezitím, Tale, musíte ty a Milla utíkat pod její břicho a vynést Zákoník ven."

"Hřmotný Pastýř by byl rychlejší," namítla Milla, která se na to dívala spíš jako na lov nebo na bitvu. "A silnější. Jak je Zákoník těžký?"

Ziřka kmitla jazyčkem, což v kurškení řeči znamenalo nesouhlas. Když jí došlo, že tomu ostatní nerozumí, řekla: "Ne. Žádný aenirský tvor se nesmí Zákoníku dotknout. Tím je částečně chráněn. A co se týče jeho velikosti, myslím, že se může roztáhnout nebo smrštít, když bude chtít. Ale váží pořád stejně."

"A to je kolik?" zeptala se Milla.

"Je docela těžký," odpověděl kuršken. "O vašich jednotkách hmotnosti toho moc nevím, ale zhruba tolik, co Tal."

Tal zavrtěl hlavou. Necítil se ani na to, aby pomalou chůzí ušel padesát sáhů, natož aby běžel pod zdvihající se horu a vynášel ven věc, která váží stejně jako on.

"Jak daleko budeme muset běžet?" ptala se dál Milla. "A jak dlouho dokáže Odris... nebo Adras... foukat do píšťalky?"

"Myslím, že je to tak pětinasobek délky téhle lodi," odpověděla Ziřka a ukazovala rozpaženýma rukama svůj odhad.

"Jak dlouho může píšťalka znít, to bohužel nevím."

Odris si seshora prohlédla kostěný nástroj.

"Řekla bych, že celé dny," pravila. "Pokud ovšem není kouzelná."

"Samozřejmě, že je kouzelná," skočil jí do řeči Tal. "Jinak by to nepohnulo s horou."

"Zkusím si to," pravila Odris.

Vzala si píšťalku a přiložila si ji k ústům. Ale když zafoukala, nic se neozvalo. Tváře se jí nafukovaly víc a víc, až nakonec vypadala skoro jako gorblag. Ale píšťalka nevydala ani hlásek.

"Byla vyrobena za jediným účelem, a proto se na ni dá foukat jen v blízkosti hory," vysvětlil sebevědomě Tal. Aenir byl plný kouzelných předmětů, které fungovaly jen za určitých podmínek nebo pouze na určitých místech. "Aspoň doufám, že tam to půjde. Možná by to měl zkusit spíš Adras. Pravděpodobně vydrží déle se zadrženým dechem."

"Ne, to teda nevydrží!" namítla Odris.

"Ale ano, vydržím!" zavrčel Adras. "Můžeme to vyzkoušet."

Oba začali nasávat vzduch a žádali Tala, Millu a Ziřku, aby poodstoupili na zád', jinak že by je vlna vzduchu mohla smést z paluby.

Tal si chtěl sednout zády ke stěžni, ale Milla ho vytáhla zpátky.

"Nesedej si! Zamokříš palubu!"

Tal našťavaně setřásl její ruku. Milla udělala krok zpátky a Tal si všiml, že se chystá vytáhnout z rukávu svůj meč.

"Jsem unavený!" zakřičel. "Před chvilkou jsem se skoro utopil. Chci si jen sednout. Jestli chceš, podřízni mě, ale to tu tvoji vzácnou loď zašpiní ještě víc."

Posadil se na zem. Milla zařala zuby, zasunula meč zpátky a místo něho se napřáhla pěstí, jako by vzala Talova slova vážně a nechtěla, aby zakrvácel palubu. Ale Ziřka ji chytila za zápěstí a požádala ji:

"Neperte se! Paluba Rokvolololahinanabeku už byla tolikrát mokrá a zabláčená a dokonce i zakrvácená - a ještě bude.

Ta loď se normálně používá, není to památka na minulost."

Milla se zamračila a odkračela.

"Díky," pravil Tal. "Ale proč je Milla tak naštvaná, když je to vaše loď?"

"Tahle loď," vysvětlila mu to Zička, "kdysi patřila jednomu z nejslavnějších Milliných předků - Asteře, která spolu s Ramelanem ukončila válku mezi světy."

"Komu? A jakou válku?" Tal už zase nic nechápal.

"Zeptej se svého Zákoníku," odvětila Zička. "Protože tomu, co ti řeknu já, stejně neuvěříš."

"Taky že se ho zeptám." Tal zaváhal a pak dodal: "Či že byla tahle loď?"

"Asteřina," odpověděla Zička.

"A jak bylo to druhé jméno? Říkala jsi, že Aster a někdo další ukončili nějakou válku."

"Ramelan. Znáš to jméno?"

Tal opět neodpověděl. To jméno opravdu znal. Ramelan byl nějaký významný Vyvolený z daleké minulosti. Nemohl si vzpomenout, proč byl tak důležitý. Byl něco jako Císař, ale v té době ještě císaře neměli. Bylo to jedno ze jmen, které zaslechl v hodinách dějepisu, ale o nichž si nic nepamatoval.

Zička stála vedle něj, jako by čekala na další otázky, ale vtom Milla vykřikla.

"Hora! Přimo před námi!"

Tal se unaveně zvedl a podíval se před sebe. Šedivá hora vyčnívala nad spleťmi kanály a ostrůvky. Byla ještě přinejmenším několik hodin plavby daleko.

"Takže, to je ona," pravil Tal. "Nevíš, jestli je hlídaná?"

"Ne," odvětila Zička. "Vím jen to, co mému předmozku svěřil Zákoník."

"Tvému čemu?"

"Předmozku," řekla Zička a poklepala si na hrbolek mezi malinkýma očima. "My kurškeni máme dva mozky. Předmozek je zvířecí mysl, ale kromě něj máme ještě 'rorkvialošur', neboli zamozek. Zákoník může své myšlenky uložit do mého předmozku a já se s ním pak dorozumím prostřednictvím zamozku. Anebo Zákoníku dovolím, aby přes můj předmozek získal kontrolu nad mým hlasem."

Talovi přeběhl mráz po zádech. Představa, že by měl mít dva mozky, se mu nelíbila. Co kdyby jeden nesouhlasil s tím druhým?

"Takže tam mohou být nějakí hlídači," odušil. "I když předpokládám, že ten, kdo tam Zákoník uložil, nepočítal s tím, že by někdo mohl získat od Hazrora tu píšťalku."

"Ať tam v tu chvíli budou nějakí hlídači, nebo ne, jakmile se Hora Chladokam pohne, bude o tom vědět celý Aenir," pravila Zička. "Musíš se Zákoníkem co nejrychleji uprchnout."

"Odneseme ho zpátky na Hrad," přisvědčil Tal. "Ale musím najít místo, kde to znám, abychom se bezpečně dostali na druhou stranu. Kterým směrem je teď Enkláva Vyvolených?"

"Na jih," odpověděla Zička. "Pěšky je to několik dní. Musíte jít zrovna tam?"

Tal zavrtěl hlavou.

"Ne. Ale musím jít někudy kde to znám. Jestliže je Enkláva několik dní cesty na jih, měl by někde tady poblíž být Kruh padlých kamenů. Je to tak?"

"Ano. Směřem na jihovýchod. Když půjdete rychle, můžete tam dorazit ještě za světla. Ale na tohle místo není radno chodit po setmění."

"To je pravda," přisvědčil Tal. "Ale už jsem tam několikrát byl, takže bych to mohl použít jako přechod do našeho světa."

Vzhlédl směrem k přidi, kde stála Milla a stínila si oči, aby si mohla pořádně prohlédnout řeku a horu. I když zářilo slunce, nevřhala žádný stín.

"Raději... raději se s Millou usmírím," pravil Tal, když se díval na odlesk slunečních paprsků na palubě. Měl špatný pocit z toho, co jí udělal, ale nahlas by to nikdy nepřiznal.

Pomalů se k ní blížil. Byl si až moc dobře vědom toho, jak rychle umí Milla zareagovat a že jí po boku visí meč z rohu merwina. Když byl asi tak čtyři pět sáhů daleko, kam na něj Milla ještě nemohla, zastavil se.

Po chvíli se k němu Milla otočila čelem. V očích jí zableskla nenávist a Tal sebou škubnul.

"Millo," řekl a ani si neuvědomoval, že k Ledovance vzpíná ruce, jako by ji o něco úpěnlivě prosil. "Já... chtěl jsem ti říct..."

"Tvoje slova jsou bezcenná," skočila mu do řeči. "Jsou jako mlha, kterou prorazí loď, jako ledová tříšť pod mými bruslemi, jako krev, která kape z čerstvého selského masa."

Tal polkl. Tohle bylo horší, než očekával. Nemohl uvěřit, že se chtěl omluvit někomu, kdo k němu byl tak nepřátelský. Když tu tak před ní stál, připadal si podivně méněcenný. Zdálo se mu, jako by byla vyšší než on. Její prsten se slunokamem zářil ve slunečním světle a stejně tak i meč z rohu merwina. Vypadala jako Vyvolená z legend, které se vyprávěly o jeho předcích.

"Já... promiň," řekl. Když to říkal, celý se třásl a v očích se mu zatřpytily slzy. Byly to slzy vzteku, slzy viny i slzy zármutku. "Nevěděl jsem... prostě jsem to musel udělat... Můj otec mi kladl na srdce, abych se postaral o rodinu. Říkal, že musím udělat všechno, co bude nutné, aby byli v bezpečí. Cokoli. Stálo mě to můj stín a stálo to i tvůj stín a já jsem ani nepřemýšlel o tom, co to bude pro tebe znamenat. A byla to moje chyba, že Gref lezl za mnou a že ho zajali, a já ho musím najít a přivést ho zpátky. Je mu jen devět a je tu ještě Kusi a matka... Proto jsem to udělal, proto... Můžeš to pochopit... můžeš...?"

Jeho hlas utichl.

Milla neodpověděla, ale z očí jí zmizela nenávist. Pak se odvrátila, podívala se do dálky a pravila: "Někteří lidé z našeho národa věří, že existuje velká Tabule všech Ledovanů. Je na ní vidět každý lov a každá bitva a deska je svědkem všech

narození a úmrtí, vítězství a porážek. Musela tam být i maličká soška ze selských kostí nebo merwinova žebra, která znázorňovala Millu od Dálných jezdců. Ale teď už tam není, zmizela a hraje jinou hru. Teď nevím, kdo řídí můj osud. Vím ale jistě, že už nejsem tím, kým jsem bývala."

Rozhostilo se dlouhé ticho. Nakonec Tal řekl: "Já také ne."

"Kdoví, co se s námi stane?" vzdychla si Milla. Pak zaváhala. "Rozumím tomu, proč jsi prodal můj stín, Tale z Vyvolených. Ale nezapomenu. A ani ti to neodpustím, protože Ledované nikdy neodpouštějí."

Tal pomalu přikývl, i když přesně nechápal, co tím myslela.

"Nemůžu tě zabít," řekla Milla. "Máme společnou krev a také moc dobře chápou, proč jsi udělal to, co jsi udělal. Možná také jednou ztratíš šanci na budoucí život přičiněním někoho, koho jsi měl za přítele."

o KAPITOLA o DVACET ČTYŘI

Vytáhli Asteřinu loď na pruh černého bahna ve stínu hory a vylezli až k úpatí kamenného monolitu.

Nebyla to nijak zvlášť velká hora, ale když si Tal uvědomil, že pod ní bude muset běžet, připadala mu neskonale obrovská. Pokud se Adrasovi nepodaří dost dlouho pískat, zřítí se na ně spousta kamení.

Adras vyhrál soutěž v pískání na píšťalku, i když oba Hřmotní Pastýři vydrželi se zadržným dechem několik hodin. To Tala velmi povzbudilo. Myslel si totiž, že na vyzvednutí Zákoníku budou mít jen pár minut.

"Jsme tady," prohlásila Zička a ukázala na místo, kde se v šedivém masivu klikatila žíla černého kamene. Vypadalo to jako tmavý blesk. "Zákoník je tímto směrem, asi pět délek lodi daleko."

"Sto třicet sáhů," upřesnila to Milla. Položila na zem meč, pak ze sebe stáhla selské brnění a také ho hodila na zem.

Tal se zadíval na vrchol hory a pak zpátky na řeku s lodí. Byl si téměř jistý, že ať sem ten Zákoník uložil kdokoli, určitě tu nechal i hlídače nebo nějaké ochranné kouzlo. Ale nic neviděl. Vřece, ve vzduchu ani kolem hory se nic nehýbalo.

To mu připadalo ještě podezřelejší. Měli by tu přece být ptáci, hmyz nebo cokoli živého. Ale místo toho se tu proháněl jen lehký vánek, který šuměl v rákosí u řeky.

"Jsem připravená," oznámila Milla. Natáhla ruce nad hlavu a protáhla si obě nohy. Tal si všiml těch modřin, ale už znal Millu natolik, aby věděl, že bude lepší se na nic neptat.

"Než poběžíme, chtěla bych vědět jedinou věc," pravila Milla.

"Ptej se!" odvětil Tal.

"Proč máš zelené vlasy?"

"Vyzvracelo se mi na ně nějaké zvíře," odpověděl Tal otráveně.

Milla se usmála, ale nebylo to škodolibé. Tal si říkal, že dřív by se začala smát na celé kolo.

Kromě toho, že měl zelené vlasy, ho taky bolela ramena a motala se mu hlava. Nohy měl našťestí v pořádku, až na ta lehce popálená chodidla.

Nebyl důvod to odkládat. Ale Tal pořád váhal, dokud se Milla nepřestala protahovat a nepodívala se na něj.

Znal ten pohled. Myslela si, že na to nemá dost odvahy.

"Já jsem taky připravený," řekl rozhodně. "Adras? Víš, co máš dělat?"

"Samozřejmě!" zaduněl Hřmotný Pastýř. "Budu jenom foukat do píšťalky. Takhle."

Než ho někdo mohl zastavit, přiložil si píšťalku k puse a začal foukat.

Ozval se průzračný vysoký tón, který lidské ucho téměř nedokázalo zachytit. Zdálo se, jako by přicházel ze všech stran a ne jenom z píšťalky. Zvuk se odrazil od stěn hory a ozvěny ho násobily.

Tón byl čím dál tím hlasitější a s jeho rostoucí silou se začala hora hýbat.

Nejdříve to začalo dunět pod povrchem a země se roztrásla, až v Talovi zachrastily všechny kosti. Za chvíli mu začaly drkotat zuby, ale to už ze stěn hory padaly hroudy bahna. Za nimi se řítily keře a stromy, jejichž kořeny se uvolnily, když ze sebe hora setřásla veškerou hlínu, v níž rostly.

Tal si všiml, že je z toho Adras celý vyjevený. Na chvilku zaváhal a tón píšťalky zakolísal.

"Nepřestávej!" zaječel na něho Tal.

Hřmotný Pastýř přikývl a foukal dál. Tón se opět zklidnil a ještě zesílil.

Vtom se ozvalo ohlušující praskání a kolem celé hory se zvedl oblak prachu a hlíny. Tal a Milla si předloktím zastínili oči a opatrně se přibližovali k hoře.

Když se prach usadil, spatřili, že se hora zdvihá nad zem. Na druhé straně uviděli škvíru, kterou pronikalo denní světlo. Hora se pořád zakláněla a mezera se zvětšovala.

"Bězte!" zakřičela Zička. "Utíkejte!"

Tal a Milla vyrazili úprkem kupředu, jak nejrychleji to šlo. Museli běžet v předklonu a přitom se ještě vyhýbat padajícím kamením a prasklinám v zemi.

Milla počítala kroky a nahlas vykřikla každou desítku. Každý její krok byl zhruba jeden sáh, takže po sto dvaceti by měli spatřit Zákoník.

Běželi dál do stínu přímo pod břichem hory. Bylo tak blízko, že by stačilo vyskočit a Tal by se mohl dotknout kamene. Ale na nic takového nemyslel. Soustředil se jen na to, že musí najít Zákoník.

"Sto!" vzkřikla Milla.

"Tamhle je!" zvolal Tal s úlevou.

Ukázal na díru nad sebe. Do tmy tam zářil obdélník stříbrného světla.

Běželi k němu. Tal vyskočil, ale nedosáhl na něj. Spadl na zem. Než se stihl zvednout, vyskočila mu Milla na záda a použila ho jako odrazový můstek. Zlehka vyskočila a napřáhla dolů ruku, aby vytáhla i Tala.

"Tohle je Zákoník?" oddychovala ztěžka a ukazovala na zářící desku.

Stříbrný obdélník zajiskřil a na jeho povrchu se objevila písmena. Tal je přečetl, aniž si to uvědomil.

Ano, jsem Zákoník. Vezměte mě a utíkejte! Utíkejte! Bězte! Utíkejte!

Tal s Millou popadli Zákoník, každý z jedné strany. Oba se podívali pod sebe a zjistili, že se hora pořád zvedá výš a výš. Musí buď skočit nejméně šest sáhů, nebo počkat, až hora začne znovu klesat. Ale to by znamenalo nechat se na zpáteční cestě rozmáchnout!

Zvedli Zákoník a skočili.

Ve stejnou chvíli se hora vyhoupla ještě výš.

Tal s Millou přistáli na všechny čtyři. Zákoník upustili.

Do Talova levého ramene vystřelila prudká bolest.

"Áúú! Moje rameno!"

"Výměna stran!" vykřikla Milla a oběhla Zákoník. "Chytni ho pravačkou. Není tak těžký." Podívala se na Tala a zjistila, že jeho levá ruka visí mnohem níž, než by měla. Bylo jasné, že si vykloubil rameno, ale teď nebyl čas na žádné ošetřování.

Tal tiše vzlykl a s námahou obešel Zákoník. Nemohl vůbec hýbat levou rukou a předpokládal, že si ji musel zlomit na několika místech. Ale stačilo se jen podívat na obrovskou kamennou plochu, která se nad nimi tyčila, aby zabral a zdvihl Zákoník.

"Běž! Běž!" křičela Milla. Znovu se nemotorně rozeběhli se Zákoníkem velikosti dveří mezi sebou.

Byli na půl cesty ke světlu a bezpečí, když vtom píšťalka utichla. V tu chvíli se zastavila i hora.

"Rychleji!" zaječela Milla.

Tal taky něco vykřikl, ale ani sám nevěděl, co. S každým krokem ho ukrutně bodalo v rameni a jen stěží udržel Zákoník svou zdravou rukou.

S ohlušujícím lomozem se hora začala sesouvat zpátky. Prudce sebou trhala a klesala až neuvěřitelně rychle. Tohle nebylo žádné pomalé, klidné ulehnutí do vlastní postele.

Tal spatřil před sebou Zičku. Ještěrka vyskakovala do výšky a taky něco křičela. Adras s Odris křičeli. Milla křičela. Všichni hrozně křičeli.

Pak vršek Zákoníku zadrhl o kámen. Ozval se hrozivý zvuk, který utichl, když se ještě více shýbli.

Třicet sáhů... dvacet sáhů... Zákoník znovu zavadil o skálu. Nesli ho už skoro vodorovně a oba byli hluboce předklonění... deset sáhů... ječeli a lezli po čtyřech. Skála jim odírala záda... pět sáhů... čtyři sáhy... oblečení už měli prodřené... dva sáhy a pak...

o KAPITOLA o

DVACET PĚT

Najednou se ocitli v záplavě slunečního světla. Hřmotní Pastýři je vytahovali i se Zákoníkem ven. Vteřinu se zdálo, že jim hora uvězní chodidla. Ale pak byli přece jenom volní.

"Moje rameno, moje rameno!" vzlykal Tal. Smál se úlevou, že se dostali ven, a přitom plakal bolestí.

Milla k němu přistoupila, položila jednu ruku na jeho rameno a druhou uchopila jeho paži.

"Au! Ne!" ječel Tal. "Už jsem se ti omluvil! Nemuč..."

Milla udělala oběma rukama zvláštní pohyb a vtom se ozvalo křupnutí. Talova paže zapadla zpátky do ramenního kloubu. Bolest téměř ihned zeslábla.

"Ach!" vzdychl Tal a zkusil s rukou hýbat. "Díky."

"Vykloubené rameno," pravila Milla. Otočila se na Adrasu a popadla ho za chuchvalec mraku v místě, kde by měl člověk hrudník.

"A co se stalo tobě?" zeptala se vztekla a kroutila mu mračnou kůži. "Proč jsi přestal foukat?"

"Já jsem nepřestal!" namítal Adras. "Foukal jsem dál, ale nic se neozývalo. Prostě to přestalo hrát."

"Mluví pravdu," přisvědčila Zička.

Milla ho pustila a rychle si navlékla svou zbroj. Tal si všiml, že snad ani není udýchaná. Ale v hloubi duše pocítil zvláštní radost. Nebylo špatné mít u sebe Millu, když došlo na takové věci, jako je prcháni zpod klesající hory.

"Musíme odsud pryč," řekl naléhavě a sehnul se, aby zdvihl Zákoník. Milla si přivázala zpátky k pásku svůj obal na meč a také se shýbla, aby mu pomohla.

"Zajímalo by mě, jak dlouho byl ten Zákoník pod tou horou," řekla Milla a zdvihla svoji stranu Zákoníku. Měla dojem, že je trochu větší, než byl pod horou. Byla si jistá, že byl tenčí a nižší, i když pořád vypadal zhruba jako dveře na Hradě. Když Milla domluvila, na stříbrném povrchu Zákoníku se objevila černá písmena:

22 let, 23 dní, 14 hodin, 3 minuty a 42 vteřin.

"Co to říká?" zeptala se Milla. Zákoník totiž používal písmo Vyvolených, kterému nerozuměla.

Právě když to Tal Mille přeložil, písmena se změnila na ledovanské runy. Milla se na ně zadívala. Neuměla moc dobře číst, ale čísla jí nedělala potíže.

"Kdo tě tam dal?" zeptal se Tal.

Přinesli mě dva Vyvolení. Jeden byl Julper Jen-Baren z Páté Indigové a druhý Krislo Hejn-Arit z Druhé Fialové.

Tal chtěl hned popsat Zákoníku duchostín, který unesl jeho bratra Grefa, a zeptat se ho, kterému Vyvolenému patří, ale Zička byla rychlejší.

"Zdravím tě, Mocný Zákoníku," řekla. "Kdyby to teď bylo na tobě, co bys nám radil, abychom udělali?"

Prchněte. Ti, kdo mě sem ukryli, to tu bedlivě střeží. Musíme se vrátit na Hrad. Nohsledi Skeraka už mě nesmí znovu

chytit.

"Skeraka?" zeptal se Tal. Ale odpovědi se nedočkal. Milla už Zákoník nadzdvihávala na své straně a tak se do toho taky musel pustit. Jestli se na povrchu Zákoníku objevila nějaká písmena, viděli je jen Hřmotní Pastýři, kteří neznali písmo Vyvolených.

"Rychle!" nakázala Zička. "K lodi! Dovezu vás co nejbliž k Padlým kamenům."

Když skládali Zákoník na palubu, zdál se Talovi o hodně těžší než pod horou. Ale to bylo asi tím, že tam byl k smrti vyděšený.

Byli už zase uprostřed řeky, když se od hory ozvalo příšerné zavřeštění.

Všichni se ohlédlí. Hora Chladokam byla stále zahalená v prachu, ale i přesto spatřili tvora, který vydával ty ohavné skřeky.

Kroužil ve vzduchu okolo skály. Měl dlouhé vlnící se hadovité tělo s velmi dlouhými hubenými křídly, která se třepetala tak rychle, že nebyla téměř vidět. Byl celý oranžový s černými pruhy a ze zadní části těla mu trčelo žihadlo.

Tal na něj zůstal zírat, až mu vyschlo v puse. Věděl, co je to zač. Znal ho z Pána šelem. Byl to napůl hmyz a napůl plaz a dal se hrát na Povahu, Rychlost nebo Zvláštní. Byl to vosál.

Tal si vždycky myslel, že vosálové jsou velcí nanejvýš jako člověk.

Ale tenhle byl větší než jejich loď.

Tal tušil, že sem přiletěl zjistit, proč se Hora Chladokam zdvihla.

Hledal Zákoník.

Tal se vrhl na podlahu a přes hlavu si přehodil kabát.

Millu napadlo totéž. Během několika vteřin byl Zákoník přikrytý jejich kabáty. Tala překvapilo, jak ten jeho smrdí a jak je zašpiněný. Už si na něj tak zvykl, že si ani neuvědomoval, jak hrozně páchne. Doufal, že to Zákoníku nebude moc vadit.

Ohlédl se zpátky na vosála. Letěl dolů k místu, odkud běželi pod horu pro Zákoník. Obával se, že je možná dokáže najít podle pachu.

"Raději bychom si měli pospíšet," řekla Milla a zamračila se. "Ať je to cokoli, přišlo si to pro nás."

"Je to vosál," poučil ji Tal. Udělalo se mu špatně. "Nejsou to zrovna nejchytřejší tvorové, ale v žihadle mají kyselinu, kterou dokážou vystříknout. A když bojují, úplně se pomátnou a jsou neuvěřitelně rychlí a houževnatí. Tenhle je ještě k tomu obrovský. Normálně by měli být docela malí."

"Jak reagují na blesky?" zeptala se Milla.

"Na blesky?" Tal se trochu uklidnil. Málem by byl zapomněl na Hřmotné Pastýře. "Nevím. Jsou to napůl ještěrky a napůl hmyz. Řekl bych, že by je to mělo zabít."

"Dobře," řekla Milla a poodešla k Odris a Adrasovi.

Tal se stále díval zpátky na horu. Ulevilo se mu, když viděl, že vosál vzlétl a zmizel tam, odkud přiletěl. Už je nebude pronásledovat.

Ale věděl, že je brzy něco najde. Musí se dostat ke Kruhu padlých kamenů a pak rychle zpátky na Hrad. Čím blíže byl svému cíli, tím měl větší strach o Grefa i o sebe. Jakmile bude moct odkrýt Zákoník, položí mu všechny otázky, které mu vrtají hlavou. A jakmile mu Zákoník odpoví, bude vědět, kdo drží Grefa v zajetí... a možná také, co se stalo se zbytkem jeho rodiny.

Po půlhodině dorazili nejdál na jihovýchod, kam loď mohla doplout. Když vyložili Zákoník, Zička jim ukázala, kterým směrem leží Kruh padlých kamenů, a z paluby se s nimi rozloučila.

Milla ještě tleskla pěstmi před očima, aby jí vzdala hold, a Tal zablýskl svým slunokamem. Dával si však pozor, aby se světlo příliš nerozžářilo, pro případ, že by je někdo sledoval.

"Jestli ještě někdy navštívíte Aenir," pravila Zička, "určitě se na mě doptáte. Přinejmenším v Koutě kurškenů, kde žije většina příslušníků mého rodu. Rokvolololahahanabek a já vám přejeme všechno dobré, dcero Daniry a synu Ramelana. Ráda bych se na něco zeptala toho vašeho Zákoníku, ale vím, že na to teď není čas. A asi už se k tomu nedostanu, protože my kurškeni nesmíme překročit hranice tohoto světa. Sbohem!"

Aniž malá ještěrka vydala jakýkoli pokyn, loď se obrátila a rychle odlpula. Tal s Millou jí zamávali, pak zdvihli Zákoník a vydali se na cestu.

Adras a Odris se řídili Millinými pokyny - letěli nad nimi, každý jinak vysoko, a dávali pozor, co se děje kolem.

Tal s Millou šli mlčky. Bylo pěkně namáhavé vláčet se se Zákoníkem, ale to nebyl hlavní důvod, proč jim bylo zatěžko si povídat. Ani jeden totiž nevěděl, jak překonat tu propast, která zela mezi nimi. Oba si svým způsobem přáli smířit se, ale bránil jim v tom jejich původ a to, jak se oba změnili. Tal už nebyl opravdový Vyvolený a ani Milla už ve skutečnosti nebyla Ledovanka. Ale ani jeden z nich nevěděl, jak znovu vystavět jejich přátelství a odpustit všechno, co si doposud provedli.

A tak se mlčky ploužili dál a dál černým bahnem přes polámané rákosí a jámy plné bublajícího černého kovu, kterému Milla říkala galt.

Konečně Tal spatřil to, co hledal. Dorazili na vrchol kopce, pod nímž stál v údolí kruh z kamenů. Bylo to velmi zvláštní místo. Kameny byly zasazené do země tak, že z nich vyčuhovala jen malá část. Z dálky vypadaly spíš jako houby.

"Padlé kameny!" vykřikl Tal z posledních sil. Už tu byl několikrát a jeho rodina se odsud jednou přemístila do Temného světa. Bezpečí bylo nadosah!

Chystali se na sestup z kopce, když vtom na ně seshora zavolala Odris.

"Pozor, vzadu!"

Tal a Milla položili Zákoník spodní stranou na zem a otočili se.

Nejdřív uviděli vosála. Ale nebyl sám. Letěli s ním další čtyři menší vosálové. A dole na zemi se vyrojila celá armáda

různých tvorů, kteří pobíhali, poskakovali a plazili se dolů z kopce. Byli mezi nimi vengendarlové, borzogové, filjikové a spousta dalších krvelačných tvorů.

Uprostřed houfu běžel muž ve Fialovém rouchu. Byl to vysoce postavený Vývolený a na krku a na rukách se mu houpala spousta slunokamů.

"Chytí nás!" řekla naléhavě Milla odhadujíc vzdálenost mezi nimi, pronásledující armádou a kamenným kruhem.

"Ne," pravil rázně Tal. "Poletíme. Odris, Adrasi!"

Jednou rukou se natáhl a druhou pevně sevřel Zákoník.

Milla se také natáhla, ale řekla: "Myslela jsem, že se Zákoníku nesmí dotknout žádný Aeniřan."

"Oni se ho nebudou dotýkat," uklidňoval ji Tal. Zatnul zuby, protože se obával, že si zase vykloubí ramena. "My budeme držet Zákoník a Pastýři budou držet... áááá!"

Hřmotní Pastýři se k nim snesli a zdvihli je do vzduchu. Tal sice neměl vykloubenou paži, ale bolela ho snad ještě víc než předtím.

"Leťte k tomu kruhu z kamenů!" zvolal. "Přímo doprostřed! Rychle!"

o KAPITOLA o

DVACET ŠEST

Hřmotní Pastýři je vysadili uprostřed kruhu z kamenů a pak oba vystřelili zpátky na oblohu. Aby mohli použít své blesky museli letět nad blížící se vosály.

Tal a Milla položili Zákoník na zem. Milla chtěla vytáhnout svůj meč a jít kruh bránit, ale Tal ji zastavil.

"Ne," řekl. "Lehni se vedle Zákoníku a na hrud' si polož svůj slunokam. Já odříkám Cestu na Hrad. Musíš si to pro sebe opakovat a soustředit se na barvy."

"Nic takového!" protestovala Milla. "Neopustím... nenechám tě tady... samotného... bojovat."

"Já půjdu taky," ujist'oval ji Tal. "Ale ty musíš jít jako první. Neznáš přeci Cestu."

Nad hlavami jim zahřmělo a oblohu ozářily blesky. Tal s Millou pozorovali, jak vosálové porušili svou formaci a obrátili se nazpátek. Blesky, které na ně Odris s Adrasem vrhali, je vylekaly.

"Zákoník se musí dostat zpátky!" snažil se Tal překřičet hřmění. "Jedině s ním je možné najít Grefa. Ebbitt bude vědět, co s ním."

"Nemůžu svého druhu opustit v boji!"

"To není žádný boj!" zaječel Tal. Snažil se přijít na něco, čím by ji přesvědčil. Konečně vykoktal: "Millo, prosím. Musíš jít jako první. Pomysli na svůj klan. Potřebuje slunokam. A Gref... a Ebbitt... můj národ potřebuje Zákoník. Ať se stane cokoli, ovlivní to i život Ledovanů. Aspoň jeden z nás se musí vrátit zpátky do Temného světa."

Zabralo to. Milla energicky přikývla a lehla si vedle Zákoníku. Levou ruku položila na něj a pravou si přidržela slunokam na prsou.

Tal se ohlédl na blížící se nepřátele a pak si rychle klekl vedle Milly. Zdvihl svůj slunokam a začal odříkávat Cestu na Hrad.

Milla se soustředila na jeho slova a snažila se nevnímat burácení hromů, ani vzdálené výkřiky jejich pronásledovatelů. Z jejího slunokamu vytryskl proud barvy a přelil se jí přes tvář. Na kůži ucítila podivné teplo, stejně jako když minule přecházela hranice mezi světy.

S přívalem barevných odstínů zmizel Talův obličej a také obloha změnila barvu. Ale než se nebe vytratilo docela, zaslechla Milla výkřik Odris: "Adrasi! Odcházím!"

Hřmotná Pastýřka se s ohromnou rychlostí zřítíla z oblohy s jednou rukou nataženou směrem k Mille. V momentě, kdy se jí dotkla, se všechny barvy rozjasnily a splynuly v duhový obraz.

Milla zamrkala a byla pryč.

Tal vstal. Milla a Zákoník zmizely zpátky na Hrad, zpátky do Temného světa. Odris šla s nimi.

Zůstal tu jen Adras, který zuřivě metal blesky po vosálech. Ale zatímco se staral o létající hmyzoještěrky, ostatní živočichové už byli v půli cesty z protějškého kopce.

Tal by velmi rád utekl. Byly tu desítky odporných tvorů, kteří se na něj chystali zaútočit. Do minuty obsadí celý kruh kamenů. Pokud si lehne na zem a pokusí se přenést se do Temného světa, mohli by se k němu dostat dřív, než stihne kouzlo dokončit.

Ale když odsud neuteče, určitě ho dostanou.

"Adrasi!" zakřičel Tal a rychle si lehl na zem. "Polet', co nejniž to půjde!"

Uvědomil si, že se hrozně třese. Ani ruku nedokázal udržet v klidu. Zíral na slunokam na svém prstu, ale ani se nepokusil si ho sundat. Věděl, že by ho upustil.

Okamžitě začal odříkávat Cestu na Hrad. Ze slunokamu vytrysklo Červené světlo a jako voda se rozlilo po jeho těle až k nohám.

Hřmění ustalo. Teď bylo slyšet vřeštění a skřeky tak strašlivé, že se Talovi zrychlil tep až na hranici možností. Náhle zapomněl na veškerou bolest. Každým, byť sebemenším zákoutím své mysli se soustředil na slunokam a na Cestu.

Mluvil čím dál rychleji a přidával další a další barvy. Ještě nikdy při zaříkávání tak nespíchal. Báł se, že zkomolí správné znění a skončí kdoví kde. Ale ještě víc se báł všech těch stvůr, které už musely být u jeho bezbranného těla. Začala se tvořit duha. Přes rozmazané barevné skvrny spatřil Adrase, jak se snáší k zemi a natahuje k němu paži.

Protože měl Pastýř Talův stín v sobě, nemohli se přenést, dokud se ho Pastýř nedotkne. Talův stín sloužil jako pojistka, že neodejde z Aeniru bez Adrase.

Ve chvíli, kdy se Adras objevil Talovi nad hlavou, spatřil Tal také vosála normální velikosti. Oba se střetli přímo nad

chlapcovým tělem. Adras se k němu natáhl a druhou rukou praštil vosála do hlavy. V tu chvíli vosál vystříkl ze svého žihadla kyselinu.

Zablesklo se duhové světlo. Tal s Adrasem zmizeli.

o KAPITOLA o DVACET SEDM

Když se Tal přenesl do Temného světa, ječel bolestí. Nohu mu totiž propálila vosálova kyselina. Trhl sebou, aby se podíval, jestli je to vážné, a přitom se praštil hlavou o víko rakve. Úplně zapomněl, že své tělo odložil v Mauzoleu Vyvolených, které v tu dobu bylo pro takový účel tím nejvhodnějším místem.

Ted', když měl nohu popálenou od kyseliny a bouchl se do hlavy o rakev, už se to nezdálo jako ten nejlepší nápad. Jako pokaždé, kdy se vrátil z Aeniru, byl zpomalený a těžkopádný.

"Tohle je velice zvláštní," ozval se hlas odněkud zpod něj. Tal hrůzou zcepeněl, ale pak si uvědomil, kdo to je.

Byl to Adras, z něhož se stal stín.

Oblakovitá stínová ruka se obtočila Talovi kolem těla a chtěla mu pomoci otevřít víko. Ale místo toho projela skrz hmotu.

"Musíš... musíš se soustředit," řekl Tal. Zdálo se mu, že má nějaký divný hlas. Zněl úplně jinak než v Aeniru. A kromě toho cedil slova přes zaťaté zuby, protože ta bolest v noze byla nesnesitelná. "Aby bylo tvé stínové tělo dost silné a dokázalo pohnout s hmotou."

"Ale jak?" vzlykl Adras.

"To nevím," zašeptal Tal. "Mysli si, že je to... nevím, snad... pevnější. Představuj si to."

Adras se znovu natáhl a tentokrát jeho stínová ruka neprošla kamenem. Víko se pomalu začalo otevírat.

Tal ztlumil záři svého slunokamu a Adras se zeptal: "Co se stalo? Cítím se slabý."

"Buď potichu," zašeptal Tal. Nechtěl, aby je nějaký Vyvolený, který by zrovna mohl být v Mauzoleu, zaslechl. "Ted' je z tebe duchostín. Abys byl silný, potřebuješ světlo."

"Aha," odvětil Adras. Když byl ještě Hřmotný Pastýř, netušil, jak zeslabit svůj hlas.

Tal zavřel oči a snažil se dýchat co nejpomaleji. Říkal si, že ho každou chvíli prohlédne Ebbitt a pomocí svého slunokamu ho zbaví bolestí. Každou chvíli. Jediné, co musí zvládnout, je soustředit se na svůj dech.

"Tale! Co se stalo?"

Nebyl to Ebbitt, ale Milla.

Tal otevřel oči. Milla si prohlížela jeho nohu, z níž stále stoupaly prstýnky kyselinového kouře. Za ní se vynořil obrovský duchostín - Odris. Stále vypadala jako Hřmotný Pastýř, ale byla menší než v Aeniru. Zvláštní bylo, že z jejího těla sem tam vytryskly malé jiskry tmavší stínové hmoty. Nic podobného ještě Tal u duchostínu neviděl.

"Kyselina," zašeptal. "Vosál. Sežeň Ebbitta."

"Není tady," pravila zoufale Milla. "Nechal mi vzkaz, ale já ho nedokážu přečíst. Pro tebe tu taky něco nechal."

Tal maličko zdvihl hlavu a zasténal bolestí. U jeho pravé ruky ležel srolovaný kus papíru, ale on byl příliš vyčerpaný a ani se nepokusil ho zvednout.

"Léčivé kouzlo," zašeptal znovu. "Použij svůj slunokam."

"Ale já nevím jak," namítla Milla. Znovu se podívala na jeho nohu. Kyselina rozleptala jeho kožešinové kamaše a vyžrala kus masa až na kost. Na Ledě by mu nohu museli uříznout a pahýl opálit, pokud by zrovna nebyl nablízku nějaký velice zkušený léčitel.

"Zeptej se Zákoníku," zašeptal z posledních sil Tal.

Pak omdlel. Milla si ještě chvíli prohlížela zranění pod propálenou kožešinou. Pak poodešla k rakvi, z níž před chvílí vylezla. Zákoník ještě ležel uvnitř. Změnil tvar, aby se do rakve vešel, ale jak Milla předpokládala, pořád vážil tolik, co předtím. Dalo to strašnou námahu, než ho vypáčila a postavila vedle rakve, v níž ležel Tal.

Taky při tom nadělala pěkný rámus. Když byla hotová, bedlivě se rozhlédla po Mauzoleu, aby se ujistila, že tím hlukem nepřilákala něčí pozornost. Ale rozlehlá síň byla liduprázdná. U stropu blikaly maličké slunokamy, které měly připomínat aenirské hvězdy. Nikde se nerozzářilo žádné ostré světlo a v řadách rakví a soch duchostínů, které je zdobily, byl klid.

"Odris," řekla Milla tiše, "hlídej tamhlety dveře. A ty, Adrasi, dávej pozor na hlavní bránu."

Odris se otočila ke dveřím. Adras se narovnal, až byl třikrát vyšší než Milla, a pravil: "A proč bych to měl udělat?"

"Protože to Milla řekla, abys věděl!" přikázala mu ostře Odris.

Adras si odfrknul. Z nosu mu vyletěl malý tmavý stínový blesk, což ho rozesmálo.

Milla si ho nevšímalá a pohlédla na Zákoník. Dlouze ho pozorovala. Připadalo jí, že když ho požádá, aby ji naučil léčit slunokamem zranění, ještě víc se vzdálí svému vysněnému poslání Panny ochránkyně. Možná že už se nebude moct považovat za Ledovanku.

Ale stále tu byla ta spleť sítí závazků, které měla vůči Talovi, a toho, co dlužil zase on jí.

"Potřebuji použít svůj slunokam na vyléčení popáleniny od kyseliny," řekla Zákoníku. "Porad mi, jak."

Stříbřitý povrch Zákoníku se rozvlnil, ale neobjevila se žádná slova.

"Odpověz mi," naléhala Milla a zaklepala na povrch. Byl studený jako led a nezůstala na něm žádná stopa po jejím prstu.

"Nařizuji ti, abys mi odpověděl!"

Zákoník se zatřpytil, ale slova se neobjevila.

o KAPITOLA o DVACET OSM

"Proč mi neodpovídáš?" křičela už zoufalá Milla.

Tentokrát se na stříbrném povrchu objevily tmavé ledovanské runy, jako by se vynořily odněkud z velké hloubky. Protože jsi mi nepoložila otázku. Musíš se mnou hovořit v otázkách.

"Jak mám použít svůj slunokam, abych s jeho pomocí vyléčila ránu po kyselině?" zeptala se Milla.

Sleduj a uč se.

Runy zmizely a místo nich tu byl obrázek. Vypadal tak opravdově, že si Milla chvíli myslela, že je to skutečnost.

Zobrazoval ledovanskou dívku se slunokamovým prstenem. Až po chvíli Mille došlo, že to má být ona.

Pod obrázkem se objevily další runy. Popisovaly, co má udělat - pak se to odehrálo na obrázku. Poté to zopakovala sama Milla. Když to udělala nepřesně, protože si špatně přečetla instrukce, obrázek znovu předváděl správný postup, dokud se to nenaučila.

Nějakou dobu to trvalo. Milla musela Zákoník několikrát zastavit, aby zkontrolovala Talův stav. Byl v bezvědomí, ale rána nekrvácela. Zdálo se, že kyselina ucpala žíly, což bylo Talovo jediné štěstí.

Konečně byla Milla připravená. Pohlédla na Tala a zdvihla svůj slunokam. Pozvolna přivolala Modrý paprsek léčení.

Musel mít přesný odstín a správnou intenzitu, ale to už si Milla dobře procvičila. Vypadal správně.

S čelem zkříveným vráskami soustředění dívka přenesla Modrý paprsek na Talovu ránu. Kdekoli se světlo dotklo rány, zhojilo ji. Maso začalo zase dorůstat.

Milla nechala působit Modrý paprsek a začala vytvářet další, Žlutý paprsek náhrady. Bylo to velmi složité, protože musela vyrobit vrstvu Žlutého světla, z níž nad Modrým světlem vzniknou umělé nervy, žíly, sval a kost. Ty budou fungovat jako dočasné náhražky, než se ty skutečně uzdraví.

Žlutý paprsek se klikatil sem a tam a pomalu, kousíček po kousíčku nahrazoval chybějící části.

Konečně to bylo hotové. Milla nechala světelné paprsky vplynout zpátky do slunokamu a s úlevou si oddychla. Až teď si všimla, že je Tal vzhůru a pozoruje ji.

"Děkuji," řekl. "Dobrá práce. Máš na léčení talent."

"Jsem válečnice," odvětila Milla a Tal si myslel, že ji svým komplimentem urazil. Ale Milla pokračovala: "Každý správný válečník musí umět i léčit. I když je to spíš práce pro Pána meče než pro Pannu ochránkyni."

Tal se posadil a obezřetně si ohmatl nohu. Cítil bolest hluboko v noze, jako když ho holívají zuby. Ale když bude opatrný, bude se na zraněnou nohu moci postavit.

Adras mu pomohl na nohy. Bylo to zvláštní opět cítit přátelskou podporu vlastního stínu, pomyslel si Tal. Adras nebyl na omak lepkavý jako ostatní duchostíny.

"Neříkala jsi, že nám Ebbitt nechal vzkaz?" zeptal se Tal. Milla mu podala svitek, který našla ve své rakvi, a z té jeho vytáhla i druhou zprávu. Tal oba svitky rozvinul a hned zjistil, že jsou totožné. Přečetl jeden z nich nahlas, aby Milla a duchostíny věděly, co tam stojí.

Milé děti,

někdo si zřejmě myslí, že jsem se pro něj stal nebezpečným, protože se mě pokusily vyčenichat jisté duchostíny. Abych je setřásl a také odvedl pozornost od vás, sestoupil jsem níž, níž, níž, níž, níž a ještě jednou níž, než se obvykle vyskytují. Pokud budete moci, přijďte sem za mnou. Jestli máte Zákoník, vezměte ho s sebou. Nikomu nevěřte, absolutně nikomu. Samozřejmě kromě mě. Našel jsem chodbu, která vede na jedno z hlavních schodišť Podnároda. Když půjdete touhle cestou, neměly byste se dostat do potíží. Pokud mě ovšem nechytí - pak byste měly spoustu problémů. To bychom byli všichni v pěkné kaši.

Doufám, že se brzy uvidíme.

E.

"To je typické!" zabručel Tal.

"Kam odešel?" zeptala se Milla. "Nerozumím tomu."

"Do Podnároda Sedm," odvětil Tal. "Alespoň tak jsem to já pochopil."

Zavrtěl hlavou. "Ale já tam dolů nepůjdu. Musím zachránit Grefa. To byl hlavní důvod, proč jsem chtěl získat Zákoník!"

"Myslím, že bychom měli Zákoník donést k Ebbittovi," namítla Milla. "Nesmí ho získat tvoji... naši nepřatelé."

"Ne!" vykřikl Tal. "Já musím zachránit Grefa!"

Namáhalo ho i pouhé mluvení a teď, když se rozlétl, úplně zbledl. Přestože na něj působilo léčivé kouzlo slunokamu, byl stále velmi slabý.

Milla na to nic neřekla, jen se na něj přísně podívala.

"A co vlastně myslíš tím 'naši' nepřatelé?" zeptal se Tal.

"Teď, když už toho vím o dost víc, mám dojem, že existují zlí Vyvolení a... hloupí Vyvolení. Ti hloupí nejsou důležití.

Tvoji nepřatelé patří k těm zlým Vyvoleným a jsou to i nepřatelé Ledovanů."

"Eh, no dobře," řekl Tal, ale Mille bylo jasné, že nechce slyšet o čemkoli, co se nebude bezprostředně týkat nalezení Grefa.

Podíval se na Zákoník. Milla si toho všimla a poradila mu: "Musíš mu klást otázky. Jinak nepromluví."

Tal přikývl a pomalu se šinul k tomu zvláštnímu stříbrnému předmětu. Když byl takhle opřený o rakev, vypadal jako zrcadlo. Ale jeho stříbrný povrch nic neodrážel.

Chvilku to trvalo, než si Tal zformuloval otázku. Zdálo se mu, že se to všechno stalo tak dávno. Jak Gref šplhal za ním na Červenou věž, jak se ho zmocnil duchostín a vtáhl ho zpátky dovnitř...

"Který Vyvolený je Pánem duchostínů ve tvaru borzoga?" zeptal se konečně.

Na povrchu Zákoníku se seřadila písmena do slov. Před očima se Talovi rozeběhl dlouhatánský seznam jmen všech Vyvolených. Pak se náhle zastavil a jedno jméno se začalo zvětšovat.

Nilhir Jerel-Orim ze Třetího Rádu Červených.

"Kde bydlí Nilhir Jerel-Orim ze Třetího Rádu Červených?" ptal se Tal dál. Nebyl si jistý, jestli Zákoník dokáže zodpovědět tenhle typ otázek, ale chtěl to alespoň zkusit.

Zákoník ihned odpověděl přesně vyznačenou mapkou. Jak se dalo očekávat, Nilhirovy komnaty byly na Červené úrovni. Ale co bylo podivné, Zákoník vyznačil také jednu místnost v opuštěné Bílé úrovni, poměrně blízko Dómu děsů. Tam drží Grefa, pomyslel si Tal. Určitě je to tak. Ještě chvíli se díval na mapu a snažil se vrýt si do paměti přesnou polohu onoho pokoje.

o KAPITOLA o DVACET DEVĚT

"Není rozumné snažit se teď zachránit tvého bratra," přerušila jeho soustředění Milla. "Měli bychom donést Zákoník k Ebbittovi. Já se pak vrátím na Trosečnou loď."

O Ledu se nezmínila, ale oba na to mysleli.

"Ne," tvrdohlavě trval Tal na svém. "Musím zachránit Grefa! To je to nejdůležitější! Musím se postarat o svou rodinu. To mi otec..."

"Ty ses na něj ještě nezeptal," skočila mu do řeči Milla.

Koutkem oka zahlédla podezřelý pohyb, a tak se prudce otočila, připravená tasit meč. Ale byl to naštěstí jen Adras s Odris, kteří si pomalu zvykali na svou novou stínovou podobu. Už se naučili, jak ze sebe udělat pevnou hmotu i jak projít kamennou zdí. Teď si zrovna procvičovali střelbu stínových blesků. Ještě štěstí, že na rozdíl od pravých blesků tyhle nebyly doprovázeny hřměním.

Milla na ně rozčileně zamávala a přísně ukázala na dveře. Pochopili a soustředili se znovu na hlídání.

"Ne," pravil tiše Tal. "Ještě jsem se nezeptal. Já... bojím se, co mi odpoví."

Milla přikývla, ale moc tomu nerozuměla. Její rodiče už byli oba dávno mrtví.

"Asi bych měl," dodal Tal, ale očividně se mu do toho vůbec nechtělo.

"Udělal jsem příliš mnoho chyb," řekla Milla. "Ty chyby jsem způsobila já, protože nevěřím, že existuje nějaká velká Tabule a já jsem jen její nepatrná částice. Měla jsem se vrátit na Trosečnou loď, jakmile jsem získala slunokam. Neměla jsem chodit do Aeniru..."

"Já vím, já vím," přerušil ji Tal. "Omlouvám se ti..."

"Ty tomu nerozumíš," začala znovu Milla. "Rozhodla jsem se, že na jedné další chybě už nesejde. Pomůžu ti zachránit tvého bratra. Ale Zákoník tady budeme muset schovat. A nemůžeme se procházet po vašem Hradě tak, jak vypadáme. A taky se potřebuju najíst a napít."

"Jídlo, pití a šaty můžeme sehnat ve skladě Podnároda," navrhl Tal. "Je noc, takže když se budeme držet bezbarvých chodeb na prostřední úrovni, dostaneme se tam, kde asi drží Grefa. Je to... je to kousek od Dómu děsů..."

Milla pokrčila rameny. Na rozdíl od Tala pro ni Dóm děsů nepředstavoval žádné zvláštní nebezpečí. Už se ukázalo, že když bude volat Babizny na pomoc, Stroje děsů proti ní nic nezmůžou.

"Doufám, že narazíme na Fašneka," připomněla Talovi hrůzostrašného strážce Dómu děsů.

"Jen to ne," otřásl se Tal. "Nemůžeme si dovolit nějaký konflikt."

"Tak tedy pojďme," řekla rozhodně Milla. "Nejdřív se najíme a pak se tam proplížíme... nebo probijeme."

"Musíme nejdřív schovat Zákoník," namítl Tal. Popošli k němu. Tal ho začal zdvihat, ale Milla se ani nepohnula.

"Musíš se ho zeptat," naléhala. "Když to neuděláš, bude tě to pronásledovat ve snu."

Tal přikývl. Zoufale si přál, aby byl jeho otec naživu, ale strašně se bál, že mu Zákoník řekne, že je mrtvý.

"Zeptej se ho!" povzbuzovala ho Milla.

Tal se poškrábal na nose a pak sepnul ruce. Začal praskat klouby na levé ruce. Konečně se ustrašeným hlasem zeptal:

"Zákoníku, je Rerem Abitt-Erem stále naživu?"

Na okamžik přestal dýchat. Na povrchu se objevila slova, ale Tal té odpovědi vůbec nerozuměl. Očekával jednoduše ano, nebo ne.

Ale Zákoník napsal: Není ani mrtvý, ani živý.

"Co tím myslíš?" zeptal se chlapec naléhavě.

Ani mrtvý, ani živý.

Tal zavrtěl hlavou.

"Co říkal?" zeptala se ho Milla. Než stihl Tal odpovědět, ukázal Zákoník stejnou větu v ledovanských runách.

"Zákoníku, kde je Rerem Abitt-Erem?" ptal se Tal dál.

V Oranžové věži. Nad Závojem.

Tal se zakuckal. Tam jeho otec přece být nemůže! Nebylo tam nic než síť se slunokamy.

"Jak... jak může nebýt ani mrtvý, ani živý?"

Je Hlídačem Hlavního Oranžového slunokamu. Ten byl otevřen, a proto Rerem nežije. Dokud ho někdo znovu nezapečetí, nebude žít. Pokud ho někdo zapečetí, znovu obživne.

"Tomu nerozumím," řekl zmateně Tal. Co byl ten Hlavní Oranžový slunokam?

Chtěl se ptát dál, když vtom k nim přes rakve přiletěla Odris a hlasem, který zřejmě považovala za šepot, volala:

"Lidé a stíny! Je jich spousta a blíží se sem!"

Tal a Milla beze slova zvedli Zákoník a vložili ho zpátky do rakve, kde změnil svůj tvar podle jejího. Pak za ním zaklapli těžké kamenné víko.

Potom Vyvolený chlapec a ledovanská dívka utíkali k východu pro Podnároda, kde pracovali sochaři služebníci. Podle Ebbitta tady měla být další cesta ven.

V okamžiku, kdy opustili Mauzoleum, se sem nahnul dav Vyvolených. Starodávnou síň zaplnilo světlo a spousta opravdových duchostínů se smísila se stíny, které vrhaly sochy na hrobkách.

o KAPITOLA o

TŘICET

Milla musela Tala od Zákoníku doslova odtáhnout. Ani ne tak kvůli jeho zraněné noze, která ho zpomalovala, ale spíš kvůli novým informacím o jeho otci. Jak to, že je v Oranžové věži? Co to znamená, že je Hlídačem Hlavního Oranžového slunokamu?

Podle Ebbittova popisu, který jim zanechal v dopise, našla Milla malá dvířka v postranní stěně skříně na nářadí, kterou používali kameníci z Podnároda. Dvířka vedla přes úzkou spojnicí do obyčejné chodby Podnároda. Jako všechny podobné cesty, byla i tahle jen matně osvětlená drobnými slunokamy s omezenou silou.

Tal se mezitím vzpamatoval a vystřídal Millu na vedoucím místě. Zákoník ho tak vyvedl z míry, že mu ani nevadilo připustit před Millou, že se v těchto chodbách a skladech Podnároda moc nevyzná.

Přesto nakonec dokázal najít cestu k místu, které znal. Byla to šachta na prádlo, kterou s kamarády používal jako zkratku mezi úrovněmi. Kde byla šachta na prádlo, muselo být i nějaké oblečení. Bylo sice špinavé, ale poté, co musel nosit ty odporné kožešiny, mu připadalo čisté až až.

Všechny své ledovanské svršky hodil do koše a oblékl si klasickou uniformu Vyvolených dětí. Patřily k ní bílé kalhoty a košile, i když tahle měla modré manžety a límec, což neodpovídalo jeho hodnosti.

Milla si vybrala šaty dozorkyně Vyvolených a navlékla si je přes brnění a kožešiny. Šaty byly celé žluté a spodní okraj lemovaly malé úlomky slunokamů. Po stranách je Milla rozřízla, aby mohla pohodlně běhat.

Zatímco se převlékali, Adras s Odris mezi nimi na Talův pokyn vytvořili neprůhlednou stěnu. Mille by to bylo úplně jedno, ale mezi Vyvolenými byla nahota přísné tabu. A Tal si ještě zcela nezvykl na ledovanské způsoby.

Když byli jakž takž zamaskováni, pospíšili si do bezbarvé chodby a pak dalšími cestičkami Podnároda. Tal se na chvíli ztratil, a také potkali několik lidí z Podnároda. Všichni před sebou tlačili vozíky s jídlem, oblečením nebo jinými věcmi, které vyrobili v dílnách v nižších úrovních. Pokaždé, když se k nim někdo přiblížil, Tal poručil Adrasovi a Odris, aby se za nimi hrozivě vztyčili. Sluhové vždy sklopili zrak a ustrašeně odcupitali pryč. Hřmotní Pastýři byli bezpochyby největší duchostíny, jaké kdy Tal viděl, snad kromě Císařovna Sharrakora. A na rozdíl od různých jezatých a ostnatých duchostínů naháněli hrůzu. Vypadali jako nadýchaní obři a už jen jejich velikost kdekoho zastrašila.

Tal si uvědomil, že nakonec našel mocný duchostín, s kterým by ho pravděpodobně automaticky povýšili mezi Žluté nebo dokonce Modré. Jenomže on si Adrase nepřipoutal tak, jak se to od každého Vyvoleného očekává. Tím, že odešel do Aeniru, porušil zákon. A kromě toho dal holce, která nebyla Vyvolená, duchostín a slunokam.

Samotného ho překvapilo, že ho to ani moc nemrzí. Spíš se čím dál tím víc bál o Grefa. Co s ním asi prováděli v té zastrčené místnosti, odkud by žádný Vyvolený ani nikdo z Podnároda neslyšel volání o pomoc... ani pláč a křik?

"Kam teď?" přerušila Milla jeho myšlenky. Ocitli se na křižovatce. Jedna chodba Podnároda vedla nalevo, druhá napravo, ale také tu byl vchod na Oranžovou úroveň. Oranžová šest, usoudil Tal podle uspořádání slunokamů na stropě.

Tak blízko domů. Nedaleko odtud ležela na své posteli jeho nemocná matka. Ztracená ve snech. Tak rád by ji zase viděl.

"Kudy?" opakovala Milla.

Tal ukázal doleva na chodbu Podnároda. Trásla se mu ruka.

Museli jít stále po téhle cestě až k nejvyšší Červené úrovni a odtud do Bílých Komnat.

Trvalo jim to několik hodin, protože museli přejít z jedné strany Hradu na druhou. Jak se blížil den, v chodbách bylo čím dál tím rušněji. Tal si byl jistý, že někteří sluhové si je prohlížejí, přestože mají sklopené oči. Ale Podnároda se nebál.

Pokud je někdo neoslovil, sami na Vyvolené nemluvili. Snad si nebudou pamatovat ty zvláštní Vyvolené a jejich ohromné duchostíny.

Milla byla jiného názoru. Někteří lidé z Podnároda vypadali opravdu chytře a Milla si byla jistá, že je prozradí. Na každého, kdo se odvážil podívat se jí do očí, hodila nenávistný pohled. Snad si dobře rozmyslí, než o ní budou někomu vyprávět.

Bílé Komnaty se od zbytku Hradu lišily. Protože je už dlouho nikdo neobýval, byly chladnější, tmavší a mnohem špinavější. Když procházeli jednou z chodeb, všude kolem vířily spousty prachu. Jiné cesty a síně však vypadaly udržovaněji.

Dorazili do rozlehlé studené haly, na jejímž klenutém stropě nesvítil ani jeden slunokam. Horní část místnosti byla v naprosté tmě a trocha světla sem dopadala jen ze tří chodeb, které sem vedly z jihu, východu a západu.

Tal se obezřetně rozhlédl, ale nevšiml si ničeho, kvůli čemu by tu měla být taková tma. Napadal ho jediný důvod. Protože tady nikdo nebydlel, nikdo se nenamáhal vyměňovat slunokamy, ani sem poslat sluhu z Podnároda, aby uklidil.

"Ta místnost je na druhé straně této haly," pravil Tal a ukázal na dveře v severní stěně. Mluvil potichu, ale i tak se jeho hlas rozezněl pod klenutým stropem. "Docela slušné vězení. Nikdo sem ani náhodou nezabloudí."

"Může to být past," namítla podezřívavě Milla. Rozhlédla se po temné síni. Všimla si dalších dvou osvětlených chodeb

a také stop v prachu, které vedly před nimi. Bohužel neměla moc zkušeností se stopami, otisknutými v prachu na kamenném podkladu. Věděla, že patří člověku, ale to bylo všechno.

"Možná," připustil Tal. "Ale je tam Gref a já ho musím zachránit."

"Musí tady někde být hlídači." Milla vytáhla svůj meč z rohu merwina. Tal si všiml, že zářil jinak než obvykle. Záře merwinova rohu pomalu slábla od chvíle, kdy byl odříznut z hlavy zvířete.

Tal nechal svůj slunokam jen matně svítit a klopýtal dopředu. "Adrasí, jdi přede mnou."

Adras beze slova poslechl, což Tala příjemně překvapilo. Hřmotný Pastýř ho ještě nebyl nucen poslouchat. Stále to byl jen svobodný společník.

Tím, že ho Tal přivedl zpátky na Hrad, porušil další zákon Vyvolených.

"Někdy je potřeba porušit pravidla, aby byl chráněn důležitější zákon," zašeptal Tal. Kdysi to někde slyšel. Teď měl dojem, že to snad říkal jeho nepřítel, Pán Stínů Sushin.

Už byli uprostřed haly. Světlo z chodeb sem už skoro nedopadalo. Milla byla stále ve střehu. Byla připravená, že sem padacími dveřmi nebo tajnou chodbou každou chvíli naskákají bojovníci.

Ale nic se nedělo. Bez jakéhokoli vyrušení přešli celou halu a teď stáli před dveřmi, které Zákoník označil jako vchod do Grefova vězení.

Byly to docela obyčejné dveře. Jako většina dveří na Hradě byly vyrobeny z tenkých kovových plátků, které byly snýtované do sítě překrývajících se lístků. Dlouhá klika byla z leštěného bronzu.

"Adrasí," pravil Tal, "dokážeš otevřít tyhle dveře?"

Adras pokrčil rameny. Naklonil se dopředu a vzal za kliku. Dveře nepovolily.

"Ne," odvětil duchostín.

"Myslím, jestli je dokážeš rozbít nebo jimi projít a otevřít je z druhé strany."

"Já to udělám," nabídla se Odris. Lehla si, zprůsvitněla a protáhla se škvírou pod dveřmi. Za několik vteřin byla zpátky.

"Jsou zamčené z obou stran," oznámila. "Nevím jak. Není tam žádná klíčová dírka."

"Je uvnitř Gref - malý kluk?" zeptal se dychtivě Tal.

"Něco je v rohu," odvětila Odris. Vypadala zmateně. "Nejsem si jistá..."

Ať chtěla říct cokoli, nedopověděla to. Adras se totiž proměnil na co nejpevnější hmotu a vrazil vši silou do dveří. Rozletěly se na stovky malých kovových lístků. Adras se jimi protlačil a za sebou vlácel rám, listky i panty, na nichž dveře visely.

"Nebylo to doufám zase tak moc hlučné," poznamenal Tal s nadějí v hlase.

Sotva to dopověděl, ozval se velmi hluboký tón rohu. Jeho hlas se rozléhal všude kolem. Tal a Milla se podívali nad sebe, kde se v tmavém výklenku skrýval pulsující slunokam se spoustou různých trubek. Všechny vedly do jedné obrovské hlásné trouby.

"Budič!" utrousil našťvaně Tal. "Úplně jako v Lektoriu."

"Věděla jsem, že je to past!" zakřičela Milla.

Ale Tal ji neposlouchal. Vběhl dovnitř za Adrasem. Podrážky jeho bot cinkaly o rozbité kovové lístečky.

Místnost nebyla velická. Nebyla tu postel ani žádný jiný nábytek. Jenom ze stropu svítil jeden středně veliký slunokam. Ale byl tu Gref. Byl zavěšený v podivném stínovém kokonu v rohu pokoje. Tal mu viděl do obličeje, ale zbytek těla měl zahalený tmou. Vypadal klidně, jako by spal.

Tal udělal krok dopředu, aby na bratra lépe viděl, ale vtom se stín pohnul. Gref z něj vyklouzl a bezvládně se svalil na podlahu. Stín se otrásl a zformoval se do tvaru, který Tal i Milla poznali.

Byl to objímač. Duchostín objímač. Musel to být svobodný stín, protože jinak by byl nablízku jeho pán.

Tal začal couvat a přitom zdvihl svůj slunokam před sebe. Věděl, že musí objímače zasáhnout dřív, než ho polapí a obtočí se kolem jeho těla. Ale Gref byl přímo za ním.

Adras nebyl tak opatrný. Zahřměl, popošel dopředu a popadl stvůru za jeden stínový cíp. Ta se ale ihned obtočila kolem jeho mocné paže a začala ho mačkat.

"Odris!" vykřikl Adras zoufale.

Tal a Milla museli uhnout na stranu, aby se sem dostala i Odris. Ta hned popadla objímače na druhé straně.

Pak začali Hřmotní Pastýři vši silou tahat za oba konce.

Tal roztaženého objímače podlehl a překulil se ke Grefovi. Jeho bratr se ještě neprobudil. Tal se dotkl jeho obličeje. Byl studený, až příliš studený.

Vzal Grefa za ruku.

Bezvládně visela k zemi.

Přiložil tedy ucho k chlapcovým ústům a doufal, že zaslechne alespoň slabý dech.

Neslyšel nic.

Pomalu se znovu zvedl. Připadal si, jako by mu bylo milión let, a byl hrozně unavený. Tak unavený, že by nejraději tady a teď usnul a neprobudil se, dokud by nebylo všechno opět v pořádku.

Ale nic už nemůže být v pořádku.

Gref byl mrtvý.

o KAPITOLA o TŘICET JEDNA

Hekání zápasících duchostínů i neúnavný tón budiče zeslábly. Světlo potemnělo. Tal se upřeně díval na nehybné tělíčko svého mladšího brášky. Ani nemrkl.

Za ním zrovna duchostíny přetrhly kvičícího objímače vejplů a teď se z toho radovaly. Každý si stoupl na svou polovinu a roztrhl ji na čtvrtiny a pak na spoustu malých kousíčků. Ty se všechny zoufale kroutily na zemi, ale teď už nic polapit nedokázaly. Některé se snažily se znovu spojit, ale rozrušení Hřmotní Pastýři je roztrhali na ještě menší kousíčky a ty pak nacpali do škvír ve zdi.

Každých pár vteřin se ozval pronikavý hlas budiče. Když zrovna utichl, bylo slyšet výkřiky, které se ozývaly čím dál blíž. Neznělo to ale jako hlasy obyčejných překvapených Vyvolených. Někdo dával rozkazy.

Milla si klekla vedle Grefa.

"Je mrtvý, Millo," pravil Tal. "Je mrtvý."

Dívka rychle položila dva prsty na jedno místo na Grefově krku. Pak se obrátila na Tala a pravila naléhavě:

"Jižní a východní chodbou se sem blíží Hlídači."

Tal nic neřikal. Naprosto a definitivně zklamal. A za jeho chyby zaplatil Gref svým životem.

"Budeme muset zkusit západní chodbu. Musíme se probít ven stůj co stůj," prohlásila Milla. "Dokud nebudou v plné síle."

"Já nemůžu... nemůžu tady Grefa nechat," namítl Tal otupěle. Neměl sílu na to, aby vymyslel, co dělat, ale věděl, že nemůže jen tak utéct. "Ty..."

Milla se náhle sklonila blíž ke Grefovi a zatlačila prsty na chlapcův krk.

"Není mrtvý!"

Tal nevěřil svým uším.

"Není mrtvý," opakovala Milla. "Je nemocný... nebo otrávený. Jdeme, honem!"

Tal se předklonil a snažil se Grefa zvednout, ale jeho noha byla příliš slabá. Milla už byla na cestě ven, ale teď se ohlédla a zavolala: "Vždyť ho může nést Adras, ty hlupáku! Ty si raději připrav svůj slunokam, budeš ho potřebovat!"

"Buď opatrný," nabádal Tal Adrase. "Velmi opatrný."

Adras vzal dítě do náruče a sklonil se, aby mohl projít dveřmi. V tu chvíli se všude kolem a na Grefově zápěstí rozzářilo světlo. Hřmotný Pastýř couvl a podíval se na Tala.

"Nemůžu projít skrz ty dveře," prohlásil. "Něco mi v tom brání."

Tal věděl, co to bylo. Gref měl na zápěstí náramek posetý slunokamy. Tal si ho opatrně prohlédl. Všechny slunokamy byly docela malé a byly speciálně pospojované, aby měly žádaný účinek.

Bylo jasné, že Grefovo vězení je chráněno víc, než si Tal dovedl představit. Pokud se mu nepodaří sundat ten náramek - a ten byl z jednoho kusu - nebo zrušit jeho kouzlo, Gref tady bude uvězněn napořád.

Milla nakoukla dovnitř, aby zjistila, co je zdrželo.

"Pojďte!" řekla naléhavě. "Hlídači jsou už i v západní chodbě. Budeme na ně muset zaútočit a probít se ven!"

"Nemůžu dostat Grefa ven!" zakřičel Tal.

"Tak ho tu nech!"

Tal se podíval na slunokamy zasazené nad vchodem. Bylo jich šest a všechny byly zatavené hluboko do zdi. Aby zrušil to kouzlo, musel by je všechny dostat ven. To by trvalo moc dlouho.

"Polož ho," řekl se sebezapřením Tal a ukázal na zem. "Opatrně!"

Adras položil Grefa zpátky do rohu.

"Běž!" přikázal Tal.

Sám ještě chvíli otálel. Zdvihl svůj prsten a ze slunokamu vytryskl Horký modrý paprsek. Světlo se zařízlo do kamene, Tal udělal několik energických pohybů a na zdi se objevila celý sáh vysoká písmena. Napsal tam své jméno jako vzkaz pro Grefa pro případ, že by se probudil. Teď ho musel opustit.

Ale vrátí se.

Milla mezitím běžela ke vchodu do západní chodby a Odris uháněla hned za ní.

Adras zaburácel směrem k duchostínům, které se spolu se svými Vyvolenými valily z jižní a východní chodby.

"Zemřete, vy maličké stíny!" zařval a z jeho dlaní začaly vystřelovat stínové blesky. Celý se roztáhl, až byl vysoký víc než čtrnáct sáhů. To vyděsilo i Tala, který v tu chvíli pochopil, proč se Hlídači přibližují tak pomalu. Nikdo z nich - o jejich duchostínech ani nemluvě - se nechtěl setkat s tím obrem, který se před nimi tyčil.

Aby je ještě více odradil, zdvihl Tal svůj slunokam a zaměřil na něj svou pozornost. Jeho střed se rozpálil rudou září a chlapec ji vytáhl k povrchu. Pak zaječel válečný pokřik a prudce namířil ruku s prstenem na nepřátele.

Z kamene vystřelil Trojitý Červený paprsek ničení. Pevně spletený prosvištěl tmavou Síní a pak se rozdělil na tři části. Ty se rozlétly do všech stran a smetly, na co přišly. Od kamenných zdí se odrazily rudé jiskry, ve vzduchu se vznášely cáry stínů a Hlídači úpěli bolestí.

Přesto se však zmohli na protiútok, a tak Tal utíkal, co mu nohy stačily. Vtom blýsklo neuvěřitelně jasné bílé světlo a Tal ucítil jeho žár na své tváři.

"Silně!" zaburácel Adras po jeho boku. "Znovu! Dej mi světlo!"

Dva Hlídači zatarasili cestu vepředu, ale Milla se po nich ohnala svým zářivým mečem, po jehož čepeli zůstaly ve vzduchu třípytlivé stopy. Odris se pustila do jejich útlých duchostínů. Jednoho odkopla stranou chodidlem a druhého popadla do dlaní a začala s ním kroutit, jako kdyby mu chtěla urvat hlavu.

Už byli všichni v západní chodbě a nikdo jim nestál v cestě. Utíkali a utíkali, až už skoro nebylo slyšet výkřiky nepřátel a hlas budiče.

"Kudy teď?" zvolala Milla na první křižovatce. Zpoza rohu vystoupil Hlídač, ale Adras ho ihned omráčil a Odris rozdrtila jeho duchostín mezi svými pěstmi.

"Tamtudy ne!" zakřičel Tal, když viděl, jak se zleva blíží další a další Hlídači. Ale zprava se na ně také řítila celá tlupa. Nezbývalo jim, než běžet zase rovně. Tal se zoufale snažil vybavit si mapu, kterou mu ukázal Zákoník. Bílé Komnaty

vůbec neznal a už teď měl dojem, že se ztratili.

A kromě toho, kam by vlastně mohli běžet?

"Hlídači před námi!" zaječela Milla u další křižovatky, kde se chodba rozcházela do tří souběžných cest.

Tal se zastavil a rozhlédl se. Před nimi byli Hlídači... ale to nebylo to nejhorší. Vzadu za nimi spatřil těžkopádnou postavu Pána Stínů Sushina. Byl oblečený v rouchu Zástupce Světlohoše Oranžového Řádu a po jeho boku šel jeho nový obludný zubatý duchostín.

Sushin si Tala také všiml. Přes své objemné ruce dokázal reagovat rychleji než chlapec. Vyšvihl ruku nad hlavu a z dlaně mu vystřelila koule Oranžového světla. Přeletěla těch čtyřicet sáhů mezi nimi s ohlušujícím praskotem.

Adras se ji pokusil odpálit, ale koule proletěla skrz jeho dlaň, aniž v jeho stínové ruce zanechala jakoukoli stopu.

Udeřila do Tala ve chvíli, kdy zdvihal svůj slunokam, aby z jeho jiskřivých hlubin vyrobil modrý štít.

Už bylo pozdě. Štít se vytvořil, ale až když koule vybuchla Talovi u hlavy. Vykřikl, skácel se k zemi a zoufale si protíral to, co už musely být jen prázdné oční důlky.

"Jsem slepý!" zaječel. "Slepý!"

Sushin se rozesmál a Hlídači a jeho duchostín vyrazili kupředu.

Vtom Milla tasila svůj meč z rohu merwina. Smích utichl. Meč zasvištěl vzduchem jako zlatý blesk a protnul Sushinovo levé rameno skrz naskrz. Sushin na něj zůstal zírat s otevřenými ústy.

Hlídači i duchostín se zarazili a ohlédli se.

Sushin sevřel rty a jeho obličej se rozzářil úsměvem.

Pak se začal znovu šíleně řehtat.

Když Milla slyšela ten smích, rozhodla se, že musí utéct. Věděla sice, že minula srdce toho tlustého, že její rána nebyla smrtelná, ale žádný obyčejný člověk by se takovému zranění stejně nesmál.

Tal jí kdysi Sushina popisoval a tehdy slyšela v jeho hlase panickou hrůzu. Teď měla strach i ona.

Tohle nebyl obyčejný Vyvolený. Jeho smích ji mrazil víc než Led.

o KAPITOLA o

TŘICET DVA

"Adrasi, vezmi Tala a utíkej!" zvolala Milla.

"Nic nevidím!" nařikal Tal a zoufale si mnul poraněné oči.

Adras ho zdvihl do výšky, strčil si ho pod paži a rozeběhl se. Utíkal chodbami, jak ho napadlo. Hlavně pryč od těch hrozných Hlídačů.

Milla tušila, že to nebude dlouho trvat a všechny chodby budou obsazené. Musí mít nějaký plán. Musí vědět, kam vlastně míří.

Ve chvíli, kdy na dohled nebyl žádný Hlídač, se zastavila. Ostatní do ní málem vrazili.

"Jsem slepý!" ječel Tal. "Oslepil mě!"

Milla mu dala pohlavek. Pak ho chytla za ruce a podívala se mu do očí.

"Tvoje oči jsou v pořádku," osopila se na něj. "Je to jako bílá slepota. Budeš zase vidět."

"Opravdu?" zašeptal Tal. Několikrát se zhluboka nadechl. Slepoty se bál každý Vyvolený. Slepý Vyvolený musel automaticky sestoupit do Podnároda, protože nemohl pracovat se světlem.

"Jo, opravdu," přisvědčila Milla, i když si nebyla úplně jistá. Ale jeho oči skutečně vypadaly normálně. "Pokud se odtud dostaneme. Kudy vede cesta z Bílých Komnat?"

"Kde jsme teď?" zeptal se Tal.

"To nevím! V tunelu!"

Tal se snažil nemyslet na pronikavou bolest očních důlků a chvíli přemýšlel.

"Šachta na prádlo," řekl nakonec. "To je jediná cesta na jiné úrovni, kterou nikdo nebude hlídat. Najdi někoho z Podnároda a přikáž mu, ať ti ukáže cestu."

"A jak to mám udělat?" zeptala se Milla.

"Západ. Jdi pořád na západ."

Milla už nic neřekla a znovu se rozeběhla.

Tal slyšel její kroky, ale jeho nikdo nezdvihl.

"Adrasi!" zaječel v panické hrůze, že ho tu nechali. "Adrasi!"

"Ano?" ozval se Adras.

"Zvedni mě a běž za Millou a Odris!"

"A kam šly?" zeptal se Adras, když Vyvoleného chlapce zdvihl. "Nedíval jsem se."

Tal sklonil hlavu. Vřelo to v něm rozčilením, ale zároveň měl strach. Už už by vybuchl vzteky, když vtom se v chodbě ozval Millin hlas:

"Adrasi! Poběž!"

Zatímco Adras napůl během a napůl klouzáním doháněl Millu s Odris, Tal si znovu pečlivě osahal oči. Snad mu je Sushin nevypálil. Když se po hmatu ujistil, že má přece jenom oči na svém místě, trochu se zklidnil.

Pak si uvědomil, že Adrasovo stínotělo je docela studené, a tak zabořil čelo do Pastýřova boku, aby si rány zchladil.

"Co to děláš?" zeptal se Adras a zpomalil, aby se podíval.

"Chladím si oči," odvětil Tal. Vtom ho něco napadlo. "Může z tebe ještě stále pršet?" zeptal se.

Adras pokrčil rameny a málem přitom chlapce upustil. "Musel bych se načechrat. A když se načechrám, nemůžu mít nohy. Ale mohli bychom letět."

"Ne, ne," řekl Tal. Kdyby Adras těmi úzkými chodbami Bílých Komnat letěl, nedopadlo by to dobře.

Vtom zaslechl současně dva hlasy. Jeden očividně patřil Hlídači a druhý Mille.

"Tamhle jsou!" a "Pospěšte si! Honem! Našla jsem člena Podnároda!"

Tal neslyšel, co tomu člověku Milla řekla, protože Adras ji dohnal, až když už zase běžela. Stále tlačil oči na studený stín a rychle mrkal.

Postupně začal koutkem oka rozpoznávat matné světlo a velmi se mu ulevilo.

Jeho nadšení ovšem zchladily výkřiky jejich pronásledovatelů, které se ozývaly za nimi... a teď už i před nimi.

Sebral odvahu a otevřel oči. Viděl, ale jenom trochu. Všechno bylo rozmazané a všude se vznášely černé tečky.

Přesto poznal, že jsou v chodbách Podnároda. Museli se protlačit kolem nejrůznějších krabic a pytlů s neznámým obsahem. Milla ječela - Tal nechápal proč, ale pak spatřil ustrašené sluhy, jak se mačkají podél stěn, aby nedošli úhoně. O pár vteřin později se tudy prohnali Hlídači s tasenými meči a se svými duchostíny po boku a lidé z Podnároda se jim zase jen tak tak vyhnuli.

Sushin mezi Hlídači nebyl, za což byl Tal nepopsatelně vděčný.

"Ve jménu Císařovny, zastavte!" zaburácel velitel Hlídačů a zastavil, aby na Tala namířil Fialovou světelnou ránu. Ale zapomněl upozornit ostatní, že se chystá zastavit, takže do něj vrazili zrovna ve chvíli, kdy paprsek vystřelil. Světlo uhodilo do hromady látkových pytlů a roztrhalo je na tisíce malých kousíčků.

Začalo hořet a vzduch naplnil štiplavý kouř. Hlídači přeskočili svého druha a pokračovali. Jejich duchostíny se vyhouply ke stropu a běžely po zdech.

Lidé z Podnároda se snažili vyhnout té valící se pohromě a jen tiše naříkali.

"Šachta!" ozval se neznámý hlas. Tal se mrštně vykroutil z Adrasova sevření a spatřil starého sluhu, jak ukazuje na poklop, který vedl do šachty na prádlo.

"Ty první!" řekla Milla. "Znáš cestu!"

Tal zaváhal, ale pak vlezl dovnitř. Ještě než se za ním zavřel poklop, svítíl mu už jeho slunokam na cestu. V šachtě byla tma a chlapec se obával, co by tam na něj mohlo číhat. Co když Sushin uhádl jeho plán?

To už ale Milla, Adras i Odris byli uvnitř. Milla do něj zezadu vrazila a to stačilo, aby přepadl přes okraj přímo do šachty.

"Áááá!" křičel Tal a řítil se naleštěnou kamennou šachtou. Letěl nejméně dvakrát rychleji než obvykle.

Než si to stačil uvědomit, prosvístěl kolem prvního patra. Světelný obrys kolem poklopu se jen mihl a zmizel Talovi z očí. Pak šachta prudce zatočila, Tala to vyhodilo na bok a bolest mu projela nohou, popálenou od kyseliny.

Vnřiku minul další úroveň a následovala další zatáčka. Tentokrát ho to přetočilo téměř vzhůru nohama, a k tomu se na něj vyřítla Milla, takže teď letěli jako jeden velký balík prádla. A stále zrychlovali.

"Zpomalit! Musíme zpomalit!" ječel Tal a zatlačil chodidly o bočnice šachty. "Adrasi!"

"Ne!" zařvala Milla. "Rychleji! Pronásledují nás!"

Tal se přesto snažil brzdit, ale prodřel si už tak dost prošlapané podrážky a teď ho chodidla páčila snad ještě víc než v písečné poušti Aeniru.

Vtom si uvědomil, že se Milla směje.

Smála se celou cestu, a ještě když všichni čtyři přistáli na konci šachty mezi haldou pytlů se špinavým prádlem všech Vyvolených, se popadala za břicho.

Jakmile se zastavili, vyskočila a zavřela a zamkla poklop.

"A teď jsme kde?" zeptala se.

Tal se rozhlédl. "Podnárod Sedm," odvětil. "Hlavní Prádelna."

"To byla legrace," poznamenal Adras. Odris souhlasně přikyvovala.

"Ne, to teda nebyla," pravil Tal přísně. Otočil se k Mille a dodal: "A proč ses smála ty?"

Milla se mu zpřímá podívala do očí.

"Můj meč," odvětila. "Zůstal tam nahoře v té stvůře... co vypadá jako Vyvolený. V rameni Pána Stínů Sushina."

"A?" zeptal se Tal otráveně. Pořád ještě viděl rozmazaně, takže nepoznal, jak se Ledovanka tváří. Nechápal, co je na tom směšné.

"Zachránila jsem tě díky němu," pravila Milla věcně. "A to znamená, že ho pro mě musíš získat zpátky."

Tal na ní zůstal zírat s otevřenou pusou. Nemohl uvěřit svým uším. Copak nestačilo, že Gref zůstal ve vězení a ještě k tomu je nemocný? A Zákoník je nahoře v Mauzoleu k ničemu.

A ona chce, aby jí přinesl zpátky její meč! Od Sushina!

"Cha chááá!" smála se Milla a tleskala. "Tvůj obličej!"

"Ty..." začal Tal. Pak se zarazil. Po tváři se mu rozlil váhavý úsměv.

"Dostali jsme se pryč," řekl. "Ale ty chceš, abych si myslel, že musím jít..."

"Ano, ano," smála se Milla.

"Je to ledovanský žert!" Tal se chtěl taky zasmát... ale pak si vzpomněl na Grefa. Místo smíchu se zmohl jen na tiché vzlyknutí.

V tu chvíli se ozval ohlušující náraz a pak zvonivý cinkot, jak se Hlídači snažili vypáčit dvířka šachty.

Milla se ihned přestala smát.

"Rychle!" řekla. "Kudy?"

Tal zamhouřil oči. Srdce mu bilo jako na poplach. Pořád neviděl úplně jasně. Vedly do Hluboké podnárodní jeskyně ty třetí, nebo druhé dveře?

"Tudy!" řekl konečně a začal klopýtat přes prádelní pytle. Ostatní šli těsně za ním.

Sotva prošli těmi správnými dveřmi, jeden z duchostínů Hlídačů se opatrně protáhl pod dvířkami a vykoul ven. Zdálo

se, že je tu bezpečno, a tak poklop odemkl.

V dalších minutách se ze šachty vyvalila spousta dalších Hlídačů. Všichni se strkali a nadávali. Šachta nebyla pro dospělé Vyvolené dost veliká. Jednomu obzvlášť tlustému a těžkému Vyvolenému museli dva jeho druhové pomoci ven.

Byl to Sushin. V ruce svíral meč z rohu merwina a na rameni měl v rouchu velikou díru. Ale po krvi ani památky.